

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Το σπίτι αγγισιό λοχού



1933

Δοκιμάσατε τὰς ἀπομιμήσεις Ἀρωμάτων τῆς ὁδοῦ Λέκκα ἀριθ. 2.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23α-1ηλ. 25532
Ἰδιαιτέρων διαμέρισμα δι' ἄστυν ἀσθενή

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

Θα εὕρητε γούστο, τέχνη, μόδα
ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 44-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ
ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ
MAGIC VOICE

ΜΕ ΒΡΑΧΥΤΑΤΑ - ΒΡΑΧΕΑ - ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΥΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & Σ'Α ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2)
ΤΗΛΕΦ. 23.338

«ΙΚΑΡΟΣ»

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εἰς τρεῖς Τύπους :

Α' ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ
(Ἀφρίσουσα)
διὰ τὴν περιποίησην καὶ ὡμορφίαν τῶν ὀδόντων.

Β' ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Κατὰ τὴν συνταγὴν τοῦ ὀδοντο-
ἱατροῦ ἁπλῶς.

Γ' ΠΑΙΔΙΚΗ
Εἰδικὴ ὀδοντόκρεμα διὰ παιδία
2 - 14 ἐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ



ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1



ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΤΑ ΒΙΒΑΙΑ
ΤΗΣ κ. ΖΑΝ ΑΝΤΡΙΣ

Τὰ δύο τελευταῖα πνευματικὰ ἀριστουργήματα τῆς συγχοῦντος Ἑλληνίδος συγγραφέως Κας Ζαν Ἀντρίς, «ΔΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ» καὶ «ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ», ποὺ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν κυκλοφορικὴν ἐπιτυχίαν, πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, εἰς τὸ Περίπτερον τοῦ Σταθμοῦ Ὀμονοίας καὶ κυκλοφοροῦν εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

ΚΩΝ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΘΑΝΑΣΗΣ
Ἱατρός - Χειρουργός

Ὁδὸς Ἀχαρνῶν καὶ Μαγνησίας 35

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18-ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ-ΜΠΙΓΕ - ΠΟΡΤ-ΦΕΙΤ
ΖΩΝΑΙ - ΝΙΣΕΣΕΡ - ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

Παύσατε νὰ πούδρ-
ρεσθε συχνά
ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχετε
ἓνα θελκτι-
κό χρῶμα



Όλοι οἱ ἄνδρες ἀπεχθάνονται νὰ βλέπουν γυναῖκες νὰ πούδρῶνται δημοσίᾳ. Ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ οἱ εἰδυκοὶ βεβαίως νομίζουν ὅτι τὸ συχνὸ πούδρῶσιμα εἶναι κακὸ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Χάρης σὲ μιὰ νέα ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψη, ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατᾷ καὶ εἰς λιπαρὲς ἐπιδερμίδες τέσσερες φορές περισσότερον ἀπὸ ὅσες μετεχειρίσθητε μέχρι σήμερον. Παρασκευάζεται ἐιδικῶς κατὰ τρόπον μυστικόν, γιὰ νὰ δίδῃ μιὰ ἐμφάνισιν αἰθερίας, σπανίας ὀρατότητος. Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ ἀνθίσταται στὴν ἐφίδρωσιν καὶ διατηρεῖται εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν. Ἐξολεῖρει τοὺς διεσταλμένους πόρους. Ὅ,τι καὶ νὰ κάμετε, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαία ὅτι ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἡ μόνη ποὺ δίδῃ σὰς δόσιν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν νύκτα χρῶμα φυσικόν, θαυμασίας ὀρατότητος, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἴχνος γυαλάδας. Γεν. Ἀντίπρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξι-τέλους 42, Ἀθήναι.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ



Ἡ θελκτικὴ «στάρ» Ἴρεν Χέρβεϋ, τῆς «Μέτρο - Γκλόντων - Μάγερ», μπροστὰ στὸ Χριστουγεννιάτικον δένδρον τῆς

ΖΕΡΣΕΪ

Διὰ γυναικεῖα φορέματα
Τὸ λεπτότερο γυναικεῖο γούστο
Θὰ τὰ φορέσῃ ὁ καλλίτερος κόσμος
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΦΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΤΑΒΕΝΕΝ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Ο "Αρκο, το σκυλί του ελκύνθρου, ένα μεγάλο σκυλί Έσκιμώων με κτρινωπό τριχωμα, γαύγισε άξαφνα βραχνά, γιατί το έβριγε το λαιμό του.

Ο "Ερικ "Ερικσεν τότε πού τραβούσε μπροστά, γύρισε κι' είπε στον συντρόφου του:

—Καιρός είνε να σταθούμε...

—Ναι, καιρός είνε, τού απάντησε ο Γιάλλμαρ Λίλιεφορς.

Στάθηκαν λοιπόν και το ελκύνθρο πού έτρωε πάνω στο χιόνι, σταμάτησε απότομα. Ο Φρίτγιουφ Φορβάλσεν, πού το έσπρωχνε από πίσω σκόνταψε πάνω του και σάσισε σαν να ξυπνούσε από τη νύχτη του. Έπειτα γάργαρε απρόσχετα με τη γροθιά το τετράγωνο σανώνι του και με τους άνωγες στα γόνατα και βυθίστηκε στη μελωδική σιωπή του.

Το σκυλί ξεπλώθηκε από πόδια του "Ερικ. Μόλις ξεχώριζε κανείς το στήμα του μέσα στη σταχτιά διέγλη πού τύλιγε τα πάντα.

—Τι ώρα είνε; ρώτησε ο "Ερικ.

Ο Γιάλλμαρ σήκωσε το κουρελιασμένο δέμα της φώκιας, πού φορούσε, πάνω του κι' έβγαλε από τη ζώνη του ένα χρονόμετρο. Έπειτα το έφερε κοντά στα μάτια του, γιατί δεν έβλεπε και τού είπε:

—Είνε δώδεκα και είκοσιπέντε...

Πέρασε κιάλος το μεσημέρι...

Ο "Ερικ κίτταξε με λυπημένο βλέμμα κατά τη Νοτιά. Ένα θαμπό τριανταφυλλένιο φέγγος άπλωνότανε στον ορίζοντα, πάνω από τις μυτερές κορυφές των βουνών, σ' ένα ούρανο πού είχε τη χροιά του άστραλου κι' όπου έλαμπαν, στο ξενιθί, ένα σωρό χλωμά άστέρια...

—Νά, η νύχτα ξαναρχίζει... ψιθύρισε ο "Ερικ και ξεπλώθηκε δίπλα στον Φρίτγιουφ.

Αλήθεια, άρχισε πάλι η νύχτα... Μά είχε πατέ σταματήσει από τότε πού πλανιόντουσαν χαμένοι πάνω στους πάγους με την ελπίδα ότι θα ξανάβρισκαν τον δρόμο του γυρισμού.

Το μεσημέρι μονάχα έβλεπαν μια άσπρη, έλαλη ή οοδινή αντιφωγιά στα βάθη του ορίζοντα.

τά, πού τους έδειχνε ότι ο ήλιος φάτιζε άκμή την άλλη γη. Εκείνοι, χαμένοι μέσ' στους πάγους, δεν είχαν γύρω τους τίποτ' άλλο, παρά τη θανάσιμη νύχτα του Πόλου, τη νύχτα πού κρατάει έξη μύνες, γεμάτη από μανιασμένες θύελλες και πυκνές διέγλες. Τό καραβάνι τους έκανε κάθε τόσο τον δρόμο μέσ' στις τρομαχτικές καταιγίδες και θαβότανε κάτω από το χιόνι. Μά όλοι τους άντέχανε, γιατί έλπιζαν ότι θα έφταναν κάποτε στο καράβι τους πού είνε άπολεσμένη από τους πάγους. Πάλεθαν με λύσσα, με άπληγισι, σαν άνθρωποι πού δεν ήθελαν να πεθάνουν. Όλα τα τρόματά τους είχαν σωθή... Τη σκυλιά τους, το ένα ήθελε από τ' άλλο, είχαν ψαφήσει από την κορύση... Τους είχε άπομείνει μονάχα ένα, ο "Αρκο. Για να του εξαπαφώσουν το έλκύνθρο, είχαν καταφέρει μονάχα την τέχνη και τ' άπασάφισα επισημονική δόνανα. Ο "Αρκο άντεγε στον πάγους, γιατί, όπως είπαμε, ήταν σκυλί Έσκιμώων.

Έσσενε μονάχο του το έλκύνθρο κι' ακολουθούσε πιστά το καραβάνι.

Μά το καραβάνι δεν άντεχε πιά. Η πείνα το είχε ξαναλήσει. Δεν είχε απαντήσει στο δούλο καμιά φωνή και δεν είχε δει να ξεπροβάλλει καμιά άκούδα. Γύρω του άπλωνόταν μονάχα η νύχτα του Πόλου κι' η βαθεία, η άπέραντη σιωπή. Το θαυμάσιό είνε κατέβη στους 50 βαθμούς υπό το μηδέν και το κοπο έκανε να ποινών σκληρά τα ξεπαγίσματα Κι' φταόσο η έλπίδα δεν είχε καθή άκομα από την καρδιά...

Πόσον καιρό θα έζοσαν έτσι αυτοί οι χαμένοι Νορβηγοί; Η πείνα θα τους άφάνιζε στο τέλος. Μά δεν ήθελαν να πεθάνουν! Έπρεπε με κάθε τρόπο να τελειώσουν την άποστολή τους. Η πασατηρήσεις πού είχαν κάνει στον Πόλο δεν ήταν πια δινές τους. Οι έξερενητά ήταν ίσπεθίνοι γι' αυτές μπροστά στην πρόδο, στην έπιστήμη, στο μέλλον του κόσμου...

Αυτό συλλογίζονταν ο "Ερικ "Ερικσεν, ο άρχηγός της άποστολής, πού ήταν ξεπλωμένος κοντά στο έλκύνθρο. Απ' τους τρεις, ήταν ο πύ έξαντημένος, με διατηρούσε άκόμη έλη την διαύγεια του μυαλού του. Οι δύο άλλοι και μάλι

στα ο Φρίτγιουφ Φορβάλσεν, ο ναύτης, άρχισαν να νοιάζονταν το μυαλό τους να σκοτεινιάσει σαν την πυκνή διέγλη της πολικής νύχτας.

Οι Νορβηγοί στέναζαν τώρα από το ξεπάγιασμα. Ο Γιάλλμαρ Λίλιεφορς είχε βάσει τα χέρια του "Ερικ πάνω στο γυνικό στήθος του, κάτω από τα γυναικεία και προσπαθούσε να τα ξεσάνη, γιατί είχαν άρχισι να παγώνουν. Ο Φρίτγιουφ πάλι είχε ξεπλώσει δίπλα στο σκυλί και προσπαθούσε κι' αυτός να ξεσάνη κοντά του.

Γύρω τους είχε άπλωθι ή σιωπή έδω νεκρού πλανήτου. Ο δέσας είχε πέσει και το χιόνι σκέπαζε άόγα σαν σάβανο τους τρεις χαμένους. Δεν άκουγόταν τίποτε άλλο παρά το θραυνό άνάσασμα του σκύλου πού είχε χιώσει το υνασίδι του μέσα στις γούνες του Φορβάλσεν.

Μια στιγμή, έκει πού όλοι ήταν διηισμένοι σ' ένα θαυμά ήναιο, άκούστηκε άξαφνα ή φωνή του ναύτη:

—Κίριοι "Ερικσεν, αν δεν νελέμια, έχουμε σήμερα 24 του Δεκέμβρη... Αυτό θα πη ότι έκει κάτω, στην πατρίδα, ετοιμάζονται να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα...

Και, δίχως να περιμένει απάντησι, χώθηκε πύ βαθειά στις γούνες του κι' έξακολουθούσε τον νοσταλγικό οειδασμό του.

Ο Φρίτγιουφ ξανάβλεπε το χωριό του στα βάθη του πύου, τα έξλινα και κοκκινωτά σπίτια του και τα έλάτια του δάσους, κομμένα κάτω από τα χιόνια. Κι' έκει κάτω βόαδναζε γρήγορα κι' άναβαν ή λάμπες, πίσω από τα κλειστά παρόθυρα. Η μεγάλες σάμπες από τη χροματιστή πασοελάνα μούγκριζαν από τις φλόγες της φωτιάς και σκέπαζαν τα τείμα με τον άχνό της ζέστης...

Υστερα από λίγη ώρα, ο Φρίτγιουφ ξαναείπε:

—Πρόσεχε λοιπόν, Χίλδα... Δεν βλέπεις πως χύνεται στη φωτιά όλο το πάχος του διάνου. "Αφισε να δής πως θα τον πήσω έγώ...

Ο "Ερικ "Ερικσεν κίτταξε τον ναύτη και κύννησε το κεφάλι του:

—Άρχισαν ή παραισθήσεις της πείνας!... Τη πόμεινα!... ψιθύρισε. Κι' έπειτα συλλογιστή

κε λιγάκι και πρόσθεσε σαν να μιλούσε μόνος του:

—Πρέπει να πάρουμε μια άποφασι...

—Βέβαια... τού απάντησε ο Γιάλλμαρ. Είνε σκληρό, να... μά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο...

Ο "Ερικ τότε φώναξε δυνατά με σταθερή φωνή:

—Φρίτγιουφ!

Ο ναύτης άνασκηώθηκε απότομα.

—Με φωνάζετε, κύριε "Ερικσεν; τόν ρώτησε.

—Φρίτγιουφ! Ξαναείπε ο άρχηγός της άποστολής. Απόψε πρέπει να σκοτώσης το σκυλί...

Ο ναύτης ξεκίνησε μέσα στην παγωμένη νύχτα με το τουφέκι στον ώμο, κρατώντας το λουρί του σκύλου. Ο "Αρκο, σαν να είχε νοιώσει τί τον περιμενε, τον άκολουθούσε σκόνοντας το κεφάλι.

Η νύχτα ήταν ήσυχη. Δεν χιόνιζε πιά. Ο ούρανος ήταν φωτεινός από τα χλωμά άστέρια του Πόλου.

—Κάτι έχω, συλλογίζονταν ο Φρίτγιουφ. Μά δεν είνε από το ούσκι πού ήμα για να στηλωθι ή καρδιά μου!... Άκούω κάτι καμπίανες να χτυπούνε στο κεφάλι μου.

Περίεργο. Πού ή πάχονα καμπίανες έδω πέρα!... Τι άνόητος πού είμαι!... Μήπως ξέρω κι' έγώ τί έχω;... Πεινώ, ναί, πεινώ!... Αυτό, μάλιστα, το καταλαβαίνω... Μά για στάσου... Πεινάω τώρα; Όχι! Δεν ξέρω τί έχω, μά δεν πεινώ διόλου! Θά μπορούσα έτσι να τραβήξω μακριά, ως την άλλη άκρη του Πόλου...

"Α, έπ' τέλους, δεν θα πάθουν πιά αυτές ή καμπίανες!... Καταλαβαίνω... Σημαίνουν για τη λειτουργία των Χριστουγέννων... Χίλδα, άγαπημένη μου, για πές μου, κοιμήθηκαν τα παιδιά; Δεν στολίζουμε το Χριστουγεννιάτικο δέντρο τώρα πού κοιμούνται... Νά, λέω κοιταμάρες!

Μου φαίνεται ότι βρίσκομαι στο χωριό μου, στο σπίτι μου, κι' όμως είμαι δώ πέρα, μέσα στους πάγους, με τον "Ερικσεν... Πού πάω; Πού πάω έτσι μέσα στη νύχτα;... Είμαι κουρασμένος... "Α, ναί, είνε για το σκυλί!... Μου επαν να σκοτώσω το σκυλί... Κακομίρισε "Αρκο!... "Αχι! Αδές ή καμπίανες, πότε θα πάθουν να σημαίνουν...

Ο Φρίτγιουφ στάθηκε φοβισμένος και κίτταξε τριγύρω του. Ήταν μακριά από τους συντρόφους, πολύ μακριά, μονάχος, μέσ' στην άπέραντη σιωπή των πάγων...

Το σκυλί είχε καθήσει μπροστά του και τον κίτταξε. Κι' ο Φρίτγιουφ μάντεψε τί ήθελε να τού πη με τη ματιά του και πόνεσε, πόνεσε βαθειά τον σύντροφό του.

Έπειτα με γλυκερά φωνή τού μίλησε σιγανά:

—"Αρκο...

Το σκυλί σημάχθηκε και πήγε

κοντά του. Ο ναύτης δεν κατάλαβανε πιά τί τού γινόταν. Το μυαλό του είχε σκοτεινιάσει και τα μάτια του δεν έβλεπαν τίποτα μέσα στη νύχτα.

Μήπως όνειρευότανε; Μά όχι! Ήταν ξύπνιος και δεν παραξενευόταν διόλου πού άκουγε μια φωνή, έκει κοντά του, τη φωνή του "Αρκο... Ναί... τού "Αρκο. Αυτό ήταν πολύ φυσικό... Ο Φρίτγιουφ θυμόταν τον παλιό θύλο της πατρίδας του: Όλα τα ζώα μιλούν τη νύχτα των Χριστουγέννων. Μά δεν ήταν θύλος, ήταν άλγθβεια... Και να ή άπάδεισι! Ο "Αρκο τού μιλούσε...

—Άφέντη, γιατί μ' έφερες δώ πέρα, τόσο μακριά από τους συντρόφους σου;

Ο Φρίτγιουφ έσκυψε το κεφάλι και τού απάντησε:

—Μήπως δεν το ξέρεις, "Αρκο; Σ' έφερα δώ πέρα για να μην άκούσουν εκείνοι τον πυροβολισμό...

—Θά με λυπόντουσαν, άφέντη; —Ναί, δεν τους βαστούσε ή καρδιά. Ήσουν καλός σύντροφος, "Αρκο. Έκλαιγαν κι' οι δύο τους, καθώς σε χείδευαν, την ώρα πού

—Δώδεκα χρόνια ήμουν μαζί σου, άφέντη... τού ξαναείπε ο "Αρκο. Και κάθε φορά πού γυρίζαμε στο σπίτι, τα παιδιά έτρεχαν και υ' άγκάλιαζαν από τη χαρά τους. Θυμάσαι; Ο μικρούλης Χάγς γαντζωνόταν κάθε τόσο πάνω μου κι' έτσι έμαθε να περπατά... Άφέντη, γιατί θέλεις σήμερα να με σκοτώσης;

Ο Φρίτγιουφ δεν τού απάντησε. Δεν μπορούσε να τ' απαντήσει, γιατί είχε πολλά πράγματα άνακατεμένα στο άρρωστο κεφάλι του. Δεν ήταν βέβαιος ότι τού μιλούσε το σκυλί κι' όμως ήταν άλγθβεια όσα τού έλεγε... Ο Φρίτγιουφ δεν ήξερε πιά τί να πη και τί να κάνει...

Η νύχτα ήταν ήσυχη... Θά έλεγε κανείς ότι πρόσμενε κάτι... Μια θαμπή αντιφωγιά άπλώθηκε στη Δύσι, μια πράσινη αντιφωγιά, πού έλαμπε κι' έδινε σαν να φωσφορίζε. Έπειτα μεγάλωσε και σε λίγο ένα σωρό ρόδινες λάμπες φώτισαν το ξενιθί και τ' άτέλειωτα χιόνια τις καθρέφτιζαν. Ήταν το Πολικό γλυκοχόραμα.

Χριστούγεννα! ψιθύρισε ο Φρίτγιουφ.

—Ξέρω τί είνε τη Χριστούγεν-

θέξουμε όσπου να φτάσουμε στο καράβι. Μαζί μας θα σωθούν κι' οι άλλοι έκει κάτω, πού περιμένουν τον άρχηγό...

—Έλα, είνε καιρός, άφέντη. Έφτασε πιά ή ώρα...

—"Αρκο, "Αρκο! Δεν άντέχω... στέναξε ο ναύτης. Το χέρι μου τρέμει...

—Άφέντη, σκότώσε με δίχως να με κάνεις να πονέσω...

Και το μεγάλο σκυλί ξεπλώθηκε πάνω στο χιόνι. Ο Φρίτγιουφ πήρε το τουφέκι του, το στήριξε άόγα στον ώμο και σημάδεψε τον "Αρκο...

Ο κρότος του πυροβολισμού άκούστηκε από τον "Ερικσεν και τον Λίλιεφορς. Την ίδια στιγμή κι' οι δύο τους έκουσαν ένα μακρόσυρτο και πονεμένο ούρλιασμα. Άμέσως κατόπιν το βογγιγό ένός ανθρώπου.

—Κάτι θα συνέβη, έκανε ο "Ερικ "Ερικσεν. Πρέπει να πάμε να δούμε!

Ο Γιάλλμαρ Λίλιεφορς χλώμισε και τον κίτταξε στα μάτια.

—Το βογγιγό ήταν τού ναύτη, ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή.

Ο "Ερικσεν άνα-

τρίχισε. —Πάμε... Πάμε να δούμε, τού ξαναείπε.

Ο Λίλιεφορς τρέμοντας σύγχωρος, άνασκηώθηκε και κίτταξε τοιγύρω του μ' ένα χαμένο βλέμμα. Η τριανταφυλλένια λάμψη της αήγης είχαν σβύσει πιά στα βάθη του ορίζοντα. Παντού άπλωνόταν πάλι ή σταχτιά διέγλη κι' ή σιωπηλή νύχτα του Πόλου.

—Πώς θα τους βρούμε; ψιθύρισε πάλι ο Λίλιεφορς.

—Νά, θα μάς οδηγήσουνε τ' άχνάκια τους πάνω στο χιόνι, τού απάντησε ο "Ερικσεν.

Και σκόνοντας παρόησαν το έλκύνθρο και τραβήξαν για να βρουν τον ναύτη και τον "Αρκο.

—Φρίτγιουφ!... φώναξε ύστερα από λίγο ο "Ερικ "Ερικσεν.

Μά δεν άκουσε τίποτ' άλλο παρά τον αντίαλο της φωνής του και το ύποκωφο σπάσιμο των πάγων.

Τράβαξε λοιπόν κι' άσπαξε σασμαμένος το χέρι του Γιάλλμαρ Λίλιεφορς. Εκείνος τρέμοντας πάλι τού ψιθύρισε:

—Το βογγιγό ήταν τού ναύτη...

Κι' οι δύο τους τότε άρχισαν να τρέχουν σαν τρελλοί πάνω στο χιόνι, κλαίγοντας με πινυμένα άναφυλλιά.

Όταν έφτασαν τέλος κοντά σε δυό μαύρους άγκους, πού φαίνονταν από μακριά, είδαν πωδά μια μεγάλη λιμνη αίματος πού έδαφε κόκκινο το χιόνι κι' έφτανε σε δυό μαύρες άλκες πού ήταν ξεπλωμένες άκνήμες πύ πέρα.

Ο Φρίτγιουφ είχε πέσει άνάσκαλα κι' είχε δίπλα του τ' άδειο τουφέκι. Ο "Αρκο με μια φοιική πληγή στο στήθος ήταν ξεπλωμένος πάνω του. Ο "Ερικσεν κι' ο Λί-



Ο ναύτης ξεκίνησε, κρατώντας τον σκύλο από το λουρί...

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ



Α φτεινά βραδυνά φορέματα διακρίνονται σε δύο έντελως αντίθετες κατηγορίες: Στά έντελως απλά και σοβαρά φορέματα που ξεχωρίζουν χάρις στο ύψος τους, στην ωραία τους κόψη και στην εφαρμογή τους, και στα ελαφρά αέρινα φορέματα χοροδύ με ένα πλήθος γαρνιτούρες, βολάν και πλισσέδες που ξεχωρίζουν με τη χάρι τους, με τη δροσιά τους και με την αιθέρια τους εμφάνιση.

Τα φορέματα της πρώτης κατηγορίας γίνονται από βελούδο μεταξωτό, από πάννα, από κρέπ-σατέν ή από μαροκαίν. Χύνουν δε τόσο ωραία και δίνουν τέτοια κομψή γραμμή στο σώμα, ώστε δεν χρειάζονται σχεδόν καμμία γαρνιτούρα. Έχουν μανίκια που φθάνουν ως τους αγκώνες ή και πιο ψηλά, φαρδεια, σουρωμένα και τα περισσότερα, ανοιχτά στους ώμους. Η ζώνη είναι απαραίτητη και δένεται ως επί το πλείστον σ' ένα πλούσιο φιόγκο ή σε κόμπο, όποτε η δυο άκρες πέφτουν ως κάτω. Το φόρεμα είναι μακρύ ως το πάτωμα και καμμία φορά έχει και μιά μικρή μητερή ουρά. Η ουρά αυτή κάθεται έντελως τριγωνική και έχει το πλεονέκτημα να χαρίζει ανάστημα σ' αυτήν που την φορεί. Το ντε-

λεφορς κυτιάχτηκαν ασυστημένοι. Έπειτα πρώτος ο Έρικσεν κατάλαβε τι είχε συμβή και χλωμιάζοντας απ' τη συγκίνηση, έφερε το χέρι στην καρδιά του...

Ο Φρίτςιοφ άρρωστος, με τα μάτια θαμνομένα από την πείνα, είχε ρίξει, στην τύχη, τρέμοντας από τη φρίκη και την κούραση. Έπειτα δεν άνθεξε πια κι έπεσε λιπόθυμος μ' ένα βογγητό πόνου, λίγο πιο πέρα από το θύμα του.

Ο Άρκο τότε, αν κι είχε χτυπηθεί κατάστημα, τον είδε να πέφτει και συγκεντρώνοντας τις τελευταίες του δυνάμεις, σύρθηκε από ένστικτο, κοντά του για να βοηθήσει τον άρρωστο του...

Ο Έρικ σήκωσε τον ναύτη και με δάκρυα στα μάτια, αγωνίστηκε ώρα πολλή για να τον συνεφέρει. Ο Φρίτςιοφ τέλος μπόρεσε να σταθεί στα πόδια του και να περπατήσει, στηριζόμενος στο χέρι του άρρωστου.

Κι οι δύο τους τότε τραβήξαν για το έλκυθρο.

Ο Γιάλμαρ Λίλιφορς έχοχταν από πίσω τους. Με το ένα χέρι κρατούσε το τοικρέκι του ναύτη. Με το άλλο έσερνε τον Άρκο...

Είχαν τώρα σαράντα κίλά συνολικό κρέας. Μ' αυτά θα κατάφεραν ν' αντέξουν και να γυρίσουν στο καράβι τους...

PENE TEBENEN

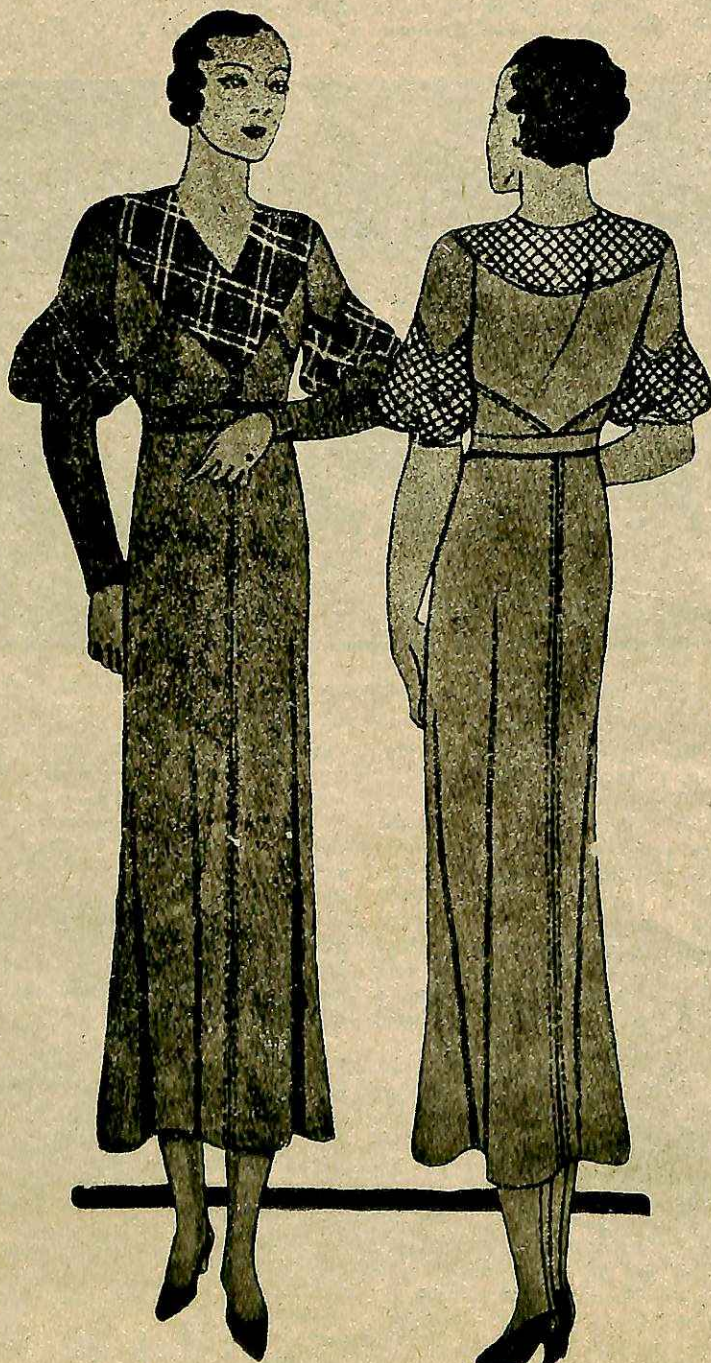
κοιτά συχνά φθάνει ως επάνω στον λαιμό, πίσω όμως κατεβαίνει ως την μέση. Ωστόσο, εφέτος η πλάτη δεν δείχνεται τόσο όσο πέρσι. Στη ράχη διασπασμένοι κορδέλλες ή περνάει σταυρωτά ή ζώνη ή το ανοίγμα το κλείνουν κουμπιά από στράας. Για τ' άλλα φορέματα, τα φουφουδάτα και τα αιθέρια, θα διαλέξουμε ως ύφασμα μουσελίνα ή ζωρίζε που επανέρχεται και πάλι θριαμβευτικά στη μόδα, ή κρέπ-ρομαίν, ή ταφτά. Τα φορέματα αυτά γαρνίζονται με πολλά βολάν στους ώμους και στον ποδόγυρο με πλισσέδες και κόμη... με φτερά. Γίνονται πολύ πλατεία κάτω και ως επί το

πλείστον έχουν ντεκολτέ «μπάτω», δηλαδή κλειστό στο λαιμό και πολύ ανοιχτό στους ώμους.

Ως χρώματα στα βραδυνά φορέματα συνήθίζονται το ασπρο περισσότερο παρά ποτε, το μαύρο, το μπλε ντε νουί, το κόκκινο και το πράσινο. Για τα βαρεια φορέματα είνε προτιμώτερα τα σκούρα χρώματα. Η ελαφριές πάλι κι αιθέριας τουαλέτες δείχνουν πολύ ωραιότερες σε χρώματα ανοικτά. Το ασπρο πάντως είνε το ωραιότερο χρώμα για κάθε είδους φόρεμα.

Το λαμέ είνε πάρα πολύ της μόδας, αλλά δεν συνήθίζεται

ΤΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΥΡΙΝΙΑ



Φορεματάκι από κρέπ μάλλινο, γαρνιρισμένο με ύφασμα σκατσέζικο ή έμπριμέ με τετραγωνάκια.

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα κλπ.]

ακόμη για δλόκληρα φορέματα. Το χρησιμοποιούν πολύ για γαρνιτούρα και κατασκευάζουν απ' αυτό ζακετούλες, ή βραδυνές μπλουζές ή καζάκες.

Βραδυνά παλτά γίνονται από βελούδο σε χρώματα που να ταιριάζουν με το φόρεμα, ή από λαμέ. Γίνονται δε πολύ μεσάτα, πολύ έφορμιστά και μακριά τρία-τέταρτα. Είνε γαρνιρισμένα με γούνες μαλλιαρές, ρενάρ ή μουφλόν ή μαρμπού, ή έχουν γιακάδες από το ίδιο ύφασμα.

Ανάλογα με το φόρεμα πρέπει να είνε και τα άλλα έξαρτήματα της τουαλέτας. Π. χ. το παπούτσι πρέπει να έχει το ίδιο χρώμα με το φόρεμα ή τουλάχιστον να τού ταιριάζει.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Τα δώρα που κάνουμε την Πρωτοχρονιά, διαιρούνται σε δυο κατηγορίες. Στά φιλικά δώρα και στα δώρα που κάνουμε από υποχρέωση. Για τα δώρα που κάνουμε στους φίλους μας, ενδιαφερόμεθα πρωτίστως να είνε ωραία και να τους ευχαριστήσουν. Για τα δώρα που κάνουμε από άλλη υποχρέωση, ενδιαφερόμεθα ώστε ή αξία τους να είνε ανάλογη με το μέγεθος της υποχρέωσης που μιλζουμε πως έχουμε. Όσο πιο ξένο είνε το προσωπο στο όποιον εμιαστέ υποχρεωμένοι, τόσο ακριβότερο νομίζουμε πως πρέπει να είνε το δώρο.

Ωστόσο, αυτή είνε μιά ιδέα έσφαλμένη. Ένας ξένος, όσο μεγάλη υποχρέωση και αν τού έχετε, στενοχωριέται αν λάθω από μέρους σας ένα δώρον μεγάλης αξίας, ενώ γνωρίζει ότι δεν είσθε έξαιρετικά εύπορος. Προτιμώτερο είνε λοιπόν να τού κάνετε ένα μικρότερο δώρο, το όποιον όμως να δείχνει ότι είνε διαλεγμένο με γούστο και με την πρόθεσι ν' άρεση.

Ένας κύριος δεν έπιτρέπεται να κάνει δώρα σε μιά φίλη του κυρία την Πρωτοχρονιά. Μόνο λουλούδια και μπμπονιά έπιτρέπεται να της στείλη. Αντιθέτως, μιά κυρία μπορεί να κάνει ένα σοβαρό δώρο σ' έναν άνδρα, στον όποιον έχει υποχρεώσεις.

Μιά δεσποινίς, αν θέλη να κάνει δώρο σ' ένα κύριο, δεν θα διαλέξη ποτέ αντικείμενο μεγάλης αξίας, είνε δε προτιμώτερο να χαρίση κάτι που το έχει κάνει μόνη της.

Έάν ή οικογένεια στην όποια είσθε υποχρεωμένοι έχει παιδιάκια, είνε προτιμώτερο να χαρίσετε ένα ωραίο δώρο στα παιδιά της.

Στους πολύ γνωστούς σας, χαρίζετε δώρα πρακτικά και χρήσιμα.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ



—Αστα να πάνε, άδερφάκι!... έλεγε ο ένας.

Βγαίνοντας από μιά έπισκεψη στη μαρκισά Χ. Ψ., και τραβώντας για το «φαιβοκόλδο» της διοικήσης ντε Ζ., ο άδρόντατος υποκόμης Ουρβανός - Μαρία - Αλφόνσος Λέ Κοκεμάρ ντε Μπαγκουρδαί ντελ Ρουισισούρ, έξακριβωσε ότι είχε χαρά γά καπνίστη έντομεταξύ ένα πορτάκι.

Μπήρε λοιπόν στο πρώτο ποτοπωλείο-καπνοπωλείο που πέτυχε μπροστά του, και έζητησε ένα καλοφτιαγμένο κοκταίλ κι ένα κουτάκι απ' τα πιο έλκετα πούρα της 'Αθάνας... και των περιχώρων!

Ένώ όμως ο κομψοτεταμένος υποκόμης Ουρβανός-Μαρία και τα λοιπά, κ.τ.λ., κοιτούσαν το κοκταίλ του και κάπνιζε το πούρο του άπολαυστικά, Έξαφνα τινάχθηκε. Ακουσε, χωρίς να το θέλη, την έξής περιέργη συνδιάλεξη, την όποια είχαν στήσει μεγαλόφωνα δυο άτομα, όρθια μπρος στον υπάγκο:

—Αστα να πάνε, άδερφάκι, έλεγε ο ένας, κι εμια μισσηφόρος απ' τις πολλές δεξιότητες... Γρίσος έξερεις ή άριστοκρατία απ' τα παρθερισματα και τα σουαρέ και τα άπρεμντι δίνουν και παίρνουν, κι ή προσκλήσεις πέφτουν σαν χαλάζι... Δεν έξρω ποιές να πρωτοπροφτάσω!

—Μαρέ τι μου λές; αποκρίθηκε ο άλλος. —Ωστε ή σαϊζόν σαν να λέμε θα είνε απ' τις σπάνιες εφέτος;

—Και βέβαια, ξανάπε ο πρώτος. Άκου να σου διαβάσω το καρνέ μου της έβδομάδος, που μ'ας πέσασε, για ν' αντιληφθής και μόνος σου πόσο εμια κουρασμένος!

Έδώ το κοσμικό αυτό υποκείμενο άνοιξε το καρνέ του κι άρχισε να διαβάση, ενώ ο κοσμικώτατος έπίσης υποκόμης Ουρβανός και τα ρέστα, άνοιγε με έξαιρετική περιέργεια τ' αυτιά του:

—Λοιπόν, ή Δευτέρα, ήμουν στο μπάλ και στο σουπέ της Παταγωνικής πρεσβείας. Την Τρίτη, στο πρόγευμα του βαρώνου Ράτσιλντ. Στο φαιβοκόλδο της ύψηλοτάτης πριγκηπίσσης ντε Ροέσμπουργκ. Στο σουαρέ των συνδρομητών της 'Οπερας, και στο σουπέ του Φαμελιέ-Κλουίλ.

Έδώ το κοσμικό υποκείμενο άδασανε, πήρε φόρα, και ξανάρχισε:

—Την Τετάρτη, παρευρέθηκα στην κηδεία του στρατηγού ντε Λατέν ντελ Χιέβρ, στο γκάρντεν της μαντάμ Πουιτέτ, στο συμπόσιο του Άερο-Κλουίλ, και στο ντινέ-ντανσόν της κομήσσης Γονδρεβί.

...Την Πέμπτη, ήμουν στο βόλλευ-μπάλ της Μπαγκατέλ, στη

φιλανθρωπική αγορά του Ριτζ-ντέλ — ύψηλή και ευγενής προστασία της δουκίσσης Μπακού ντε Γλάζο — και στο μπάλ ντ' άντράν του «Πετούνιο-ντέλ».

—Διάβολε! σκέφθηκε με κατάπληξι ο άδρός υποκόμης μας. Να τί θα πη «κοσμικός» κύριος... Κι' εγώ δεν λείπω απ' τα σαλόνια βέβαια, αλλά έτοιμος με ξεπερνάει μίλλια... Μαρέ μπράβο!

Σταμάτησε όμως βιαστικά τον μονόλογό του, γιατί ο κοσμικός έκείνος κύριος έμπαινε θριαμβευτικά στην Παρισιανή, ξεφάνιζοντας:

—Την Παρασκευή, ήμουν στη διάλεξι του δόκτορος Ζιγκομάρ στη Σορβόννη, στη «μουζίκ ντε σιάμπρ» της βαρόνης 'Αλβαδορές, στο σουαρέ ντε γκαλά του πριγκηπος — ντε Σινίστρο-Μεμουάρο, και στο άπρε-ντινέ του Σελερί-Κλουίλ!

Έδώ κόντεψε να κρεπάρη απ' τη ζήλεια του ο κομψός μας υποκόμης, που κρυφάκουγε έντομεταξύ, Τσάκιζε τα πόδια του στις ένέργειες και στα τρεχάματα, για να πετυχαίη προσκλήσεις στα σαλόνια. Ωστόσο, παρ' όλο που ήταν κι αυτός ένας απ' τους πιο κοσμικούς λέοντας, δεν μπορούσε τώρα να λήη μέσα του με ύπερηφάνεια:

—Ήμουν κι' εγώ εκεί!

Ταπεινωμένος λοιπόν μπρος στον άγνωστο έκείνον τζέντλεμαν, περιωρίστηκε να τον άκούη μόνο. Κι' έκείνος έξακολούθησε:

—Το Σάββατο, ήμουν στο έπίσημο γεύμα της 'Οττεντατικής πρεσβείας, στο «άπρε-μιντι ραμέ» της πριγκηπίσσης Μαργρίν-Γλας, στο ντεμπουτάρισμα της Πόνας Μαϊδά στο Φολι-Μπερζέρ και στον χορό της Βεδουίνικής πρεσβείας...

...Απώπε, Κυριακή, θα πάω στην «Έκθεσι των Σκύλων», στις γενικές δοκιμές του έργου «Πάρε με να σε πάρω» στην 'Οπερα, από

κει θα τρέξω βιαστικά στο τσάι-μπριτζ της μαρκισίας Τέτ-Φολάτρ, κι' ύστερα στη μουζίκ ντε σιάμπρ του διρκουόδου Λουπάρελ... Κι' αβριο, που λές, εμια για νάμια. Άφου θα πεταχτώ στο βερνισσά του ζωγράφου Κουλερμανκέ, κι' άφου ξεμπερδέψω με την άνιαρη σαχλοδιάλεξι του σαχλού άναροποιητή Λαμουντόν-Μπρεμπί, θα κατλήξω στο... μα για στάσου... Πτι! πτι!... Γκαρσόν!... Γέμισέ μας τ'α ποτήρια... Σεράθηκε το λαργγι μου, βρε άδελφέ, να λέω... Στάσου ν' ανάσσουμε κι' ένα τσιγάρο, κι' ύστερα τ'α ξανάλεμε!

Πραγματικά, ο κοσμικός αυτός κύριος ρούφηξε με ήδονη το ποτήρι του, πρόσφερε στον σύντροφό του ένα τσιγάρο, κι' άκούμπησε για λίγο το εκρηκτικό καρνέ του έπάνω στον τσιγκο του πάγκου.

Έντομεταξύ ο υποκόμης Ουρβανός... με τα πολλά δνόματα, θαύμαζε έκστατικώς τον επαινώνον αυτόν άντίζηλό του. Θα έσπασε βέβαια και το κεφάλι του να θυμηθί ποιός ήταν, αλλά δυο πράγματα τον ανάγκασαν να βρίσκη φυσικώτατο το γεγονός, ότι ή μοιρη του τον ήταν άγνωστη τελείως. Έξ άλλου έκείνος δεν έλειπε από πουθενά, ενώ ο υποκόμης μόλις στις μισές δεξιότητες κατάφερε να παρευρεσθήκε. Κι' έπειτα δεν θα καθόταν, φαινεται, πολλή ώρα σε κάθε δεξιάση ο άγνωστος έκείνος, άναγκασμένος απ' τις πολλές προσκλήσεις, να τρέχη και να τις προφταίη όλες!

Όσο για την άημέλητη περιβολή του άγνωστου κοσμικού, και για το χυδαίο άκετά πρόσωπό του, ο υποκόμης δεν έαφνιάζοταν καθόλου. Τού έκανε πολλές φορές να δη θαυμάσιους κι' ιδιοτρόπους λόφους κομψολογικές και μούτρα δονκών και πριγκητών προστηχότερα κι' από μούτρα χιμπαντζήδων!

Έξαφνα, ο υποκόμης άφησε



—Με λέν 'Αντώνη Ζιμπιέ, άφεντικό!

τους ρεμβασμούς του αυτούς, και στήλωσε προσεκτικά το αυτί του, γιατί ο ύπεροχος έκείνος κοσμικός τζέντλεμαν, πετώντας τη γόπα του τσιγάρου του, άρπαξε το καρνέ του πάλι.

Κι' άφου έξοριξε μιά πατιά σ' αυτό, έλεπε θριαμβευτικά:

—Λοιπόν που λές, θα καταλήξω έπειτα στο φιλανθρωπικό «μπάλ ντ' άντράν» της εβδωλαχνης κομήσσης 'Ελεονώρας Λέ Κοκεμάρ ντε Μπαγκουρδαί ντελ Ρουισισούρ!

Άκούοντας ο υποκόμης ξαφνικά το όνομα της μητέρας του, καθώς και τα κοκαεντικά έπίθετα που το συνόδευαν, σιέτησε και μουμουρίσσε:

—Μπά!... —Ωστε είνε καλεσμένος αυτός ο άγνωστος κύριος και στον χορό της μαμάς;... Είνε λοιπόν οικογενειακός μας φίλος;... 'Α, μα πρέπει να τον γνωρίσω, έπ' τέλος... Πρέπει να τού συστηθώ!...

Στηρώθηκε λοιπόν με συγκίνηση, απ' τη θέσι του, πλησίασε τους δυο συνομιλητές, ώπλιστηκε με το πιο χαριτόδωρο μειδίσμα των διπλωματικών υπαλλήλων, κι' έλεγε στον άσχημομοιρη κοσμικό κύριο:

—Μου έπιτρέψετε να λάβω την τιμήν και να συστηθώ ενώπιόν σας;

Παραξενωμένος άσχετά ο κοσμικός και μυστηριώδης άσχημομοιρης, τσέκωσε το καρνέ του, κίτταξε με κάποια ειλάβεια τον νεαρό και άριστοκρατικό υποκόμητα και ψιθύρισε:

—Όπως θέλετε, κύριέ μου!

Τότε με υπόκλιση άνθρονό τάντ και ρυθμό Λουδοβίκου ΙΔ' ο κοσμικός άριστοκράτης μας έλεπε ύπερήφανος:

—Εμια ο υποκόμης Ουρβανός-Μαρία Αλφόνσος Λέ Κοκεμάρ ντε Μπαγκουρδαί ντελ Ρουισισούρ κι' άκριβώς γινός της κομήσσης 'Ελεονώρας, που αναφέρατε, προ δλίγνου!...

—Μπά; Ξεφάνισε χαρούμενο το μυστηριώδες άτομο. Πολλο γουαλίδικες, μα το Θεό, είνε ή γιορτές που δίνει ή αξιότιμη μαμά σας... 'Όταν τις άκούσω, άφηνω στη μέση κάθε άλλη δεξιάση και τρέχω κατευθής στη δική της...

—Αλήθεια... Μεγάλη μας τιμή αυτό, κύριέ μου!... άποκρίθηκε εθγενικά ο υποκόμης. Μα πως έτυχε να μη γνωρισθώμε ως τώρα; Πέστε μου κι' έσείς, ποιές είσθε...

Τότε ο μυστηριώδης τζέντλεμαν έκανε μιά άόριστη γκομιάτσα κι' έλεγε απλά:

—Με λέν 'Αντώνη Ζιμπιέ, άφεντικό. Εμια λακές, μαρές, κι' άνοιγω τις πόρτες των αυτοκινητών, με τα όποια φτάνουν οι καλεσμένοι στις δεξιότητες... Πώς θέλετε το λοιπόν να γνωρισθώμε, άφου έσείς βολταράτε μέσα στο σαλόνι κι' εγώ δεν τ'ο κουνώ καθόλου απ' το πεζοδρόμιο; Μάμαρσο ο υποκόμης!...

ΜΕΡΟΣ
Π Ρ Ω Τ Ο
ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ
ΤΟΥ ΒΕΖΟΥ-
ΒΙΟΥ

I
ΣΤΗ ΜΑΓΕ-
ΜΕΝΗ ΝΕΑ-
ΠΟΛΙ

Ἡ Μινιόν, ἡ ἀγγελικὴ Σπεράτα ντὲ Κυπριάνι, ἡ παιδούλα ποὺ εἶχαν ἀρπάξει οἱ Ἀτσιγγανοὶ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ μαρτυρήσῃ στὰ χέρια τοὺς, ἡ χιλιολατρεμένη κόρη τοῦ μεγάλου κι' εὐγενικοῦ ἀρχοντοῦ μαρκησίου ντὲ Κυπριάνι καὶ τῆς οὐρανίας μαντόνας, τῆς Ἑλένας—ἡ Μινιόν ζῇ πεῖα μέσα στ' ὄνειρο τῆς εὐτυχίας τῆς ποὺ πραγματοποιήθηκε. Ὁ ἀπέραντος ἔρωσ τοῦ Γουλιέλμου Μάιστερ, τοῦ περήφανου ἱππότη τῆς Ἀλσατίας, τῆς ξανάδωσε ἐπὶ τέλους τοὺς τίτλους τῆς καὶ τὴν οἰκογένειά τῆς, τὸνομά τῆς καὶ τὴν πατρίδα τῆς...

Ἡ οἰκογένειά τῆς εἶν' ἕνας πατέρας, ἀπέραντα μεγαλόψυχος καὶ γενναῖος, ποὺ χρόνια ὀλόκληρα γυρνοῦσε σὰν τρελλὸς σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸν λατρετὸ τοῦ χαμένο ἀγγέλο... καὶ μιά μητέρα πονεμένη, μιά ἀγία γυναίκα ποὺ ὑπέφερε, ποὺ μαρτύρησε, ποὺ ἔκλαψε, ναι, ποὺ ἔκλαψε ὡς τὸ τελευταῖο τῆς δάκρυ...

Ἡ πατρίδα τῆς εἶν' ἡ μαγικὴ χώρα ποὺ ἀνθίζουν ἡ πορτοκαλλίες κι' ἡ λεμονιές... Ἡ χώρα τῶν χρυσῶν κοσπῶν καὶ τῶν κόκκινων ρόδων, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶνε τόσο ὠραίος, ἡ αὐρα γλυκεῖα καὶ γεμάτη ἀρώματα καὶ τὰ πουλιά πὺ ἀνάλαφρα ἀπὸ τὴν αὐρά... Ἡ χώρα τῶν ἑρασίων ποὺ τὴν τραγούδησαν οἱ ποιητὰ με στίχους σὰν αὐτοῦς:

Νάβλεπα τὴ Νεάπολι!...

Ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ ζοῦσα...

Νὰ ζοῦσα! Ν' ἀγαποῦσα!

Νὰ πεθάνω!

Μὰ γιατί, γιατί ὁ ποιητὴς ν' ἀναφέρει τὸ θάνατο μπρὸς στὸ ὑπέροχο καὶ φαντασμαγορικὸ θέαμα τῆς Νεαπόλεως, μπροστὰ στὴν ἀλυσμένη αὐτὴ γοητεία τῶν ματιῶν καὶ τῶν καρδιῶν, ὅπου ὅλα χαμογελοῦν καὶ λάμπουν ἀπὸ χαρὰ... Ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς. Ὁ θάνατος στὴ Νεάπολι, στὴ θρυλικὴ καὶ γεμάτη φῶς πατρίδα τῆς Μινιόν, δὲν μπορεῖ νάχη καμμιὰ θέσι...

Κι' ὅμως, τὰ λιθόστρωτα τῆς Νεαπόλεως εἶνε κατωμένα ἀπὸ τὴ λάβα τοῦ Βεζουβίου, ἡ ἀπειλὴ τοῦ Βεζουβίου ποὺ ὀρνόβεται ἀμείλικτος σὰν τὴν Μοῖρα, κρέμεται πάνω ἀπ' τὴν πόλι αὐτὴ τοῦ ἔρωτος, σὲ κάθε στιγμή...

Ἀγαπάτε, γελάτε, χορεύετε, τραγουδάτε, Ναπολιτάνοι!... Ὁ θάνατος σὰς παραμονεύει!...

Μὰ τί σημασία ἔχει ὁ θάνατος γιὰ τὴν τρισευχισμένη, γιὰ τὴν ἀθάνατη ἑρωτευμένη,

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

γιὰ τὴ Μινιόν;

Εἶνε εἴκοσι χρόνια... Ἄ εἶνε ἡ λατρετὴ σύζυγος τοῦ ὠραίου τοῦ Γουλιέλμου, τοῦ σωτήρα τῆς, τοῦ Θεοῦ τῆς... Κι' ἀκόμα—μητέρες, ἐσεῖς μόνο καταλαβαίνετε τὴν εὐτυχία αὐτὴ!—εἶν' ἡ μητέρα ἑνὸς ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ, ἑνὸς χερουβείμ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς μικρῆς ΓΟΥΛΙΕΛΜΙΝΑΣ...

Ἄ! Τελείωσαν πεῖα οἱ τρόμοι καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ παρελθόντος, ἡ μέρες τῶν πόνων κι' ἡ νύχτες τῶν ἐφιαλτῶν... Ποῦ εἶνε λοιπὸν τώρα οἱ δῆμοι τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς πρώτης νεότητος τῆς Μινιόν;

Ὁ Μαῦρος Διάβολος πέθανε, ὅπως πέθανε κι' ἡ γρηῃ μά-

γισσα Σάβα. Ὁ Κόκκινος Τζιλ θάφτηκε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ τῆς δουκίσσης ντὲ Μαλφιέρ, τῆς «Καταραμένης», τῆς ἀμείλικτης ἑχθρᾶς τῆς Μινιόν, τῆς ἀτιμῆς ἀντιζήλου τῆς μητέρας τῆς, τῆς διώκτριας τοῦ εὐγενικοῦ τῆς πατέρα, τοῦ τιμίου μαρκησίου ντὲ Κυπριάνι... ναι, τῆς Μαλφιέρας, τοῦ τρόμου ὄλων τῶν δικῶν τῆς!...

Μὰ κι' ἡ ἀπανθρακωμένη πειὰ... Ἀπανθρακώθηκε, πρέπει ν' ἀπανθρακώθηκε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ τῆς ποὺ τὸ γκρέμισε ὁ κεραυνὸς τῆς θείας ἐκδικήσεως...

Ἡ Κόλασις ἄς μὴν τὴν ἐρράσει ποτὲ πεῖα στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς!... Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐ-

νήνη, παρὰ τὰ ἄσπρα τοῦ μαλλιὰ καὶ τὰς ρυτίδες ποὺ τὸν ἄφσαν οἱ σκληροὶ πόνοι τῶν περασμένων... Ὁλ' ἡ φυσιογνωμία τοῦ φωτίζεται ἀπὸ μ' ἀπέραντη τρυφερότητα, λάμψει, ἀχτινοβολαίει...

Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ μητέρα τῆς Μινιόν τοῦ, ἔκλεινε τὴν ὁπλοὶ ἡ γυναίκα τοῦ λαοῦ τῆς Νεαπόλεως ἀποκαλοῦν: «Μαντόνα μετὰ χρυσὰ μαλλιὰ», ἡ μαρκησία Ἑλένα, ἡ πολυαγαπημένη τοῦ συζύγου, παρουσιάστηκε ἔξαφνα μὲς ἀπ' τὰ λουλουδιασμένα σῶντρα τῶν κήπων τοῦ ἀνακτόρου, μὲς στὸς ὁποίους ὁ μαρκησιος περιφέρει τὴν μελαγχολία καὶ τὴν γοητεία τῶν ἀναμνήσεων τοῦ.

Ἐλένα μου! ψιθυρίζει ἐκστατικός. Εἶσαι ὠραία σὰν τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνατέλλει!... Εἶσαι πάντα πὺ ὠραία!...

Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ποὺ τὸ πιστεύεις καὶ ποὺ μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνεις ἀκόμα!... τοῦ ἀπαντᾷ ἡ μαρκησία.

Καὶ τὰ γλυκὰ τῆς μάτια, τὰ μεγάλα οὐράνια τῆς μάτια, ὁψώνονται δακρυοσμένα ἀπὸ συγκίνησι, εὐτυχία κι' ἐγγνωμοσύνη πρὸς τὸ λατρετὸ τῆς σύζυγο.

Ἐπὶ ὥρα πολλή, ὁ Τζοβάνι τὴ σφίγγει ἀπάνω στὴν καρδιά του, φιλώντας μετὰ λατρεία τὸ μέτωπό τῆς ποὺ ἀπόμεινε τόσο καθαρὸ στὸ πείσμα τῶν χρόνων καὶ τῶν πόνων...

Ἀγάπη μου! καὶ ζωὴ μου! τῆς λέει. Ἐλένα μου, λατρεμένη!...

Ἐκείνη τὸν μαλώνει καὶ τὸν ἀπειλεῖ μ' ἕνα ὑπέροχο ρόδο ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια τῆς καὶ τὸ ὁποῖο ἔκοψε πρὸ ὀλίγου γιὰ νὰ τοῦ τὸ προσφέρει.

Ἄ! Τζοβάνι! τοῦ λέει χαϊδευτικά κι' ἐπιτηρητικά. Ἐξήνῃς πῶς εἶσαι πατέρας καὶ παπποῦς;... Ἐξήνῃς τὴ Μινιόν καὶ τὴ Γουλιέλμινά;

Ὁχι, Ἐλένα μου... Δὲν ἐξήνῃς τίποτε... Μὰ νοιάθω τὸν ἑαυτό μου τόσο εὐτυχισμένο!...

Ἡ μαρκησία, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀνατριχιάζει ἀσυναίσθητα, καθὼς ἀκουμπᾷ στὸ μπράτσο του καὶ τὸ πρόσωπό τῆς παίρνει μιά ἔκφρασι ἀγωνίας.

Μὴν τὸ λὲς ποτὲ αὐτό!... τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ. Θυμήσου τίς δυστυχίες ποὺ μᾶς χτύπησαν καὶ μιά ἄλλη φορὰ ποὺ εἶπαμε πῶς εἴμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι...

Εἶν' ἀλήθεια! τῆς ἀπαντᾷ ὁ μαρκησιος ποὺ σκυθρωπάζει

χὴ ὀλόκληρης τῆς Νεαπόλεως κι' αὐτὸ εὐχονταὶ οἱ γονεῖς τῆς Μινιόν, τὴν ὠραία αὐτὴ μέρα τῆς ἀνοιξέως ποὺ ἀρχίζει ἡ διήγησί μας στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι.

Ὁ Τζοβάνι, ὁ μαρκησιος ντὲ Κυπριάνι, δὲν ἔχει φτάσει ἀκόμα τὰ πε-

ξαφνικά. Αὐτὴ ἡ κουβέντα μᾶς ἔφερε ἄλλοτε δυστυχία!...

Σιωπηλοί, συλλογισμένοι, σχεδὸν μελαγχολικοί, διασχίζουν τώρα τὸν ὑπέροχο κλειμακωτὸ κήπο τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀνακτόρου τοῦ, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀπλώνεται ἡ θάλασσα τῆς Νεαπόλεως... Τὰ βλέμματα τοῦς διευθύνονται ἀσυναίσθητα γιὰ νὰ τὸν ἀνακτορο Κυπριάνι.

Ἐκεῖ, στὸ Κάπρι, στὴ μέση τοῦ κόλπου, τῆς Νεαπόλεως, ἔχουν τὴν ἐρωτικὴ τους φωνὴν ὁ Γουλιέλμος Μάιστερ κι' ἡ Μινιόν μαζὺ μετὰ τὴν Γουλιέλμινά τους!... Ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν εὐτυχία τοῦς! Ἐκεῖ θὰ τοὺς ξανα συναντήσουμε σὲ λίγο πανευδαίμονες, λατρεμένους!...

Ὁχι! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ λὲς ποτὲ πῶς εἶνε πολὺ εὐτυχής! συλλογίζονται οἱ γονεῖς τῆς Μινιόν, τῆς Σπεράτας. Αὐτὸ φέρνει δυστυχία!...

Ἀλλοίμονο, θυμοῦνται!... Ἐχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε... Βρισκόντουσαν κι' οἱ δυὸ τρυφερά ἀγκαλιασμένοι σ' ἕνα μαρμαρένιο δῶμα τοῦ ἱδίου πάρκου ποὺ βρίσκονται καὶ τώρα... Ἦταν ἡ ἐπέτειος τοῦ ἐρωτικοῦ τοῦς γάμου—ποὺ ἔγινε ἔπειτ' ἀπὸ τόσα ἐμπόδια, —καὶ τὸ παιδάκι τοῦ, ἡ Σπεράτα τοῦς, ἔπαυσε μπρὸς στὰ πόδια τοῦς... Τὰ ἐνωμένα τοῦς στόματα ἀποτελοῦσαν ἕνα φίλημα... Κι' ἔξαφνα, ἐπρόφεραν τὴν μοιραία φράσι: «Εἴμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι!»

Τότε ἡ Μαλφιέρα παρουσιάστηκε, κι' ἡ δυστυχία—ἄλλες ἡ δυστυχίες—μαζὺ τῆς!...

Τὴ τρομακτικὴ κατάρρευσις μᾶς τόσο ὀνειρεμένης εὐτυχίας!... Οἱ Ἀτσιγγανοὶ ἔκλειψαν τὴ Σπεράτα τοῦς καὶ τὴν ἔκαναν τὴ μικρὴ Ἀτσιγγανοπούλα Μινιόν, μετὰ τὴν κουρελλιασμένη οὐδὴ καὶ εὐπόλυτη... Ὁ Τζοβάνι, χτυπημένος ἀπὸ τρέλλα, ἔξαφνίστηκε ἀπ' τὸ μέγαρό του κι' ἔγινε ὁ ἀλήτης Λαζάρου, ποὺ ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν χαμένη του κόρη... Κι' ἡ μαντόνα μετὰ χρυσὰ μαλλιὰ, ἡ Ἑλένα, ῥίχτηκε ἀπ' τὴ Μαλφιέρα σὲ μιά φυλάκη, σκοτεινὴ κι' ἀνήλια...

Ἄ! ἡ Μαλφιέρα εἶχε ἐκδικηθῇ σκληρὰ, τρυφερά, μέχρι θανάτου, τὸν μαρκησιο ντὲ Κυπριάνι, γιὰ τὴν περιφρόνησιν αὐτῆς, τὴν πανίσχυρη δούκισσα καὶ συγγενὴ του, καὶ παντρεύτηκε μιά ψαροπούλα, μιά φτωχὴν κόρη τοῦ λαοῦ, τὴν Ἑλένα, ἡ ὁποία τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴν...

Μὰ πέθανε τάχα ἡ Μαλφιέρα;

Ὁ Τζοβάνι διαβάει αὐτὴ τὴν ἐφιαλτικὴν σκέψιν στὰ τρομαγμένα μάτια τῆς Ἑλένας.

Ὁ, φίλη μου, ὦ, πολυαγαπημένη μου! τῆς λέει ἱκετευτικά. Μὰ πιστεύεις καὶ σὺ αὐτὰ ποὺ λένε σιγὰ μεταξύ τοῦς οἱ Ναπολιτάνοι, ποὺ εἶνε οἱ πρὸ δεισιδαιμόνες ἄνθρωποι τοῦ κό-
—Μὰ πέθανε τάχα ἡ Μαλφιέρα;... Ὁ θάφτηκε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ τῆς... Βρέθηκε τὸ ἀπανθρακω-

ναῖε Οὐμβέρτο! ψιθύρισε ἡ Ἑλένα ποὺ δὲν ἐξενοῦσε ποτὲ τὴν ἐγγνωμοσύνη ποὺ χρωστοῦσε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!...

Καὶ μετὰ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ μιά γλυκεῖα συγκίνησι, χαμογελοῦσε—χαμογελοῦσε ἀξιολάτρευτα μπροστὰ στὸ ὄραμα αὐτὸ τῆς εὐτυχίας...

II Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Μπρὸς τὴν μεγάλην κιγκλιωτὴ καὶ χρυσοσκάλιστη πύλη ποὺ στολίζει τὴν μνημειώδη εἰσοδὸ τοῦ ἀνακτόρου Κυπριάνι, ἕνας νέος καὶ λαμπρὸς καθ' αὐτὴν λάρης ποὺ φοροῦσε μ' ἀρρενωπὴ χάρι τὴν μεγαλοπρεπὴ στολὴν τῶν βασιλικῶν σαματοφυλάκων, —ὁ ἀνώτερος σὲ βαθμὸν ἀξιωματικὸς τῆς βασιλείας τῶν Δύο Σικελιῶν Μαρίας Βιζέντι, — σταμάτησε ἀπότομα τὸ ἀλόγο τοῦ ποὺ χρεμετίζει ἀνυπόμονα, ἐνῶ ὁ ἀκόλουθός του ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ τὸν ἀρχηγό του, χτύπησε τὸν ἡχηρὸ κουδούνι, τὸ προσημασμένο γιὰ τοὺς ἐξεχωριστοὺς ἐπισκέπτες ἢ γιὰ τοὺς στενοὺς φίλους. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ πύλη ἀνοίξε διάπλατη. Ὁ καθ' αὐτὴν λάρης προχώρησε μέσα, ἐνῶ οἱ ὑπηρετές, παραταγμένοι σὲ διπλὴ σειρὰ, ὑποκλινόντουσαν μπροστὰ τοῦ με σεβασμὸ καὶ με θαυμασμὸ, ὅπως, μπροστὰ σ' ἕναν ἥρωα λαοφιλήτο.

Ὁ λοχαγὸς Φορτουνάτο! ἔτρεξαν ν' ἀναγγελοῦν τοὺς κυρίους τῶν.

Ὁ Φορτουνάτο! Νὰ ἕνα ἀκόμα ὄνομα θρυλικὸ στὴ Νεάπο-

λι!... Ὁλος ὁ λαὸς τὸν λάτρευε, γιὰτὶ δὲν δίστασε καθόλου νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν ἐλευθερίαν του κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν πρώτη ἀγάπην, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὸς μαρτύρους Κυπριάνι καὶ τὴν βασιανομένη βασιλισσα Μαρία... Καὶ ὅμως, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε τώρα τὸν περίφηλο τίτλο τοῦ «ἱππότη τοῦ βασιλίσσης», ἦταν ἕνα παιδί τοῦ λαοῦ, ἕνας βουνίσσιος χωρικός. Μὰ ἡ ἀνδρεία του κι' ἡ ἀτακτοσύνη τοῦ τὸν ἀνέβασε ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν τώρα...

Ὁ Οὐμβέρτος, ὁ ἀγαθὸς γέρος ποὺ ἐπὶ μισὸν καὶ πλεον αἰῶνα ἦταν ὁ ἐπιστάτης τῶν Κυπριάνι, βλέποντας τὸν Φορτουνάτο, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει μὲ δση γρηγοράδα τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ πόδια του, τὴν μεγαλοπρεπὴ μαρμαρένιαν σκάλα τῆς εἰσοδῶς. Συγχρόνως ὁ ἱππότης τῆς βασιλείας τῆς ἀνάλαφρα ἀπ' τὸ ἀλόγο τοῦ, πετοῦσε τὸ χαλινάρι στὸν ἀκόλουθό του κι' ἔτρεχε πρὸς τὸν ἄξιο ἐπιστάτη μετὰ ἀγάπην παιδιοῦ πρὸς τὸν πατέρα του:

—Καλὲ μου Οὐμβέρτο! φώναξε.

—Παιδί μου Φορτουνάτο!... Ποῖος καλὸς ἀνεμὸς σ' ἔφερε ἔδω; Ἐγὼ νόμιζα πῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνης χρῆσιν τῆς ἀδείας σου, μακρὰ τοῦ χωριοῦ σου, μαζὺ μετὰ τὴν γοητευτικὴ σου σύζυγον, τὴν Μιρέϊν...

—Τὸ καθήκον μου, μετὰ ξανάφερε ἀπὸ ντὲς ἔδω...

—Ἄ! Τί εὐτυχισμένη ἔκπληξις!...

—Ἀλλοίμονο! ἔκανε ἀναστενάζοντας ὁ Φορτουνάτο.

—Γιὰτὶ «ἀλλοίμονο»;... Μήπως λαχτάρησε κιόλας τὴ γαλήνη τοῦ χωριοῦ σου καὶ τὰ μαῦρα βελουδένια μάτια τῆς Μιρέϊν σου;... Δὲν ἐξαγοῦρισε, ἀλήθεια, μαζὺ σου;

—Ὁχι, γιατί, καθὼς ἔξερες...

—Ἀλήθεια, τὸ ἔγινε! τὸν διέκοψε ὁ Οὐμβέρτος. Πρόκειται νὰ γίνῃ σὲ λίγο μητέρα...

Εὐτυχισμένη ἄνθρωπε!...

—Ναί, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη... Μὰ ποῖος ἔξερε, ἂν θάμην κι' αὐτοί!...

—Μὰ πῶς ἀφῆσε ἔτσι ἀπρόσχηπα τὴν γυναίκα σου, σὲ μιά τέτοια στιγμή; ὁρῶντας ἔξαφνα σμῆνος ὁ Οὐμβέρτος.

—Ἐπορε νὰ τὴν ἀφῶσω...

Ὁ Οὐμβέρτος κύτταξε τὸν ἀξιωματικὸν στὰ μάτια. Ἐπειτα, μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ, τὸν ρώτησε:

—Μὰ τί συμβαίνει, Φορτουνάτο;... Πές μου, ἐκτός ἂν πρόκειται γιὰ μυστικὸ τοῦ κράτους...

—Μυστικὰ μεταξύ μας δὲν ὑπάρχουν, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς. Κι' ἔπειτα, μετὰ φωνὴν σιγαλή, ἐπρόσθεσε:

—Γιὰ ποῖο λόγο νὰ σοῦ τὸ κρύψω; Σὺ εἶσαι ἡ αἰωτὴ προσωποποιημένη... Ἐξ ὄλου, αὐριο, ὅλοι θὰ ξέρουν τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ μυστικόν...

Καί, παίρνοντας τὸν Οὐμβέρτο παράμερα, ἔσκυψε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Συμβαίνει κάτι τρομακτι-



—Ἐλένα μου! ψιθυρίζει ἐκστατικός.

κό!.. Είμαι άγγελιοφόρος δυστυχίας!.. Έπιδημία πανώλους ένέοκψε στη Νεάπολι...

Έντοματαξά!.. ο μαρκήσιος και η μαρκησία ντε Κυπριάνι είχαν έμφανιστή και προχωρούσαν προς τόν Φορτουνάτο, με τό χαμόγελο στα χείλη. Γρήγορα-γρήγορα ο άξιωματικός πρόφερε μερικές άκόμα λέξεις στον Ουδμβέρτο, ο όποιος χλώμιασε τρομερά.

—Παναγία, Παρθένα! τραύλασε.

—Σιωπή, φίλε μου!.. Διαταγή της βασιλίσσης!..

Ο γέρος έπιστάτης βρήκε τη δύναμη να συγκρατήσει μερικά δάκρυα που ήταν έτοιμα να κυλήσουν από τα μάτια του και με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σοβαρή, γύρισε και φώναξε στον μαρκήσιο:

—Αφέντη, ο Φορτουνάτο!..

Κι' άμέσως έστρεψε ν' αποτραβηχτή, από φρόδο μήπως ή συγκίνησή του τόν προδώσει...

Ο Τζοβάνι ντε Κυπριάνι άνοιξε τότε την άγκαλιά του στο Φορτουνάτο και τού φώναξε:

—Φίλε μου! Άγαπημένο μου παιδί!..

Κι' άφοι το φίλησε πατρικά, τη στιγμή που ο άξιωματικός έφερνε στα χείλη του και τα δυο χέρια της Έλενας, τόν ρώτησε:

—Πώς;.. Με στολή υπηρεσίας;.. Πώς άφησες τη γυναίκα σου;..

—Αλήθεια, τί συμβαίνει;.. ρώτησε ή Έλενα, κατάρχοντας έξεταστικά τόν άξιωματικό.

Κι' έπειδή έκείνος έδίσταζε ν' άπαντήσει, έπρόσθεσε με τη συναρπαστική γλυκύτητα της φωνής της:

—Πέστε μας την αλήθεια, Φορτουνάτο... Έπειτα άπ' όσα έχουμε ύποφέρει, μπορούμε ν' άκούσουμε τά πάντα...

—Τό ξέρω αυτό, κυρία, καλύτερα από κάθε άλλον... Μά, δόξα τ' Θεώ, ποδέκται άπλόος για κρατικές ύποθέσεις... για πράγματα μάλλον άγληρά...

Υπηρεσία της Αυτού Μεγαλειότητας... Τίποτε, τίποτε παραπάνω!.. Σας όρκίζομαι!..

Η μαρκησία σάπασε και σκέφτηκε: «Αυτός ο άνθρωπος που ποτέ δέν είπε ψέμμα, ψεύδεται τώρα... Γιατί;..»

Όστόσο είχε τό θάρρος ν' αποτραβηχτή διακριτικά, νοιώθοντας να σφίγγη την ψυχή της ένα μυστηριώδες προσέοθημα...

Ο Τζοβάνι κι' ο Φορτουνάτο έμειναν μόνοι, έχοντας ο ένας καρφωμένα τά μάτια στον άλλο, άφωνοι και αγέδων άπαθείς. Και όμως οί δυο αυτοί γενναίοι άνδρες ένοιωθαν τώρα κάποιο μουσικό φόθο... Αισθανόντουσαν τη δυστυχία να πλανιέται στον άέρα...

—Έλα στο γραφείο μου, φίλε μου! πρόφερε τέλος ο μαρκήσιος. Έκεί θα μιλήσουμε καλύτερα για την κρατική ύπόθεση που σ' έφερε εδώ... Αλήθεια, δέν πρόκειται περί κρατικής ύποθέσεως;..

—Ναι... αλλά πρόκειται και για τί σωτηρία έκείνων που

σας είνε προσφιλείς!

Σέ λίγο βρισκότουσαν κι' οί δυο μέσα στο γραφείο του μαρκησιού. Η συνδιάλεξίς τους ήταν μακρυτάτη κι' έγινε σέ πολύ χαμηλή φωνή. Όταν βήκαν πάλι άπ' τό γραφείο αυτό με τό γοητικό ρυθμό, ήσαν σοβαροί, γαλήνιοι και κανένα άπό τά χαρακτηριστικά τους δέν πρόδιδε την ταραχή της ψυχής τους. Ο Φορτουνάτο άποχαίρετσε τη μαρκησία Έλενα που δέν μπορούσε να συγκρατήσει πειά την άγωνία της και κατόπιν ο μαρκήσιος τόν συνώδεσε ως την αύλη τών τιμών.

—Όστε, είπε ο άξιωματικός, ή άπάντησίς σας προς τη Μεγαλειότητα!..

—Η άπάντησί μου προς τη Μεγαλειότητα, τόν διέκοψε ο Τζοβάνι, είνε ναι!.. Πάντοτε θα της λέω: ναι, μέχρι θανάτου, σέ ό,τι κι' άν μου ζητήσει... Σέ μία ώρα θα βρισκόμαι στο παλάτι!..

Εύχαριστώ, μαρκησιε ντε Κυπριάνι... μεγάλη κι' ευγενική καρδιά!..

Εύχαριστώ έκ μέρους ΤΗΣ...

Και άφοι έσφίξε τό χέρι του μαρκησιού, καθάλλησε τό άλογό του κι' έξαφανίστηκε καλπάζοντας...

Τήν ίδια στιγμή, ή Έλενα, μέσα στο προσευχητάριό της, με δάκρυα στα μάτια, ήκέτευε τό Θεό να τούς προσφύλαξη από κάθε καινούργια δυστυχία.

III

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ



—Άλλομονο! Έκανε άναστεναζοντας ο Φορτουνάτο.

Η ώρα χτυπούσε ένένα στο μεγάλο ρολόι του βασιλικού ανακτόρου της Νεαπόλεως, όταν τό άμάξι του μαρκησιού Κυπριάνι σταμάτησε μπρός στην μεγάλη του πύλη. Μολονότι ήταν άκόμα πολύ νωρίς, ο Τζοβάνι, ο πρώτος μεγιστάν της Νεαπόλεως, έγινε άμέσως δεκτός σέ ιδιαίτερη άκρόασι άπ' τη βασιλίσσα.

Η χήρα του Φερδινάνδου Ιου είχε παραμείνει έξαιρετικά άρραία κάτω άπό τά άσπρα της μαλλιά που είχαν τό χρώμα του χιονιού. Έδωσε τό λευκό διάφανο χέρι της στο μαρκήσιο, ο όποιος, γονατίζοντας, κα φίλησε μ' άφοσίωσι και σεβάσμο.

Μέ μία κίνησι γεμάτη άγνή γυναικεία χάρη, προσπαθώντας να χαμογελάσει παρ' όλη την όλοφάνερη συντριβή της, ή ήγεμονίς τών δύο Σικελιών τού είπε να σηκαθή.

Και με την συγκινητική, τη στοργική, τη φυσική απλότητα της, με την όποια κατακούσε

όλες τις καρδιές, ή βασιλίσσα τού ζήτησε πληροφορίες για την άγαπημένη της άδελφή, όπως ήσυχάζονταν την Έλενα, για «τους νεαρούς κι' άρσους έρωτευμένους του Κάπρι», δηλαδή για τη Μινιόν και για τό Γουλιέλμο Μάιστερ και για τό μικρό τους άγγελό, τη Γουλιελμίνια.

Κατόπιν, με φωνή βαθεία που έπαλλε όλόκληρη άπό έσωτερικό πόνο, τού είπε:

—Τζοβάνι, πρέπει... ναι, πρέπει για λίγο καιρό, να στερηθήτε, προς χάριν μου, όλα σας τ' άγαπημένα πλάσματα...

Ο μαρκήσιος ύποκλήθηκε μ' έπισιμότητα, σέ μία στάσι παθητικής κι' άπόλυτης ύποταγής. Η Μαρία Βιζέντι διευθύθηκε τότε προς ένα άπό τά ψηλά παράθυρα της αίθουσής τού θρόνου και, δείχνοντάς του κατά τό λιμάνι, έπρόσθεσε:

—Η θαλαμηγός της σύζυγού σας, ή «Έλενα», έπρόσθεσε: αυτή τη στιγμή στο λιμάνι για ταξίδι... Ω!.. για ένα μικρό ζώ...

—Αυτό τό μαθαίνω άπ' τη Μεγαλειότητά σας... ψιθύρισε ο Τζοβάνι με άπορία. Τό άγνωστός...

—Εγώ διάταξα σχετικώς... Μά, πρέπει να φανή ό,τι ή διαταγή έδόθη άπό σας...

—Μάλιστα, Μεγαλειότητά... Καταλαβαίνω...

—Λοιπόν, μαρκησιε, έσείς θ' αναλάβετε τό διευθύνετε τού κράτους μου... Και θα παρακαλέσετε, την άγαπημένη μας «Έλενα» να πάη να συναντήσει τα παιδιά της στο Κάπρι... και να κάνουν μαζί τους ένα ταξίδι ως τη Μεσοήνη ή ως τό Παλέρμο, τη χθεσινή μου διαμονή και τό αύριανό μου ίσως καταφύγιο...

—Τό καταφύγιό σας, Μεγαλειότητά!.. Γιατί τό λέτε αυτό; φώναξε ο Τζοβάνι, φέρνοντας τό χέρι του στη λαδή τού εξίφους του.

—Ποιός ξέρει τί μπορεί να γίνει άσ άπριο... Άκούστε όμως τώρα... Γράψετε δυο λόγια στη μαρκησία και πέστε της ό,τι πρέπει να φύγη ά μέσως, σέ μία ώρα, για τό Κάπρι, να πάρη άπό κεί τά παιδιά σας και να κινή τό ταξίδι, για τό όποιο σας μιλήσα... Αυτή είνε ή έπιθυμία μου... Θα καταλάβή δέ ίσως για ποιά λόγο της τό ζητάω αυτό...

—Η μαρκησία, όπως κι' έγώ, δέν έχει ανάγκη να καταλάβη για νά ύπακούση στις διαταγές σας...

—Γενναίοι και πιστοί φίλοι!

ψιθύρισε ή βασιλίσσα. Κι' έγώ σάς χωρίζω τόσο σκληρά!.. Τί μοιρά!

Ο μαρκήσιος είχε κιόλας άρχισει να γράφη μία έπιστολή στη σύζυγό του, σύμφωνα με τό πνεύμα τών λόγων της βασιλίσσης. Στην έπιστολή του αυτή άποχαίρετοσε τη σύζυγό του, γιατί προαισθανόταν, τό καταλάβαινε, ότι στο έξής θα ήταν αιχμάλωτος — αιχμάλωτος και κύριος παντοδύναμος συγχρόνως μέσα σ' αυτό τό βασιλικό παλάτι.

Μά γιατί λοιπόν ή γλυκεία ή πονητική βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι δέν άποσποδσε τόσο άπότομα άπό τη λατρευτή συντροφίσα της ζωής του, της οποίας τόσο κι' ή ίδια έκτιμούσε τίς σπουδουλές; Ο Τζοβάνι δέν έμεινε πολύ με την άπορία αυτή...

Η βασιλίσσα, άφοι έστειλε μ' έναν έκτακτο άγγελιοφόρο την έπιστολή τού μαρκησιού προς τη σύζυγό του, έπαι μία ώρα όλόκληρη τόν καθιστούσε ένήμερο τών ύποθέσεων τού βασιλείου, τών όποιων ως τότε είχε ή ίδια όλόκληρη τη φροντίδα μαζί με τό γαμπρό της, τό νεαρό πρίγκηπα Ροβέρτο ντε Μαροινιάν και την κόρη της Γκρατσιόζα. Έλεγε λοιπόν στον πατέρα της Μινιόν, ο όποιος την άκουσε με θρησκευτική προσοχή:

—Ο γαμπρός μου ο Ροβέρτος έφυγε, πρό ενός μηνός, αφήνοντάς με έδώ μόνη μαζί με τούς ύπουργούς μου, που ως επί τό πλείστον είνε μετριότητες... Άναγκαστηκε να φύγη, γιατί είνε Γάλλος και ή έπανόστασις μαινεται στην πατρίδα του... Η βασιλίσσα καταρρέει!..

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος κι' ή βασιλίσσα Μαρία Άντουανέτα βρίσκονται έν κινδύνο... και ο Ροβέρτος έτρεξε να τούς βοηθήσει... Έκανε τό καθηκον του ως εύπατρίδης και ως συγγενής τους... Μετά την άναχώρησί του, έκανα ό,τι μπορούσα για να κυβερνήσω μόνη μου τη χώρα... Μά τό βάρος της έξουσίας είνε άδύνατο για τούς ώμους μίας γυναίκας...

—Κυπριάνι, έστε ο πρώτος, ο ένδοξώτερος κι' ο πιο άξιος μεγιστάν τού βασιλείου μου... Έσείς μπορείτε μόνο να κυβερνήσετε τη χώρα και να με έξαφρώσετε κάπως άπό τό βάρος μου... Η κατάστασις είνε τρομερή!..

—Ναι, ξέρω, Μεγαλειότητά!.. έπε ο μαρκήσιος με πόνο. Ο Φορτουνάτο μου ανακοίνωσε τά θλιβερά νέα... Είνε τρομερά, μά και ύπεροχα. Δέν σάς έφτασε τό ό,τι οργανώσατε ένα θαμνίσιο σύστημα άμύνης εναντίον της φοβερής έπιδημίας, της οποίας, ή Έλενα κι' έγώ άγνοούσαμε την έκταση, μά και είχατε τη μεγαλοψυχία και την άπρονοησία να έπισκεφθήτε μαζί με την πριγκίπισσα Γκρατσιόζα που είνε μητέρα δυο παιδιών, τίς συνοικίες στις όποιες ή πανώλης κάνει τη μεγαλύτερη θαύσι...

—Αυτό ήταν τό καθήκον μου, σάς έλπα... Τη Μινιόν την αντίκατέστηρε ή κ. Φιλίνη, ή σύζυγος τού Ιππότου μας ποιητού Λαέρτη... Αυτή τουλάχιστον δέν έχει παιδιά... Ω! πόσο με τά λόγια μου αυτά!

—Μεγαλειότητά!..

—Αφής με να τελειώσω ό, ό έχω ακόμα δυνάμεις... Δέν σάς τά έλπα όλα άκόμα... Ναι, ή μικρούλα πριγκίπισσα Μαρία υπέκυψε την περασμένη νύχτα... Ο άδελφός της Έρρίκος, ο έπίδοξος διάδοχος τού θρόνου, ο μικρός άγγελος, που δέν είνε άκόμα ούτε ενός χρόνου, προσεβλήθη κι' αυτός και βρίσκεται τώρα σέ άγώνια...

Και ή κόρη μου... τό άκούτε αυτό;.. ή Γκρατσιόζα μου, ή μητέρα τους, δέν θα έπιζητήσω τών παιδιών της!.. Τους έδωσε την πνοή της!.. Ητιε τό δηλητήριο της άρρώστιας άπό τά χείλη τους... Οί γιατροί τού παλατιού δέν τολμούν πειά να

μαρκησιε...

—Άλλομονο! έκανε ο Τζοβάνι. Μά έτσι ή άρρώστεια μπήκε μέσα στο παλάτι...

Η Μαρία Βιζέντι άκούμπησε στο παράθυρο για να μην πέση κάτω και τραύλισε:

—Η άρρώστεια μόνο;.. Πέστε καλύτερα ο θάνατος!

Και, δείχνοντας τη θαλαμηγό «Έλενα», ή όποια έκείνη τη στιγμή ξεκινούσε, διευθυνόμενη προς την έξοδο τού λιμανιού, πρόσθεσε:

—Και τώρα που ή σύζυγός σας άπομακρύνεται άπ' τόν κίνδυνο, τόν όποιο, άν τόν ήξερε, θα έτρεχε να συμμεριστεί μαζί μου, και ή Σπεράτα σας έπίσης, τώρα μπορείτε να μάθετε όλη την αλήθεια...

—Ω! βασιλίσσα μου! φώναξε ο μαρκήσιος με θαυμασμό. Είστε μία άγία!

—Πέστε μόνοι μία μάρτυς! έπε μελαγχολικά ή Μαρία. Αποχωρίζοντας σας προσφώνω, άπό τη σύζυγό σας, έξορίζοντας την μαζί με τά λατρεμένα σας παιδιά, θέλω να τούς άπομακρύνω άπ' την τρομερή άσθένεια, την όποια σάς κάλεσα να καταπολεμήσετε... Γιατί να έχουμε νέα και άδύνα θύματα; Αυτό τό παλάτι είνε μοιραίο!.. Είνε καταραμένο!..

Ο μαρκήσιος την άκουγε λαχνασμένως, μη τολμώντας ούτε ν' άναμετρήσει, ούτε να έμβαθύνει στην τραγική έκταση αυτού τού δράματος που έπρόκειτο ν' άναστατώσει όλη τη Νεάπολι και να σκορπίσει τόν πανικό άπ' άκρη σ' άκρη στο βασίλειο τών δύο Σικελιών... Η βασιλίσσα έξακολούθησε με φωνή σπαραγγμένη:

—Ναι, ο θάνατος μπήκε έδώ μέσα... Εγώ ή ίδια κι' ή κόρη μου τόν φέραμε!.. Η μικρή μου έγγονη Μαρία, ή κόρη της Γκρατσιόζας, που τη βάφτισε ή Μινιόν, πέθανε κιόλας...

Ο Τζοβάνι ένωσε τά χέρια του και φώναξε:

—Θεέ μου!.. Και ή Μινιόν δέν ήταν έδώ;.. Μά έποεπε, Μεγαλειότητά, να μάς είδοποιήσετε...

—Φτάνουν πειά τά θύματα, σάς έλπα... Τη Μινιόν την αντίκατέστηρε ή κ. Φιλίνη, ή σύζυγος τού Ιππότου μας ποιητού Λαέρτη... Αυτή τουλάχιστον δέν έχει παιδιά... Ω! πόσο με τά λόγια μου αυτά!

—Μεγαλειότητά!..

—Αφής με να τελειώσω ό, ό έχω ακόμα δυνάμεις... Δέν σάς τά έλπα όλα άκόμα... Ναι, ή μικρούλα πριγκίπισσα Μαρία υπέκυψε την περασμένη νύχτα... Ο άδελφός της Έρρίκος, ο έπίδοξος διάδοχος τού θρόνου, ο μικρός άγγελος, που δέν είνε άκόμα ούτε ενός χρόνου, προσεβλήθη κι' αυτός και βρίσκεται τώρα σέ άγώνια... Και ή κόρη μου... τό άκούτε αυτό;.. ή Γκρατσιόζα μου, ή μητέρα τους, δέν θα έπιζητήσω τών παιδιών της!.. Τους έδωσε την πνοή της!.. Ητιε τό δηλητήριο της άρρώστιας άπό τά χείλη τους... Οί γιατροί τού παλατιού δέν τολμούν πειά να

μου ποιν να έλπιζω...

—Φριχτό!.. Φριχτό!.. φώναξε ο μαρκήσιος με φωνή που την έπνιγαν οί λυγμοί.

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν δυο διακριτικά χτυπήματα στη μεγάλη πόρτα της αίθουσής τού θρόνου.

Η Μαρία Βιζέντι έφερε τό χέρι στην καρδιά της και, ύψωνοντας τά βλέμματά της προς τόν ουρανό, τραύλισε:

—Ο Θεός λοιπόν δέν έχει ό,κτο;

Και ρίχνοντας ένα θλιμμένο βλέμμα προς τόν Κυπριάνι, ο όποιος την κύτταζε με άπορία, έπρόσθεσε:

—Ευγενική μου, φίλε... Είχα διατάξει να μη μάς διακόψουν την άκρόασι μας αυτή, παρά μόνο άν ή κατάστασι τού μικρού πρίγκηπος Έρρίκου έπιδεινώνονταν (τρομερά... Και να τώρα που χτυπούν την πόρτα...

Την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε κι' ο ποιητής της αύλης, ο Λαέρτης, παρόντος στή στήλη άφρονος και πελιδνός σαν τό θάνατο, τού όποιο χωρίς άλλο ήταν ο άπεσταλμένος άγγελιοφόρος...

Η Μαρία τόν κύτταζε σέ τά μάτια... παρόντος στή στήλη άφρονος και πελιδνός σαν τό θάνατο, τού όποιο χωρίς άλλο ήταν ο άπεσταλμένος άγγελιοφόρος...

—Παιδί μου, καλός άνεμος σ' έφερε εδώ... Έκείνη δέν πέθανε!.. Άμέσως, μία έκφρασις τρόμου και άγωνίας ζωγραφίστηκε στην όψη της μαρκησίας... Ποιός λοιπόν έπρόφερε τά άνατριχιαστικά αυτά λόγια; Μά τά έλεγε τάχα κανείς;.. Η ή της λή:

—ΝΟΝ Ε ΜΟΡΤΕ! (Ο θάνατος δέν πέθανε!)

Και ένας σπαραχτικός λυγμός, που τόσο ώρα τόν συγκρατούσε, έσχισε τό λαιμό της... Η βασιλίσσα είχε παραχωρήσει πειά τη θέσι της στή γυναικεία... στή μητέρα...

—Όταν έμειναν μόνοι οί δυο άντρες, ο ευγενής μεγιστάν κι' ο νέος ποιητής, έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου με δάκρυα στα μάτια...

IV
ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΛΗΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
Η κομψή και γρήγορη θαλαμηγός της μαρκησίας Κυπριάνι διέσχισε, πετώντας, τά νερά τού κόλπου της Νεαπόλεως... Όλες ή ψαρόβαρκες και τά πλοίαρια που διασταυ

ρωνόντουσαν μαζί της ζητωκραύγαζαν, στο πέρασμά της, ενώ ή Έλενα χαμογελούσε και χαιρετούσε με τό μαντήλι της...

Είκοσι και περισσότερα χρόνια πέρασαν άπό τότε που κι' ή μεγάλη αυτή αρχόντισσα ήτανε μία ταπεινή ψαροπούλα, κόρη τού φτωχού ψαρά Λουτζι Φραντσέσκα, κι' είχε σώσει μία μέρα με τη βάρκα της τόν μαρκήσιο Τζοβάνι, ο όποιος, χωρίς τη βοήθειά της, άσφαλώς θα πνιγόταν... Πόσα γεγονότα είχαν διαδραματιστή μέσα στα είκοσι αυτά χρόνια!..

Νά... Η θαλαμηγός, έκείνη τη στιγμή, μπρός άπ' τόν πύργο τού Μώλου, την τρομερή φυλακή, σ' ένα κελλι της όποιος είχε ρίξει άλλοτε τη Μαντόνα ή Μαλφιέρα... Στο βάθος πάλι τού όρίζοντος, φαινόταν τό Μαυρονήσι με τό φρούριό του, μέσα στο όποιο ο Ιεροζεταστής Μαροφόριο, ο δβελυρόπράκτωρ της Μαλφιέρας— την

όποια είχε πρόσδεσι στο τέλος— εξέτιε τήν ειρκτήν που τού είχε έπιβλήθη, γιατί άποπειράθηκε να δηλητηριάσει τη βασιλίσσα και για τ' άλλα έγκλήματά του...

Η μητέρα της Μινιόν άνατριχίασε με τίς άνημνήσεις αυτές... Μήπως ή κακές μέρες έπρόκειτο να ξαναρχίσουν;..

Κι' έξαφνα, τη στιγμή αυτή της άκουσε μία φωνή να της λέη:

—ΝΟΝ Ε ΜΟΡΤΕ! (Ο θάνατος δέν πέθανε!)

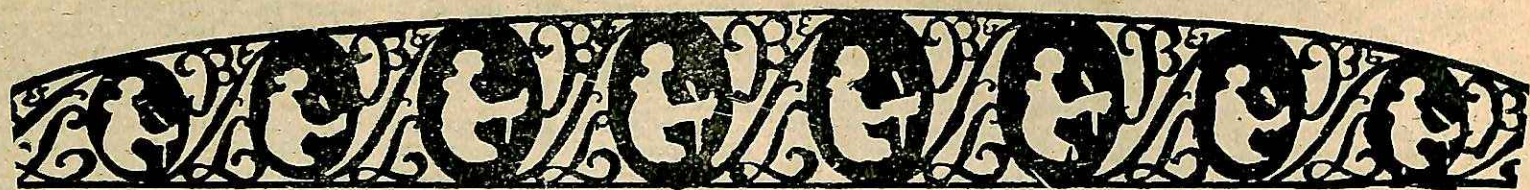
Έκεί διάταξε να ρίξουν στη θάλασσα τη μικρή ναυαγιστική βάρκα. Κι' όταν έξετελέσθη ή διαταγή της, ή παλιά Ναπολιτάνα ψαροπούλα που έξακολούθησε να παραμένει τομηρή και εύρωστη, άρπάξε τά κουτιά μόνι της... «Ηθελε να βεβαιώση ή ίδια μήπως ο Γουλιέλμος και ή Μινιόν είχαν καταφύγει στο νησάκι αυτό...

Πνιγμένη άπό την ταραχή της, άρχισε να κωπηλατεί, άδιανοώντας για τό μεσημερινό ήλιο που τη φλόγιζε... Έψαχνε παντού, έψαχνε με λαχτάρα...

Κι' έξαφνα τέντωσε τ' ατιά της...

—Ω! ούράνια μουσική για την καρδιά της, για την ψυχή της, για τ' ατιά της, της μητέρας... νόμισε πως άκουσε... ναι, τό άκουσε... τό άκουσε άλλωστε άκόμα... τό άσημένιο γέλιο της Γουλιελμίνιας της... Κι' έπειτα την άρμονική και γαλήνια φωνή της κυροταλλένια φωνή της Μινιόν... Ναι, ή Μινιόν τραγουδούσε και στο τραγούδι της τη συνώδεε με πάθος βαθύ ο ευγενικός Ιππότης της Άλσαςίας, ο ώρσος Γουλιέλμος Μάιστερ...

(Άκολουθεί)



ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

[Άρθρο του Α. Λεμπάν]

Ο Τζών Κρέσγουϊκ, όπως και τόσοι άλλοι Άγγλοι, έπηγε στην Νότιο Αφρική για να ζητήσει τύχη, μετά τον πόλεμο του 1914-18. Ήταν μηχανικός κι είχε την ελπίδα πως στην καινούρια εκείνη χώρα θα βρούσε ευκολία δουλειά. Θά έδουλεν εκεί κάτω σκυλοίσια μερικά χρόνια και θα γυριζε με μιά μικρή περιουσία στην Άγγλία, για να ζήσει με τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του...

Μα δεν βρήκε δουλειά, ούτε στην Άποικια του Άφρωτηρου, ούτε στο Τράνσβαλ και τα τελευταία χρήματα που είχε τα έξοδαφσε σ' ένα ταξίδι, από το οποίο είχε κερμάσει όλες τις ελπίδες του. Σε μια εφημερίδα της Πρωτεύουσας είδε μιά ανγγελία ότι εξητείτο μηχανικός για ένα μεταλλείο στη Ροδεσία. Έπηρε λοιπόν το τραίνο κι έφυγε για τη Ροδεσία, μα κι εκεί τον περίμενε η ίδια κακοτυχία. Η θείος ήταν πάλι πασιμένη.

Για να ζήσει ο Κρέσγουϊκ άρχισε πάλι να δέχεται τις πιο ταπεινές δουλειές. Η φτώχεια όμως είχε κακώς συμβούλους. Κι' ο Κρέσγουϊκ έδωσε πίστι στα λόγια ενός παραχαράκτου, έμπλεξε με μιά σπείρα που έφτιαχνε και κυκλοφορούσε πλαστά χαρτονομίσματα και σε λίγο τον έπιασαν και τον καταδίκασαν εις ΕΞ έτών καταναγκαστικά έργα.

Ήταν τότε σαράντα χρονών. Ψηλός, εύσωμος, ρωμαλέος. Μαζί με άλλους δέκα καταδίκους τον έβαλαν στον σιδηρόδρομο για να τους μεταφέρουν στο Σβάλμπάρν, την πρωτεύουσα της Ροδεσίας, όπου θα τους έλειναν στη φυλακή. Μετά ΕΞ χρόνια — αν έβγαине ζωντανός από κει μέσα ο Τζών — θάταν πάλι τσακισμένος, χαμένος άνθρωπος. Τι θ' άπογινότανε η γυναίκα του και τα παιδιά του σ' αυτά τα ΕΞ χρόνια;

Η σκέψις της αποδράσεως έγύριζε διαρκώς μέσα στο μυαλό του. "Αν μπορούσε να δραπέτευση και να φύγει μακριά απ' αυτόν τον καταραμένο τόπο!... Μα πώς;

Κάθε κατάδικο των έφυλαγαν τέσσερες φυλάκες, οι όποιοι είχαν τα μάτια τους τέσσερα. Έκτος αυτού όμως είχαν και τα πόδια κάθε κατάδικου δεμένα με αλυσίδες. Έτσι κι' αν κατόρθωνε κανείς να ξεφύγει, πώς θά πηδούσε με τα πόδια αλυσωδεμένα από το τραίνο, που έτρεχε με 50 χιλιόμετρα την ώρα; Μα κι' αν κατόρθωνε να σηδύσει, δεμένος καθώς θάταν ο δραπέτης, θά τον έβρωγαν τα λιοντάρια μέσα σ' εκείνην την έρημιά, που περνούσε το τραίνο.

Να τι συλλογίζονταν ο Κρέσγουϊκ ταξιδεύοντας με το τραίνο προς το Σβάλμπάρν, άνάμεσα στους φίλους του. Κι' όσο συλλογίζονταν την απόδραση, τόσο δυσκολότερη τού φαινότανε και οι κινήσεις της

ακόμη μεγαλύτεροι. ***

Μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα, οι φυλάκες ζαλισμένοι από το ταξίδι και, κουρασμένοι όπως ήσαν, πλάγιασαν και τους πήρε ο ύπνος...

Ο Κρέσγουϊκ δεν έδίστασε πάλι, κι' έτσι γίνε ας γίνει! έλεγε μέσα του. Χαμένος και χαμένος είμαι. Έδωγα λοιπόν το μαντήλι του, έτύλιξε μ' αυτό την αλυσίδα, με την οποία ήσαν δεμένα τα πόδια του, για να μην κάνει κρότο, έπιασε σιγά-σιγά, άνάμεσα από τους κοιμισμένους φυλάκες, βγήκε στο μπαλκόνι του βαγονιού κι' ετήδησεν έξω. Η ταχύτης του τραίνου τον έπταξεν αρκετά μέτρα μακριά, εύτυχώς όμως πάνω σ' έναν πυκνό θάμνο κι' έτσι δεν έχτύπησε καθόλου!

Μα και πάλι η θείος του δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Πεσμένος μέσα στους θάμνους, συλλογίζονταν τι θ' άπογινόταν τώρα. "Όταν το τραίνο χάθηκε μακριά και έγινε πάλιν ήσυχια μέσα σ' εκείνη την έρημιά, ο Κρέσγουϊκ άκουσε με φόβη μέσα στη νύχτα τους μακρινούς θορυβημούς των λιονταριών. Ήταν χωρίς όπλο. Πώς θά μπορούσε ν' άμυνθή εναντίον της επιθέ-

σεως των θηρίων; Με δεμένα πόδια, όπως ήσαν, ούτε σε δέντρο μπορούσε ν' ανέβη και να ζητήσει καταφύγιο. Να περπατήσει γρήγορα δεν μπορούσε επίσης, κι' όμως έπρεπε ν' απομακρυνθή όσο περισσότερο μπορούσε από τη σιδηροδρομική γραμμή, όπου οι φυλάκες θά έσπευδαν βέβαια να φάξουν μόλις αντίλαμβανόντουσαν την απόδρασή του.

Μα κι' αν ξεφευγεν από τα θηρία, ένας τρομερότερος άκονα κίνδυνος τον έπεριμενε. Η πείνα, ή φοβική πείνα, κι' ή δίψα μέσα στη φοβισμένη Άφρική. Η δίψα, ο χειρότερος εχθρός, το φοβερότερο βασανιστήριο, ο πιο μεγάλος κίνδυνος, μεγαλύτερος κι' από τα θηρία, ληηταρισμένα βέλη των ιδαιγανών κι' από τα δόντια των θηρίων...

Ο Τζών έμεινε αρκετήν ώρα πλαγιασμένος μέσα στους θάμνους σκεπτόμενος τι να κάνει και ποιόν δρόμο να πάρη. Να τραβήξη κατά τις Πορτογαλικές κτήσεις, ή προς τις Γερμανικές; Να διευθυνθή προς τις άκτες του Ατλαντικού Ωκεανού ή προς την αντίθετη μεριά; Έίτε προς τη μιά διευθύνση τραβούσε όμως, είτε προς την άλλη, θά κινδύνευε πάντα να έκδοθή στις

Άγγλικές άκτες. ***

"Όχι, λοιπόν. Θά τραβούσε ίσια προς Νότον! Έίως μπορούσε έτσι να φτάση στο Βελγικό Κόγκο. Έκει είχαν άνάγκη από ανθρώπους γερούς και εργατικούς κι' έλειναν τα μάτια για διτ άφορούσε το παρελθόν τους. Θά έδούλεν στις φυτείες, ως που να φτάση στη Μπόμπ. Έκει θάβρισκε, ίσως και μιά θέσι μηχανικού στα βατόρια. Άμα έπήγαινε στην Εδούπη θά έγύριζε στο Λονδίνο. Και μέσα στην τεράστια αυτή άνδρωπλην κυψέλη, ποιος θά τον γνώριζε; Ήταν άκόμα άρεκτά νέος για ν' άρχισή μιά καινούρια ζωή στους κόλπους της οικογενείας του...

Το σφύριγμα μιας αμαξοστοιχίας που έληλούσε, τον συνέφερεν από τις άνειροπολήσεις του αυτές.

Εσπρώθηκε άμέσως κι' έπηρε δρόμο, τρέχοντας όσο του έπταρε, παν τ' αλυσωδεμένα πόδια του. Μα σε λίγο έπεσαν έξαντλημένοι. "Όσο τα πόδια του ήσαν δεμένα, δεν θά μπορούσε να φύγη.

Έκανε λοιπόν κουράγιο, ξανασηκώθηκε και σέρνοντας τα πόδια του και τις αλυσίδες έχώθηκε μέσα στο άγριο δάσος. Έβαχνε τώρα να βρή καμιά μεγάλη και σκληρή πέτρα, με την οποία έλογαζιζε να σπάση την αλυσίδα των ποδιών του σφυροκοπώντας την. Έπρεπε όμως να χωθή πρώτα βαθιά μέσα στο δάσος, ώστε να μην άκούσουν το σφυροκόπημα οι φυλάκες που δεν θ' άργούσαν βέβαια να ξαναγυρίσουν γυρεύοντας τον κοντά στη γραμμή.

Βρήκε, τέλος, μιά σκληρή πέτρα, έκάθισε σ' ένα βράχο κι' άρχισε να χτυπά την αλυσίδα. Παειδιότανε χτυπώντας με ύπομονή περισσότερο από μισή ώρα σταματώντας πότε-πότε για να ξανασάνη και για ν' άφουγκραστή μήπως έχχόντουσαν οι φυλάκες.

Άξαφνα καμιά τριανταριά μέτρα μακριά του άντίκρουσεν άνάμεσα σε δυή ψηλές μυρμηγκοφωλές ένα λιοντάρι, που τον παραμόνευε. Ο Κρέσγουϊκ ένοιωσε στην άρχή ένα αίσθημα τρόμου, μα ή τρομάρα του, άμέσως μετεβλήθη σε ένα αίσθημα φοβεράς όργης. Του ήθελε σ' αν τρέλλα. Τη στιγμή που έσπαζε τα δεσμά του να παρουσιασθή το θηρίο! Ήταν φοβικό!...

Πεταχτηκε όρθιος και με κόπο σέρνοντας τα πόδια του και τη βαρεία αλυσίδα του άνάμεσα στους θάμνους προχώρησε προς το θηρίο, με μόνο όπλο τη σκληρή πέτρα στο χέρι, με την οποία σφυροκοπούσε την αλυσίδα.

Τρελλός απ' τη λύσσα του έβριζε το λιοντάρι, λές κι' άταν κανένα ψυρόσκυλο.

— Έλα ντέ! Έλα! Έλα, βοωμόσκυλο, να τελειώνουμε! Έλα σάν

σου δαστά! Έλα ντέ, κουτάβι!

Το λιοντάρι στεκόταν σαστισμένο, μπρος στο παρξένο εκείνο θέμα.

Ο Κρέσγουϊκ, στην άλλοφροσύνη του θυμού και της άπογνώσεως, προχωρούσε κι' έλάνω τον κρατώντας την πέτρα και βρίζοντας. Δεν τον έχόριζαν πάλι από το λιοντάρι παρά 3—4 μέτρα. Έκει έστάθηκεν, άπέναντι του λιονταριού. "Εστέοντο κι' οι δυό τώρα άκίνητοι, λές κι' ο θάνατος, που κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια τους ύψωνε κανένα άόριστο φάχτη άνάμεσά τους.

Άξαφνα, το λιοντάρι, μουγκρίζοντας υπόκωφα, άρχισε να υποχωρή προς τα πίσω σερπνόμενο πρώτα, χωρίς να γυρίση τα νώτα προς τον άνδρωπο. Έστερα άνασηκώθηκε στα πόδια του, σάν να έτοιμαζόταν να όρμήση και υποχώρησε σάν ναβέλη να πάρη φόρα. Υποχωρώντας έδειχνε τα φοβερά γόνα των ποδιών του και τα δόντια του στον άνδρωπο, γρυλλίζοντας, για να τον φοβίση και να τον κρατή σέ άπόστασι.

Μα ο Κρέσγουϊκ δεν είχε συναίσθησι. Πάλι του κινδύνου. Έξοκολούσε να βρής το λιοντάρι και να το προκαλή.

— Πάλησούλι! Ούοι! Γυνάικες μόνο μπορείς να ξεκοιλιάσης! Δολοφόνο. Έλα ντέ!

Σε λίγο έλδε πώς τα λόγια του τάλεγε πάλι στον άέρα. Το λιοντάρι δεν άπηρε πεία μπροστά του. Φτάνοντας, όπισθοχωρώντας λίγο-λίγο σε μιά τάφρο, έπήδησε ξαφνικά άντίκρου κι' έξαφανίστηκε μέσα στο δάσος. Τα φοβισμένα μουγκρίσματά του άκούγοντουσαν όσο πύγιναν και μακρύνονταν. Ή θέα και ή φωνή ενός άνδρωπου τρελλού από άπόγνωση και τρομάρα τού έτρεψε σε φυγήν.

Ο Τζών Κρέσγουϊκ διηγόταν, άργότερα, πώς τη στιγμή που έλδε το λιοντάρι να πηδή μέσα στους θάμνους και να το βάση στα πόδια, ήταν έτοιμος να λιποθυμήση. Ή υπερέντασις, στην όποία τόσην ώρα βρισκότανε, τον είχε τσακίσει.

Όταν το λιοντάρι έφυγε, κι' ο κίνδυνος έτέραςε, τότε ο Τζών κατάλαβε πώς είχε σωθή, ως εκ θαύματος.

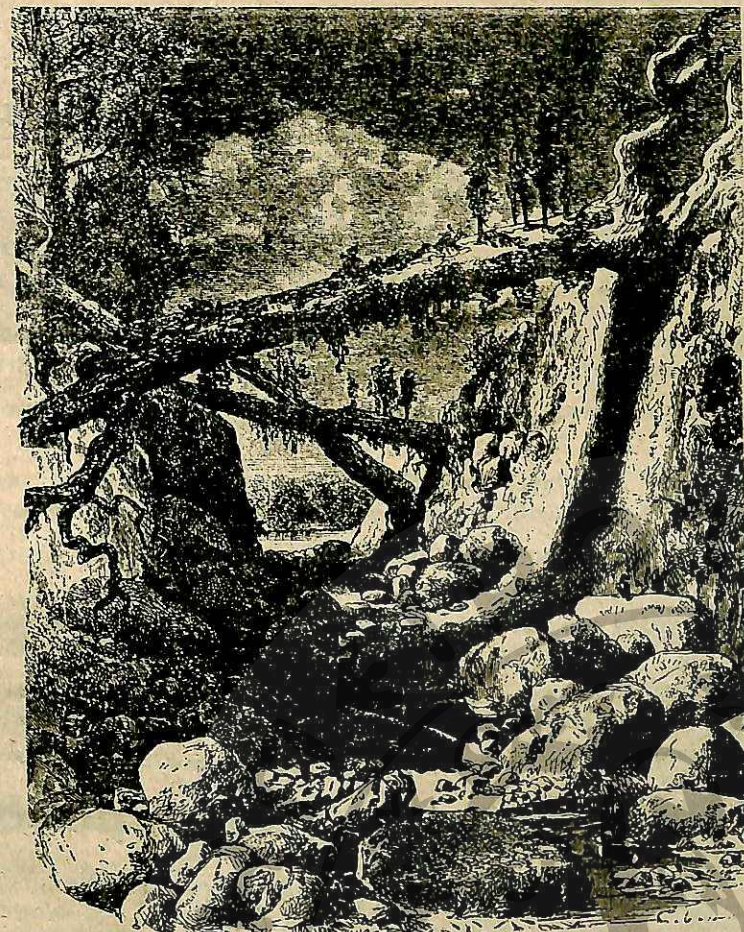
Βρήκε κατόπιν έναν άλλο βράχο κι' άρχισε πάλι, με καινούρια λύσσα, τη δουλειά του. Σφυροκοπούσε κατάως πιο έλεύθερα. Μπορούσε να άνεθί πάνω στα δέντρα και να κόψη καρπούς, ή να πιάση φωλές πουλιών για να τραφή. Μπορούσε να βαδίξη γυρεύοντας νερό ή καμιά κυμένη άγριουελισάδν.

Έζησεν έτσι αρκετές ημέρες τρεφόμενος με μέλι άγριο, με (λαστούς δέντρων, με αυγά πουλιών και πίνοντας, άργά και πού, νερό, όταν έβρισκε, πάντα όμως τραβώντας προς τον Νότο, για να φτάση στο Βελγικό Κόγκο.

Μιά μέρα έπεσε κοντά σ' ένα μεταλλείο και για να μην τον ίδουν οι έργάτες έτρυπωσε μέσα σ' ένα πυκνό δάσος κάνοντας έναν μεγάλο γδρό. Έκει, κατά καλήν του τύχη, συνάντησε κάποιον πατριώτη του

και παλιό συνάδελφό του. Γνωρίζόντουσαν από το Λονδίνο κι' ύστερα είχαν ξανασυναντηθή στο Κέιπ-τάουν. Ο φίλος του αυτός ήταν χρυσοθήρας. Έγύριζε κι' αυτός μέσα στην έρημο. Συγκινήθηκε υπερβολικά, όταν τού διηγήθηκε την περιπέτεια του ο Κρέσγουϊκ. Τον έβοήθησε πρώτα να δώγλη τους σιδερένιους κρίκους από τα δυό του πόδια κι' ύστερα τον έκρινε, καθαλώντας του τροφή και νερό κάθε μέρα στην κρυψώνα του.

Αν δεν εύρισκε τον φίλο του αυτό, ο Κρέσγουϊκ και πάλιν θάταν χαμένος μέσα στην έρημη και φλογισμένη Άφρική. Τον έκρινε επί πάντε μήνες ο χρυσοθήρας. Έστερα κατόρθωσε να τον έφοδιάση με ένα τουφέκι και πολεμφοδία, τον συνόδευσε άρκετόν δρόμο, τούδωσε τροφές κι' ένα δοχείο για νερό και τον άφησε να τραβήξη προς τον Νότο.



Η Μπακούρα

Έστερα από πολλές περιπέτειες, που εύτυχώς δεν είχαν τραμην έκβασι, ο Κρέσγουϊκ έφτασε στο Βελγικό Κόγκο. Έπηρε στην Μπόμπ κι' εκεί μπήκε σ' ένα βαπόρι για την Άμβέρσα.

Όταν έφτασε στην Εδούπη κατόρθωσε να οικονομίση τη ναύλα του και μιά μέρα, γερασμένος από τα βάσανα και τις συγκινήσεις, έφτασε στο Λονδίνο, όπου βρήκε την οικογένειά του στα μαύρα τυμμένα, γιατί τον θεωρούσαν πάλι χαμένο.

*** Έχουν δίκιο που λένε, ότι ή πραγματικότητα, καμιά φορά, ξεπερνάει και την πιο τολμηρή, και την πιο άχαλινωτη φαντασία. Παιός συγγενεύς Έξαφνα θά τολμούσε να παρουσιάσει ένα παιδί να σκοτώνη μιά τίγρη και να την σκοτώνη όχι με όπλο, άλλα με

τα χέρια του;

Και όμως αυτήν την άπίστευτη είδησι άνήγγειλε πρό ήμερών ο ασύρματος.

Το παρξένο και άπίστευτο αυτό κατόρθωμα διαδραματίστηκε ως έξης, στις Ίνδίες, στην περιφέρεια Μπακούρα.

Πρό όλγων μηνών, μιά μέρα τού καλοκαιριού, που ο φλογερός ήλιος έψηνε την πλάσι, ο Μουκερτζί, ένας μικρός Ίνδός, δεκάξη χρονών, μαζί με άλλα παιδιά της ηλικίας του έβγιναν το μεσημέρι έξω από το χωριό τους στο δάσος να μαζεύουν ρίζες.

Σε λίγη ώρα έφτασαν σε ένα μέρος γυνιό, χωρίς δέντρα. Έκει κάθε παιδί ετράβηξε προς άλλην διεύθυνσι.

Έξαφνα ο Μουκερτζί καθώς προχωρούσε κυττώντας για ρίζες, άκουσε πατημασιές ξώου. Στάθηκε άμέσως κι' άφουγκράστηκε.

τά έπροχώρησε κραδαίνοντας το μακρό ραβδί του για να φοβίση την τίγρη. Έκείνη όμως μουγκρίζοντας τρομερά, ώρμησεν εναντίον τους κι' όλα σκόρπισαν. Αφού τα κυνήγησε λίγο, ή τίγρης έγύρισε πάλι στο δέντρο, όπου ήταν άνεδασιμένος ο Μουκερτζί.

Ο Μουκερτζί τότε, φοβούμενος μην άνέθι ή τίγρης στο δέντρο, ή μην πηδήση και τον αρπάξη, σκαρφάωσε σύντομα γηλότρερα. Μα το κλαδί που έπιασεν, έσπασε και το παιδί βρέθηκε κάτω λίγο μακριά από το θηρίο. Σηκώθηκεν άμέσως κι' άρχισε να όπισθοχωρή σιγά, έχοντας καρφωμένο το δάκτυλο στη ματιά του θηρίου. Ένοιωσε πώς ήταν άδύνατο να ξεφύγη τρέχοντας, μα είχαν άκούσει πως μερικοί φαεινότες ύπνωτίζουν τα θηρία με το βλέμμα και τού έτέραςεν από το μυαλό, ότι ίσως μπορούσε να κινή κι' αυτός το ίδιο.

Καθώς όμως όπισθοχωρούσε, έσκόταψε στον κορμό ενός δέντρου κι' έστάθηκε. Άμέσως ή τίγρης ώρμησε με άνοιχτό το στόμα...

Τότε έγινε κάτι που κι' αυτοί που το είδαν, διατάζουν άκόμα να το πιστέψουν. Καθώς το θηρίο έπέπεσε με άνοιχτό το στόμα και τη γλώσσα έξω, ο Μουκερτζί είχε την έτοιμότητα ν' αρπάξη με τα δυό του χέρια τη γλώσσα της τίγρης. Πρέπει να σημειωθή ότι ή γλώσσα της τίγρης δεν εινε λευκή. Το θηρίο τινάζονταν άδυνατά δεξιά κι' άριστερά για ν' άπαλλαγή και συγχρόνως εξέσχιζε με τα νύχια των ποδιών της τα χέρια και το σώμα του παιδιού. Μα ο Μουκερτζί, καταλαβαίνοντας ότι ή ζωή του εξητάτο από την άντοχή που θάδειχνε, συνέκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις κι' άνηφώντας τους πόρους από τις φοβερές νυχίες του θηρίου, τραβούσε την γλώσσα έξω με όλη του τη δύναμη. Η τίγρης δεν μπορούσε πάλι ν' άνοιγαλειση το στόμα της. Τινάζονταν να ξεφύγη, μα ήταν άδύνατο.

Αρκετήν ώρα εδάσταξεν ή παρξένη αυτή πάλι μεταξύ του παιδιού και του θηρίου. Βαθυδών όμως τα νύχια και ή επιθέσεις της τίγρης γινόντουσαν όσον πήγαινε και άσθενέστερες. Ο Μουκερτζί, μ' όλην την κόυρασι και τους πόρους, νοιώδοντας πως το θηρίο κατεβάλετο, τραβούσε με μεγαλύτερη δύναμη, ως ότου σε διάστημα τριών τετάρτων της ώρας ή τίγρης έσηντημένη, έπεσε και σε λίγο ξεψύχησε.

Τ' άλλα παιδιά που από μακριά παρακολούθουναν με κατάπληξη, δέος και θαυμασμό, την πάλη, μόλις είδαν το θηρίο να πέφτη έτρεξαν και τού τσάκισαν πάλι το κεφάλι με τα έξια και τις πέτρες.

Μα συγχρόνως έπεσε πάλι λιπίθυς από την κόυρασι και την άμωρογία των πηγών του, το ήρωικό παιδί, ο Μουκερτζί. Οι σύντροφοί του τον μετέφεραν στο χωριό, όπου προσεκήλθη γιατρός και τού έπλενε κι' έδεσε τις πληγές του. Τα τραύματα όμως είχαν μολυνθή και ο Μουκερτζί μετεβόθη στο νοσοκομείο της Καλκούτας. Εύτυχώς ή ίσχυρή του καρδιά άνθεξε και μετά ένα μήνα έγινε τελείως καλά.

Α. ΛΕΜΠΑΝ



Αντίκρουσεν ένα λιοντάρι, που τον παραμόνευε...

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

Κρατάτε την Τύχη στα χέρια σας... Εΐνε το πιο απλό και πιο πλούσιο λαχείο απ' όλων τών περιοδικών και τών έφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...
ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο α'	ἀριθμός δα κερδίζη δρχ.	500	Ο ε'	ἀριθμός δα κερδίζη δρχ.	50
Ο β'	» » » »	150	Ο στ'	» » » »	50
Ο γ'	» » » »	100	Ο ζ'	» » » »	50
Ο δ'	» » » »	50	Ο η'	» » » »	50

Επίσης πάντες οι ἀριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου ἀριθμού δα κερδίσουν από ένα "Π. μερολόγιον του "Μπουκέτου", όπου ούδηποτε έτους θέλουν, εκ τών εύρισκόμενων εις την βιβλιοθήκην του "Μπουκέτου".

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά δα φέρνουν το φύλλο με το εν αὐτῷ δελτίον, στα Γραφεία μας και δα παίρνουν τα κέρδη των.

Οι εν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες δ' αποκρίπτεται και δα μᾶς στέλνουν τα δελτία των και δα λαμβάνουν οι μὲν το χρηματικὸν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οι δὲ το "Ημερολόγιον τῆς ἀρεσκείας τους διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Η κλήρωσις δα γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εις τα Γραφεία μας, παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς, και ἡ παράδοσις τῶν δῶρων δα εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζη και δυὸ και τρία και περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχη περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτίδα δα μπαίνουν ὅλοι οι εις τα φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θὰ συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχείο ὅλοι οι ἀναγνώσται μας — και τῆς πρωτεύουσας και τῶν ἐπαρχιῶν — με μεγάλας ἐλπίδες κέρδους ἑκάστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς "Οικογενείας".

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, * 021655
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 6^η
ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, 28 Δεκεμβρίου 1933.

'Αγοράζετε

ὅλοι τὴν

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

Μέσα στις
σελίδες της
κρύβεται ἡ
τύχη σας!...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

« ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ... »



Πέρασαν δυὸ χρόνια.

Μιά βραδεία βροχερή τοῦ Νοέμβρη καθόμουν μπρός στο ἀναμμένο τζάκι, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά μου τὸ ἄτυχο παιδάκι μου. Ἐνὸς χρόνου ἦταν ὁ Λουσιέν μου, ἦουν ἡ μαμά του, μὰ τὸ καὶνένο δὲν εἶχε πατέρα, γιὰτὶ πατέρας του ἦταν ὁ Ζεράρ !

Οὐ εἶχε συντηρήσει τὴ ζωὴ ὁ Ζεράρ.

Μικρούλα, ἀμάθητη ἀκόμη, ἀδάα, αἰσθάνονταν μιά ἑλπίδα ἀκατανίκητη γιὰ τὸν ὄρατο αὐτὸν ἄνδρα, τὸν ἀρχετὰ χροῖα μεγαλειότητά μου, καὶ καὶνὲν λέει ποὺ δὲν αἰσθάνονταν γιὰ μὲνα χρησμός.

Φίλος τοῦ σπαιτοῦ μᾶς ἀπὸ καιρὸ, εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας μου γιὰ τοὺς ἀδελφούς τῶν πατρῶν μου γιὰ τὴν σταθερὴν πολιτικὴν πεποιθῆσιν του. Σοσιαλιστὴς καὶ ὁ δὲν τοὺς, εὐρίσκον ἑξωριστὴν εὐχαρίστησιν νὰ συζητοῦν ὁλόκληρες ὥρες μαζὶ γιὰ τὰ διάφορα κοινωνικά προβλήματα, καὶ ἡ πολυμύθεια τοῦ Ζεράρ σ' αὐτὰ προκαλοῦσε συχνὰ τὸν θαυμασμὸ τοῦ πατέρα μου. Ὅσο γιὰ μὲνα, μ'εἶχε καταγοητεύσει ἡ ἰσχυρὴ νὰ ζωῶν σὲ μιά γωνίτσα τοῦ σαλονιοῦ ἢ τῆς τραπεζαρίας — ἀφοῦ πρῶτα θὰ τοὺς σεβρίζα τοὺς τοῦ — νὰ τὸν κυτᾶσα με μᾶτια γλαυρά καὶ με στόμα μισάνοιχτο καὶ νὰ λαχανιάζω ἀπὸ ἔκστασι καὶ λαχτάρα δὴ ὥρα αὐτὸς μιλοῦσε.

Συνεχῶς ὁ Ζεράρ μοῦροινε διακριτικὰς λοξὰς ματιὰς, φροντίζοντας νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ ἀνύποπτοι γονεῖς μου. Αὐτὲς ἡ ματιὰς ποὺ χάριζαν τὴν εὐτυχία, κολάκευαν ὑπερβολικὰ τὴν ἐνδοτικὴν καὶ κομμιμένην ἀκόμη γυναικεία κοκκατωρία μου καὶ τοῦ τῆς ἀνταπεδίδα με δὴν δὲρμιν μποροῦσα.

Ἐνα ἀπόγευμα ἦρθε στὸ σπίτι μας με πρόφασι νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ γιὰ κάποιο ἐπείγον καὶ ξαφνικὸ μικρὸ ταξίδι του. Μὲ βοήθησε μόνον, γιὰτὶ οἱ γονεῖς μου, μὴ περιμένοντας τόσο ἐνωρὶς ἐπισκέψεις, εἶχαν βγει μαζὶ γιὰ τὸν συνηθισμένον ἀπογευματινὸν περίπατό τους.

Αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, καθὼς μοῦ εἶπε στὴν ἀρχή, γιὰ τὴν ἀπουσία τους, καὶ θέλησε νὰ τοὺς περιμένῃ λίγο. Κι' ἐγὼ πάλι, μολοντὶ ἤξερα πὸς θ' ἀργούσαν οἱ γονεῖς μου νὰ γυρίσουν, δὲν εἶχα τὴ δύναμιν νὰ τοῦ τὸ πῶ. Τὸν δὲδηγησα, τρέποντας ἀδρόστα καὶ νοιώθοντας ἀνεξήγητο χτυποκάρδι, στὸ σαλόνι καὶ καθίσαν ἀντικρὺν του, δεξιὴν μὰ καὶ ἑλπιζομένη.

Γεννήθηκε μέσα στὰ δάκρυα τὸ μικρὸ μου. Πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχισα, ὅταν, πρὶν τὸ γεννηθῆναι, ἔχισα τὸν πατέρα μου, ἀπαρηγόρητο γιὰ τὴν ἀτίμωσιν του καὶ ἀτίμωσιν μου !

Ζαρωμένη ἀντίκρυν μου στὸ τζάκι ἡ λυγισμένη ἀπ' τὴν συμφορὴν μητέρα μου, με κύτταξε συχνὰ με βουρκωμένα μᾶτια καὶ ὅλο μου ψιθύριζε :

— Ἀτυχή κόρη μου, τί σοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ πάθῃς !... Γιὰτὶ νὰ σὲ ἀπατήσῃ ἔτσι ἕνας ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴ γνωρίσῃς καὶ ἐσὺ στὴ ζωὴ τὴν χαρὰ καὶ τὸ γέλιο !... Γιὰτὶ πρὶν

ἔχισα τὸν πατέρα σου ; Ὅσο μοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα μου, τόσο ἔκλαιγε καὶ ἐκείνη καὶ ἐγώ. Τὸ ἄτυχο μοῦροῦ μου ὅμως δὲν ἐνοιωθε ἀκόμη τίποτε ἀπ' τὴν σπαρακτικὴν τραγωδίαν, ποὺ τὸ τριγύριζε, καὶ ὅλο ἔπαιζε χαρῶν καὶ ἀνίδεο, με τὴν μαῦρεν δαντέλλαν τοῦ κορσᾶς μου.

Ἐξαφνὰ ἀντήχησε ἕνα κουνούρισμα στὴν πόρτα καὶ σὲ λίγα κροτοῦσα στὰ χέρια μου μιά ἐπιστολὴ συστημένη, προσπαθώντας με ἀόριστη ἀγωνία νὰ μαντέψω ἀπ' τὸν γραμμικὸν χαρακτῆρα τοῦ φακέλλου τὸν ἀποστολέα της.

Δὲν τὰ κατάφερα καὶ ἀποφάσισα νὰ τὴν ἀνοίξω. Τὸ κείμενό της ἦταν λιγὸλόγο, ἀλλὰ τέτοιο, ὥστε μ' ἔκανε νὰ ξεφωνίσω σπαρακτικὰ καὶ νὰ λιποθυμήσω. Ὅταν συνήλθα, διάβασα με λυγμούς στὴ μητέρα μου τὰ ἑξῆς λίγα λόγια τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς :

« Γλυκεῖα μου Ζαννέτ, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνων κολασμένην ζωὴν, ἔπειτα ἀπὸ ἀκαρπες προσπάθειες νὰ ἐπιτύχω τὸ διαζυγίόν μου, γιὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀδίκημα ποὺ σοῦ κάνα, ἀπελπιστικὰ πειὰ καὶ χτύπησα τὸ κεφάλι μου με μιά σφαῖρα... Ἦμουν παντρεμένος κιόλας, ὅταν μιά στιγμὴ πάθος καὶ παραφορὰ, μ' ἔσπρωξε νὰ ἐκρηκίσω τὴ ζωὴ σου... Μὰ οἱ λόγοι τῆς διαστολέας μου με τὴ γυναῖκα μου — χαρτοπαίξια καὶ ζωὴ παραλυμένη — μ' ἔκαναν νὰ ντρώμαι νὰ σὰς ἀποκα-

λῶφω πὸς ἦμουν καὶ νόμιμος πατέρας δυὸ παιδιῶν, πρὶν γίνω ὁ ἄνομος τοῦ δικαῖοῦ μας... Λίγες ὥρες ζωῆς μοῦ μένουν... Ἐλα, ἂν μὲ λυπᾶσαι καὶ ἂν μὲ θυμῶσαι... Νοσοκομεῖο Πασκάλ. Θάλαμος 7.

«Γιὰ τὸν κ. Ζεράρ Ἀντρέι. Ντυπερβί, νοσοκόμος».

Ἡ μητροῦλα μου ἔσκυψε τὸ λευκόμαλλο κεφάλι της χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλίαν. Ἐγώ, ἀνατριχιασμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ λυγισμένη ἀπὸ τὸν ὀκτο, μουρμουρίζα διαρκῶς : — Θεέ μου... Θεέ μου !... Μήπως ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἐξέλιξις τοῦ ἐγκλημάτων τοῦ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τῆς ἐυδύνῃς του ;... Μήπως πληρώνει ὁ δυστυχὴς πᾶν ἀκριβὰ ἀπ' δὲ, πρὶν περὶ μιάς στιγμῆς παραφορὰ καὶ πάθος !...

Ἀναποφάσιστη, ἔρμαιο ἀπεριγραπτῆς ψυχικῆς ταραχῆς, τράβηξα στὸ παράθυρό καὶ ἀνασπώσασα μηχανικὰ τὴς κουρτίνας. Ἐξω ὁ δρόμος, σκοταδιασμένος, φωτιζόταν ποὺ καὶ ποῦ ἀπ' τὴς ἀνταυγίες τῶν λιγοστῶν φαναριῶν, καὶ ἡ ψιλὴ ἐκνευριστικὴ βροχὸν λαθάμπενε τὰ τζάμια με ἄπειρες σταγόνες.

Ἀδελὰ μου ψιθύρισα : — Ὁχι... Κανένας ὀκτος γιὰ τὸν ἀμειλίχτο !... Καμμία συμπόνια γι' αὐτὸν ποὺ ἀσπλάχνα μαῦρισε τὴν ἀπονήρευτὴν ζωὴν μου... Μόνοι μας γράφουμε στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μας τὴς ἀθλιότητές μας καὶ τὴς καλοσύνης μας καὶ μόνοι μας πάλι πληρώνουμε τὴς πράξεις ἡ ἀποζημιωνόμεστε γιὰ τὴς δευτέρες !...

Μὰ καὶ ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ μέσα μου. Κάτι τὸ παλιὸ, τὸ θαμμένο στὴν ἀραχνὴν στήντῃ δυὸ χρόνων πονεμένης ζωῆς, καὶ αὐτὸ τὸ καὶ — τὸ παλιὸ καὶ μωρομένο παρθενικὸ αἶσθημά μου γιὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν — μ' ἔκανε νὰ μουρμουρῶ μηχανικά, καθὼς ἔβλεπα τὴν ψιλὴν βροχούλα :

— Βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους... Καὶ ἡ ἐνλογία Του, ἡ ἀνεξικακία Του, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. Ὁ Σταυρὸς Του σιωποῦν καὶ τὴ Συγγνώμη !

Ἀνατριχίασα καὶ ἔσπασα σ' ἕνα ἀπότομο, ἀνέκφραστο βογγητό. Ἀρπάζα τὸ παιδί μου, τὸ φίλησα με λαχτάρα καὶ ξεφώνισα στὴ μητέρα μου :

— Κράτησέ το, μητροῦλα μου, δὲσὸ νὰ γυρίσω... Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ. ἴσως ὁ ἴδιος νὰ μὴν ἀφήνῃ τὴν ψυχὴν του νὰ βῇ, πρὶν με δὴ γιὰ μιά στερνὴν φράσιν, καὶ εἶνε μεγάλο κοῦμα νὰ τὸν παιδεύω ἔτσι στὸ ψυχροκάγμῳ του !...

Ἐξαλλή, τυλίχτηκα σ' ἕνα σάλι, σφιχτοκοιμήθηκα στὸ παλτό μου καὶ κατέβηκα τὴς σκάλες με ἀπερίγραπτη λαχτάρα. Μήκηκα στὸ πρῶτο ἀμάξι ποὺ συνάντησα στὸ δρόμο, καὶ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὁδοῦ παραδέχτηκα λαχανιασμένην στὸ

προσκέφαλό τοῦ Ζεράρ. Ἦταν σὲ τέτοια ἐξάντλησι καὶ σὲ τέτοια ὑπερτατὴ ἡδὴ κατὰπτωσι, ὥστε μόλις τοῦ ἔμεναν λίγες στιγμὲς ζωῆς ἀκόμη. Τὸ σπαραγμένο ἀπ' τὴ σφαῖρα κεφάλι του, τυλιγμένο ὁλόκληρο σὲ ἐπιδέσμους, μόλις κουνήθηκε στὴν προσέγγισίν μου καὶ μόνο τὰ μᾶτια του ἔλαμψαν ζωηρά, καθὼς καρφώθηκαν στὰ δικά μου.

Κατὶ τὸ ἀνέκφραστο δάγκασε δυνήρη τὴν καρδιά μου. Ἐνοίωσα ὅτι μόλις εἶχα προλάβει νὰ δώσω στὸ πεθαμένο πειὰ ἕκτεινο κορμὶ τὴν ἀνακουριστικὴν γαλήνην τῆς γενναίου συγγνώμης μου !

Τὰ χεῖλη μου ψιθύριζαν γοργὰ κατὶ σὰν προσοχὴ καὶ κατὶ σὰν ὕστατη παρηγοριὰ καὶ τὰ μᾶτια μου, βυθισμένα στὰ μυσόματα δικά του, ἀντανακλόντουσαν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν τὸ τελειωτικὸν σῶσιμο τῆς ζωῆς μέσῳ τους. Οἱ σφυγμοὶ ἔχον πάψει πειὰ ὁλότελα νὰ χτυποῦν καὶ ὁ ἐπαγγελματικὸς ψυχρὸς νοσοκόμος ποὺ παραστέκε, ἄπλωσε τὸ χεῖρ του νὰ τοῦ κλείσῃ ὀριστικὰ τὰ βλέφαρα...

Ἐξαφνὰ ἐκεῖνα παιχιδίσαν ἀπὸτομα καὶ τὰ μᾶτια του πετάχτηκαν ἔξω ἀπ' τὴς κόγχες λαμπερά. Τὸ βλέμμα του φάνερεν μιά ὑστάτη ἰκεσία, καθὼς προσπλῶθηκε στὸ πρόσωπό μου καὶ τὰ χεῖλη του μουρμουρῶσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνέρα, σὰν τὸν ἀχνὸ στὴν παγωνία :

— Σῶσε τὴν ψυχὴν μου με τὴ συγγνώμην σου, ἀγάπη μου γλυκεῖα !...

Μι' ἀνατριχίλα με συγκλόνισε. Τὰ φαρμάκια ποὺ με εἶχε δῶ χροῖα νὰ ποτίσει ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς γέμιζαν πειὰ τὸ στόμα μου καὶ δὲν ἄφηναν ἐλευθερίαν τῇ λαλίᾳ μου. Κάτι μ' ἔσπρωξε τὴ στιγμὴν ἐκείνην γὰ τοῦ τὰ φτύσω στὸ πρόσωπό γιὰ νὰ νοιώσῃ καὶ ἐκεῖνος τὴ θανάσιν, μακρότατα !...

Προλάβω ὅμως καὶ εἶδα τὰ σκοτάδια τοῦ θανάτου νὰ θολώνουν γοργὰ τὴν ματιὰν μου καὶ ἡ ψυχὴ μου φρικῶσε μπρός στὴν ἱεροσύνην, ποὺ ἦμουν ἔτοιμη νὰ κάνω. Ξεφώνισα βιαστικὰ καὶ με λαχτάρα :

— Σὲ συγχωρῶ, Ζεράρ... Σὲ συγχωρῶ !... Κι' εἶδα τότε τὸ ὕστατο χαμόγελο τῆς ζωῆς του...



ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ Τ' ΑΥΤΙΑ ΣΑΣ!

[Πώς γίνεται η απομίμηση των ήχων στις διάφορες ταινίες]



Μακροί σιδερένιοι σωλήνες, που απομιμούνται τον ήχο των κωδώνων

Όταν, αγαπητοί αναγνώσται, παρακολουθήσετε μία ηχητική και ημιολογία ταινία, θαυμάσετε με την όλη της κινηματογραφικής τέχνης, ή όποια επιτυχία με τόση τελειότητα ν' αποδίδει και τους λεπτότερους ήχους : το μουσικό του ρυακιού, το θρόνισμα των φύλλων, το φύσημα του ανέμου, κλπ. κλπ.

Κι' έχετε δικήν να θαυμάσετε... Και θα θαυμάσετε ακόμα περισσότερο, αν γνωρίζετε με τι απάνταστα μέσα και πόσα «τρύκ» κατορθώνουν οι παραγωγοί των κινηματογραφικών ταινιών να επιτυγχάνουν τους ήχους που ακούτε. Γιατί οι περισσότεροι από αυτούς τους ήχους δεν είνε αληθινοί. Είνε τεχνητοί και προέρχονται από έντελως διάφορη πηγή, απ' εκείνη που φαντάζεσθε.

Άλλοτε, όταν ο ηχητικός κινηματογράφος βρισκόταν ακόμα στα πρώτα του βήματα, οι διάφοροι μηχανικοί παιδευόντουσαν και κοπίαζαν για να αποτυπώσουν τους πραγματικούς ήχους κάθε πράγματος απάνω στη φωνογραφική πλάκα. Έκαναν έστρατες δολοφονίες στα απόκρημνα βουνά και στις έρημιές, για ν' ανακαλύψουν ένα ρυάκι, που έτρεχε κελαρύζοντας ανάμεσα σε πετρώδες και σε χαλίκια κι' έκαναν γύρω του δολοφονία εγκαταστάσι μηχανημάτων, για ν' απομιμούνταν του. Όταν όμως γύριζαν πίσω στο στούντιο κι' έκαναν την εμφάνισή της ταινίας, αντί για το μελωδικό μουσικό του ρυακιού ακούγεται ένας σκληρός κρότος, σαν κι' αυτόν που προκαλεί ένα κάρρο όταν τρέχει απάνω στο καλντερίμι.

Το ίδιο περίπου συνέβαινε με δολοφονίες κωδώνων. «Η «δολοφονία» του κωδώνου του ιπποτικού πρωταγωνιστού, όταν βροντούνει, αντί να συνταράξει το στήθος, ακούγεται σαν ήχο βασιλιάτικο πιστοτιού άνηχου σαν να μετατόπιζε κανείς δολοφονία φύλλα λαμαρίνας. Κι' έτσι οι δυστυχείς διευθυντές των

κινηματογραφικών επιχειρήσεων βρισκόντουσαν σε απόγνωση. Σήμερα όμως άλλαξαν τα πράγματα. Η μικρά πείρα τους διδάσκει ότι έπρεπε ν' ακολουθήσουν άλλη μέθοδο κι' ο σινιόρ Ντελφίνο, ένας Ιταλός μηχανικός, τους παρουσίασθηκε ως ο από μηχανής Θεός για να τους βγάλει από τη δύσκολη θέση.

Σήμερα, όταν είνε απαραίτητον ν' ακουστή το κελάρυσμα του ρυακιού, από το στούντιο παραγγέλλουν :

—Είδοποιήστε τον Ντελφίνο να φέρει λίγο τρεχούμενο νερό...

Και σε λίγο εμφανίζεται ο σινιόρ Ντελφίνο, κρατώντας στο χέρι του ένα περίεργο μηχανηματάκι, πολύπλοκο και παράξενο, ακατανόητο για όλο τον κόσμο, που αποτελείται από κομμάτια φελ-

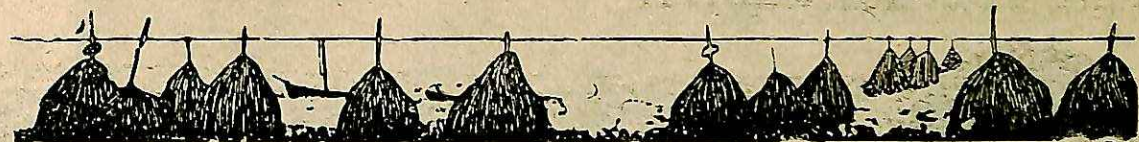
λου δειμένα το ένα πάνω στ' άλλο, γύρω σ' έναν κύλινδρο. Ο μηχανικός γυρίζει τον κύλινδρο, ένας έλαφρος θόρυβος ακούγεται και όταν ο ήχος αυτός αποτυπωθή στην πλάκα και γυριστή, ή απομίμησις είνε τελεία. Και το ζωηρότερο ακόμη ρυάκι δεν κελαρύζει με τόση αρμονία και ρυθμό. Ο Ντελφίνο ξη μέσα σ' έναν κόσμο από ήχους. Η μακροχρόνιος πείρα κι' η εξάσκηση τον έκαναν ικανόν να αναλύει και να διακρίνει και τους λεπτότερους ακόμη ήχους και να τους απομιμηται στην έντελεια. Έννενηντα εννιά τοις εκατό οι ήχοι που ακούμε σε μία ηχητική ταινία — εκτός φυσικά από τις φωνές των ηθοποιών — είνε τεχνητοί. Γιατί ; Γιατί έσοικα από τις φωνές των ηθοποιών δεύεται πάρα πολύς καιρός και άλλο τόσο χρόνος, να μεταφερθούν τα μηχανήματα της φωνοληψίας και οι εκτελεστές της ταινίας εκεί όπου μπορεί ν' αποτυπωθή ο φυσικός ήχος. Γιατί ακόμη, στις περισσότερες περιπτώσεις, ο ήχος αυτός, όταν γυριστή στην πλάκα γίνεται άγνωριστος. Και τέλος γιατί ο ήχος αυτός τις περισσότερες φορές σκεπάζεται τις φωνές των εκτελεστών και δεν μπορεί κανείς να τον διακρίνει.

Πώς μπορεί όμως ν' αποτυπωθή πραγματικά ο ήχος των βημάτων απάνω στο χιόνι, έφόσον το χιόνι που χρησιμοποιούν στα στούντιο είνε καμωμένο από αλάτι, γύψο ή ματαιάκι ; Τα βήματα λοιπόν ενός ανθρώπου που περπατάει επάνω σ' ένα τέτοιο υλικό κάνουν έντελως διαφορετικών ήχων από εκείνους που περπατάει επάνω στο αληθινό χιόνι. Ο Ντελφίνο όμως έλυσε το πρόβλημα, γεμίζοντας ένα μεγάλο σάκκο με κόλλα του κολληρίματος ανακατεμένη με στήνη. Την ώρα λοιπόν που ο ήχος της ταινίας βαδίζει επάνω στο ψεύτικο χιόνι, ένας μηχανικός άθετος πατάει επάνω στο σάκκο και παράγει τον ήχο που χρειάζεται.

Μεγάλη σπουδαιότητα έχουν στα στούντιο ή μηχανές που απομιμούν τον ήχο του ανέμου. Ο Ντελφίνο έχει όκτω τέτοιες μηχανές στη διάθεσί του, από τις οποίες κάθε μία χρησιμοποιείται για διαφορετικό σκοπό. Χάρης στις μηχανές αυτές, ή όποιες άλλωστε είνε απλούστατες, ο Ντελφίνο μπορεί ν' απομιμηθή το απαλό φύσημα της αέρας, το βουητό του ανέμου, το λυσσασίλο σφύριγμα του βορραή, την κοσμογαλασία της καταιγίδος.

Μεγάλες δυσκολίες παρουσιάσθηκαν ευνύς εξ αρχής στην αποτύπωση του κρότου που κάνει ή εκπνοή κρότης ενός τουφεκιού ή ενός κανονιού ή ή εκρηξίς μιας βόμβας. Δύο πράγματα συνέβαιναν : «Η ο κραδασμός ήταν τόσο δυνατός, ώστε κατεστρέφετο το ευαίσθητο μηχανήμα της φωνοληψίας, ή ο ήχος που αποτυπωνόταν ήταν τόσο αδύνατος, ώστε ούτε καν ίδιον δεν έδιδε την εντύπωση του πυροβολισμού. Γι' αυτό το λόγο σήμερα, για να απομιμηθούν τον κρότο ενός πυροβολισμού δεν χρησιμοποιούν πια τουφεκί, πολύ δέ λιγότερο χρησιμο-

ποιούν ένα κανόνι για να απομιμηθούν έναν κανονιοβολισμό. Για την απομίμησι του χαρακτηριστικού κρότου των μυδαρλιόβλων έχουν ένα μικροσκοπικό μηχανηματάκι, που μοιάζει κάπως με τις «Αγιοβασιλιάτικες» ροκάδες των παιδιών, των ειδικό δέ θόρυβο που κάνει ένα βομβαρδιστικό αεροπλάνο, που πετάει, τον απομιμούν στην έντελεια, έχοντας ένα μηχανήμα ηλεκτρικό, σαν εκείνο που κάνουν το μαζά στα κουρεία και δουλεύοντάς το πάνω από ένα τεντωμένο τομάρι άρνιου.



ΠΑΛΗΛΑΚΑΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ «ΡΩΜΗΟΥ»

[Πείνα, δυστυχία, έμμετρες σάτυρες και πολιτικά αλληλοφαγώματα]

Πέρασαν χρόνια από τότε πολλά. Σαραντά χρόνια και παραπάνω. Η Ελλάς πεινούσε και τότε, όπως σήμερα. Περισσότερο όμως πεινούσε ή «Ηλεία. Στον Πύργο και στα άλλα μέρη της «Ηλίδος συλλαλητήρια έπρασαστικά γινόντουσαν. Ο λαός ζητούσε ψωμί και χρηματική ένισχυσι από την κυβέρνηση.

Πρωθυπουργός τότε ήταν ο Τρικούπης. Ο Τρικούπης ήθελε βεβαίως να βοηθήσει τους πεινώντας, αλλά το κράτος δεν είχε χρήματα... Έτσι, λοιπόν, τους έτρεφε με...ωραίους λόγους.

Αλλά οι κάτοικοι του Πύργου και της άλλης «Ηλίδας με λόγια δεν ήταν δυνατόν, καθώς καταλαβαίνει ο καθένας, να χορτάσουν, και μια που έληθαίχαν κι' ή γιορτές των Χριστουγέννων, άρχισαν τις ταραχώδεις διαμαρτυρίες.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να μη στείλη βεβαίως και πάλιν ή τότε κυβέρνηση τίποτε στην «Ηλεία, να βγάλει όμως ένα έπικαιρο φύλλο ο Σουρής, το όποιο έμεινε αληθινοί. Ήταν ένα φύλλο δαιμονισμένης, πραγματικής έμπνευσης.

Αρχίζει, λοιπόν, τα «Κάλαντα» του πρωθυπουργού ο Σουρής, τον όποιο, αν και φίλος του, έπειραζαν αρκετά :

Εκ της «Ηλίδας έρχονται αναφορές για (δώρα γραμμένες με πολύ καυμό και με (γρήγορα, κι' όρθα κοφτά μας γράφουν πως φο (ρους δεν πληρώνουν, γιατί, μέσ' στα Χριστούγεννα, της πε (νας κατακράνουν.

Γι' αναφορές ως ήκουσαν, ο βασιλεύς (Ελληνών, έστάθη κάπως σκεπτικός, την κεφαλήν (του κλίνων, ότι πολλά φοβήθηκε διά την Βασιλείαν, μην χάσει την άγαστη της στη νησιτικήν (Ηλείαν.

Κράζει τον λόρδο κι' έρωτά, για το (Μωρφή την πείνα, ζει μια καρέκλα στο κεφάλι του άν (τις του, ο κρότος που ακούτε είνε κι' αυτός τεχνητός. Η καρέ (κλες που χρησιμοποιούνται γι' α (τούς τους σκοπούς είνε κατασκευα (σμένες από «βαλσαμίζωδες», το δ (ποτον είνε έλαφρό κι' εύθραστο (σαν φελλός και δεν μπορεί με κα (νένα τρόπο να προκαλέση τον ήχο που χρειάζεται.

Ακόμη και τα χαστούκια που ά (κούμε και βλέπουμε στις κομωδίες, δεν είνε όλα αληθινά. Δεν συμ (φέρει στις εταιρίες να καταπολεμούν (σε τέτοιο βαθμό οι ακριβοπληρω (μενοι άστερες τους. Λοιπόν και σ' (αυτή την περίπτωση ακόμη τον λόγο (χει ή σινιόρ Ντελφίνο και με το (μηχανήμα του απομιμείται το ήχη (ρότερο σκαμπίλι.

Λοιπόν, μην πιστεύετε τ' αυτιά (ας. Και σε προσεχές φύλλα θα έ (δγη πως ούτε και τα μάτια σας (δεν πρέπει, να πιστεύετε...

κι' αυτός του λέγει : «Πρόσταξε να (σφάξουν καμιά χήνα, και μ' όλους τους συμβούλους σου, ξε (φάντωνε και πίνε, και τους «Ηλείους μην άκους, ...χωρά (τατζήδες είνε...

Παρακάτω υπάρχουν στο «Ρω (μή» φωνές και θυμοί και παρατη (ρήσεις και απειλές του Τρικούπη (προς τους βουλευτές : Είνε θυμω (μένος, γιατί οι αντιπολιτευόμενοι (του κάνουν όλο «ένστασεις απα (τίες» και οι φίλοι του δεν είνε πάν (ποτε παρόντες στη Βουλή.

Πάντα και τότε Χριστούγεννα (και ή πράξις αυτή ένέντευσε στον (Σουρή ένα Χριστουγεννιάτικο επί (καιρο τραγουδι, το ακόλουθο :

Με σάλτους και σαντούρια (επιπροβάλλουμε, Χριστούγεννα καινούρια (να σάς φάλλουμε. Μεσσίας νέας ζώμης, (έτοιμάζεται,

κι' «Αλέξανδρος Ζαΐμης (ονομάζεται. Νάτος, άνοιχτομάτης (στο κουβούκλι του, κι' άλαλος «Αρποκράτης, (το παραστούκλι του. Μάγος κανείς με δώρα (δεν ξεκίνησε,

κι' ή των «Ελέχων ψώρα (τον προσκύνει. Τον χειμαρρόν των ψόγων (δυσκέλεις, την φάτνην των άλόγων (την διέλυσε. Ο θεός ο θυμώδης (επειράθηκε,

κι' ως βασιλεύς «Ηρώδης (εταράχθηκε. Κομμάτιον φαρμασώνον (τον ακαχτήκανε, κι' αυτό καλά και σάνει (του ριχτήκανε. Τα χείλη του δεκά (τασκίζουν κόκαλα, (και μοιάζουν κολλητά (γλυκοποτόκαλλα.

Μουστάκι του Μεσσία (για σιδερώμα, προσφέρεται θυσία (κι' αφιέρωμα, «Έλτε τ' άνοια του (ν' αποθεώσουμε, φέρτε το πρόγραμμα του (να τον φασκίσουμε. Και βάλετε τον στην κούνα, (να τον κουνήσουμε, κι' άστερα με κουβούνα (να τον ξεπνήσουμε.

Να κινή στρατά στρατα (και περίπατο, να τον ειπών φουστά, (πρώτον κι' ύστατο !

Ανάγκη να προσθέσουμε εδώ ό (τι ο Ζαΐμης τότε έτρεφε τα πό (μεγάλα μουστάκια της «Ελλάδος. Μά (φρη ! «εφαλιόστηκαν κι' αυτά κα (τόπιν, χάριν της μόδας !...

Ο Γουόρεν Γουίλιαμ και ή Μπέττυ Νταλβις μπροστά σ' ένα από τα και (νούρια όπαθρια μικρόφωνα, που απομιμούν τον ήχο της θάλασσας

σως ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν γελιόταν.

Όταν έφτασε στην οδό 'Αντριέτι, η 'Αλκιντόρ προχώρησε καμμία εκατοστή βήματα και στάθηκε μπρός σ' ένα πανδοχείο, πήδησε για να ζητήσει κάποια πληροφορία. Γύρισε τότε πίσω κι' έβλεπε σ' έναν από τους δυο υπηρέτες που τη συνόδευαν. 'Ο υπηρέτης έτρεξε άμέσως κι' η 'Αλκιντόρ του έδωσε κάποια διαταγή. Καθώς του μιλούσε, έρευνούσε το δρόμο με το βλέμμα της. Είπε τότε το δοκίμο ντε Ποντούς και τον άγνωστο σύντροφό του, οι οποίοι προχωρούσαν πρὸς το μέρος της, χωρίς ν' άπασχολούνται καθόλου μ' αυτήν, με το γαλήνιο βήμα δυο περιπατητών. Ένα ελαφρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της 'Αλκιντόρ, ενώ συγχρόνως έλεγε από μέσα της:

«Ήυον βέβαιη...»

«Ας δούμε τώρα αν θα πάνε εκεί που νομίζω πως πηγαίνουν...»

Κι' εξακολούθησε το δρόμο της με την ίδια υπολογισμένη βραδύτητα πάντοτε. Ήταν φανερό πως ήθελε να βρσκεται στην ίδια πάντοτε απόσταση με τους δυο μεγιστάνες.

Προχώρησε έτσι ως την οδό 'Αγίας Αικατερίνης, χωρίς ούτε μια φορά να γυρίση το κεφάλι της πίσω. Έκει, αντί να στρίψει δεξιά, όπως θα έπρεπε να κάνει για να επιστρέψει στο σπίτι της, έστριψε αριστερά κι' εξακολούθησε να προχωρή. Σε λίγη απόσταση από την οδό ντε Πονλί, γύρισε κι' έβριξε μια διακριτική ματιά πίσω της.

Είπε πάλι τους μεγιστάνες, οι οποίοι άκολουθούσαν τον ίδιο δρόμο μ' αυτή, χωρίς να συλλογίζονται καθόλου να κρυφτούν.

Μά δεν είδε τον Μοντωμπάν, όπως επίσης δεν είδε πὸ μακριά, τον Κεντενάς και τον Μπουκασσέν στη μια μεριά του δρόμου, και τον Λουμπέν και τον Τιμπώ στην άλλη. Είπε αλήθεια πως είχε το πνεύμα της πολύ άπασχολημένο και πως ή σκέψη της δεν πήγαινε καθόλου σ' αυτούς. Είπε επίσης αλήθεια πως ο Μοντωμπάν κρυβόταν με μεγάλη προσοχή.

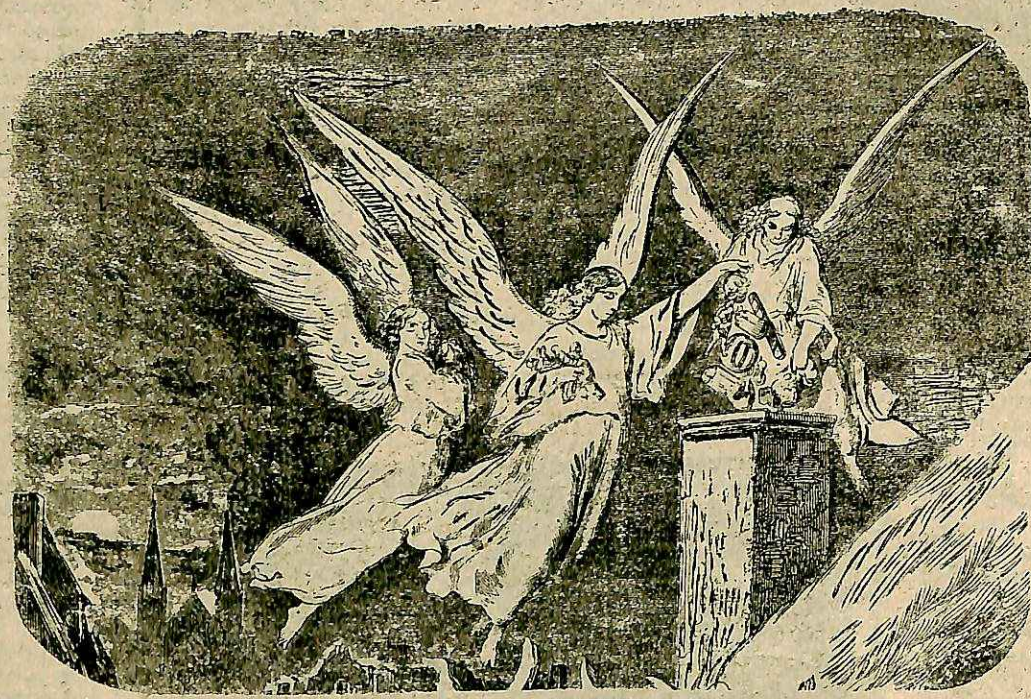
Όταν έφτασε στην οδό 'Αντωνίου, στάθηκε μπροστά σ' ένα πόρτα και άρχισε να κυτάζει πρὸς το μέρος της Βασιλλικής, πὸς τρομερό αὐτοφρουρίου που ύψωνε σὸ βάθος τὸ βαρύ κι' επιβλητικό δάκιο του. Συγχρόνως σκέφτηκε:

—Είμαι βέβαιη ότι ο μεγισ

τάν, τὸν ὁποῖο συνοδεύει ὁ δούξ ντε Ποντούς, θὰ μὴ σὸ ἀνάκτορο Τουρνέλ.

Τὴ στιγμή κείνη, ἡ 'Αλκιντόρ άκουσε ἀπὸ πίσω της δυανὰτὸ θόρυβο ἀπὸ κάλπασμο ἀλόγων. Γύρισε ἀπὸτομα τὸ κεφάλι της καὶ διέκρινε πέρα μακριὰ τὸ διάδοχο 'Ερρίκο νὰ προχωρῇ ἔφιππος ἐπὶ κεφαλῇς ἄλλων ἱππέων. Δίπλα του, βρισκόταν ὁ μέγας πρεσβὸς Νουαρβίλ. Ἀκολουθούσανε ὁ Ρονσερόλ καὶ ὁ Σαιντ' Αντρέ, οἱ εὐνοούμενοι τοῦ πρίγκηπος. Καὶ ἀπὸ πίσω τους προχωροῦσε ἕνας ὄμιλος λαμπροστολισμένων εὐγενῶν, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς τοξότες — τοὺς

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ



ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

τοξότες ἐκείνους πού είχαν διασκορπίσει οἱ τρυφάνοι καὶ τοὺς ὁποίους ὁ πρεσβὸς εἶχε συγκεντρώσει μπρὸς τὸ Διμαρχεῖο.

Ὁ διάδοχος καὶ ὁ Νουαρβίλ, ἀφοῦ τελείωσαν τὴ συνομιλία τους μετὸν πρεσβότο τῶν ἐμπόρων, ἐπέστρεφαν τώρα, ὁ πρῶτος σὸ ἀνάκτορο Τουρνέλ καὶ ὁ δεύτερος σὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας.

Τὸ ἀνάκτορο αὐτὸ βρισκότανε σὴν εἰσοδο τῆς οδοῦ Σαιν Πόλ, συνενῶς, κοντὰ σὸ σημεῖο ὅπου στεκόταν ἡ 'Αλκιντόρ. Ἡ νέα γνώριζε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια— ὅπως ἐπίσης ἤξερε ὅτι γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο παραμονεύανε ἀπειροὶ κατὰσκοποι τῆς πρεσβείας, πού περιφερόνταν μεταμφιεσμένοι, μετ' ὅφους ἀργασχόλων, ἔχοντας ὅμως τὰ μάτια τους δεκατέσσερα καὶ τ' αὐτιά τους τενωμένα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν κατασκόπων δὲν ἀνησυχούσε διόλου τὴν 'Αλκιντόρ, γιατί στεκότανε μπροστά τους ἀπαθής καὶ ἀδιάφορη, χωρίς νὰ λαμβάνη κανένα προφυλακτικὸ μέτρο, μετὸ πρόσωπο ξεσκέπαστο, μετὸ μανδύα ριγμένο πρὸς τὰ πίσω. Ἴσως τώρα νὰ ἤξερε ὅτι μετὰ τῶν κατασκόπων ὑπῆρχαν καὶ δικοὶ τῆς ἀνθρωπίνης, ὁποῖοι θὰ τὴν βοηθούσανε, ἀνθά τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη. Ὁπὼς καὶ ἀν' ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ 'Αλκιντόρ δὲν φρόντιζε νὰ κρυφτῇ. Οὕτε καὶ ὅταν εἶδε τὸ μισητὸ Νουαρβίλ δὲν ἔκανε καμμία κίνησι, γιὰ νὰ καταστήσῃ λιγώτερο ἐπιδεικτικὴ τὴν πα

νέλ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς δύο εὐνοούμενους του. Ὁ Νουαρβίλ τὸν ἀποχαιρέτησε σὴν ἀρχὴ τῆς οδοῦ Σαιν Πόλ καὶ μπήκε σὴν μεγάλη ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μεγάρου τῆς πρεσβείας, ἀκολουθούμενος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού οἱ ἱππεῖς περνούσαν ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς 'Αγίας Αἰκατερίνης, οἱ δυο μεγιστάνες πού παρακολουθοῦσε ἡ 'Αλκιντόρ ἔμπαιναν σὴν οδό 'Αγίου 'Αντωνίου. Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτοὺς, ἐπανελάθε, μόλις εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν πρεσβότο, τὴ χειρονομία πού ἔκανε καὶ ἡ 'Αλκιντόρ: σκέπασε μετὰ ἄκρη τοῦ μανδύα τοῦ δόκλῆτρο σχεδὸν τὸ κεφάλι του. Ἡ 'Αλκιντόρ πρὸς ἐξ αὐτῇ τῇ λεπτομέρεια—κι' ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο ὡραφίστηκε σὸ πρόσωπό της.

Οἱ δυο ἄγνωστοι ἔστριψαν σὲ λίγο ἀριστερά καὶ διευθύνθηκαν, μετὰ μικρὰ βήματα, πρὸς τὴς φυλακῆς τῆς Βασιλλικής. Δὲν ἔφτασαν ὅμως ἐκεῖ. Σταμάτησαν μπροστά σ' ἕνα χαμηλὴ πόρτα τοῦ ἀνακτόρου Τουρνέλ. Ἡ 'Αλκιντόρ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ τοὺς παρακολουθῇ ἀπὸ κεῖ πού στεκότανε. Δὲν εἶδε, λοιπὸν, τὸν πὸς ἡλικιωμένο ἀπὸ τοὺς δυο ἀγνώστους, νὰ μπαῖνι σὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο

σάν νὰ ἦταν οπίσθεν τῆς Ποντούς, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφε, φλυαρῶντας μετὸν Ζακομέν Κοραντέν καὶ μετὸν Μπελαρζάν. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ συντρόφου του εἶχε ἔχωριστὴ σημασία γιὰ τὴν 'Αλκιντόρ, γιατί ἡ νέα ψιθύρισε εὐχαριστημένη:

—Δὲν γελάστηκα, λοιπόν! Ἦταν ἐκείνος... Ἡ πληροφορίες πού μοῦ ἔδωσαν γι' αὐτόν, ἦσαν ἀκριβεῖς. Καὶ, γυρνώντας τὸ κεφάλι της, ἔβριξε ἕνα βλέμμα συμπαινετικὸ σὸν Ποντούς, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει ἀπὸ μπροστά της χωρίς νὰ τὴν προσέξῃ.

—Τὴν συμπαινετικὴ πού εἶνε αὐτὸς ὁ δούξ ντε Ποντούς! Εἶπε μετὸ νοῦ της ἡ 'Αλκιντόρ. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, πραγματικὸς ἄνθρωπος— ἐνῶ ὁ νόημα σὸ Ρονσερόλ καὶ σὸ Σαιντ' Αντρέ. Ἐκείνοι ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ του, καὶ ὁ διάδοχος συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ ἀνάκτορο Τουρ

—Τὴν συμπαινετικὴ πού εἶνε αὐτὸς ὁ δούξ ντε Ποντούς! Εἶπε μετὸ νοῦ της ἡ 'Αλκιντόρ. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, πραγματικὸς ἄνθρωπος— ἐνῶ ὁ νόημα σὸ Ρονσερόλ καὶ σὸ Σαιντ' Αντρέ. Ἐκείνοι ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ του, καὶ ὁ διάδοχος συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ ἀνάκτορο Τουρ

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΙΣΕΛΕ, ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

Τὰ παιδικὰ του χρόνια. Φτώχεια καὶ στερήσεις. Πὸς ὁ νεαρὸς Ἰούλιος ἔγκαρτερουσε σὴν δυστυχία. Τὶ γράφει ὁ ἴδιος γιὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικία. Ἡ φιλομάθειά του καὶ ἡ καταπληκτικὴ του ἀντίληψις. Πὸς ἐπεβλήθη στυὺς φιλολογικὺς κύκλους. Ἡ γαλήνια καὶ εὐτυχισμένη ζωὴ του. Τὸ ἀντίκρουμα τοῦ θανάτου, κλπ.



Ἰδιος ὁ Μισελὲ διηγείται σ' ἐ μερικὲς θαυμάσιες σελίδες τοῦ ἔργου του «Ο ΑΔΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ». Ὅπως καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, ἔτσι καὶ τοῦ Μισελὲ τὰ παιδικὰ χρόνια ὑπῆσαν σκληρὰ καὶ δύσκολα. Ὑπέφερε πολύ. Ὑπέφερε ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὴς στερεήσεις, ἀλλ' ἡ στερήσις αὐτὴς τὸν ἔκανε νὰ γίνῃ, ὅτι ἔγινε, γέννησαν τὴν ψυχὴν του μετὰ τὴς φλογερῆς δημοκρατικῆς ἰδέας, μετὰ τὴν βαθειὰ συμπάθεια, μετὰ τὴν εὐλαβίαν καὶ ἄσβεστη ἀγάπην γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀγάπην χάρις σὴν ὁποῖα ἀνέστησε ὁ Μισελὲ, καθὼς ἔλεγε, τὸ παρελθόν, ἔγραψε, δηλαδή, ἱστορία, καὶ ἔδωκε σ' ὅλο του τὸ ἔργο τὸν ζωντανὸ καὶ θερμὸ ἐκεῖνο νόημα πού τόσο μάς συγκινεῖ.

Ἡ μητέρα του καταγόταν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῶν Ἀρδεννῶν, τόπο σκυθρωπὸ καὶ ἀσθηρὸ, κατοικημένο ἀπὸ ἀνθρώπους σοβαροῦς, οικονομίους, λιτοδίαιτους, στυὺς ὁποῖους κυριαρχεῖ τὸ κριτικὸ πνεῦμα, ὁ δὲ πατέρας του ἀπὸ τὴν Πικαρδία, πού τὴν κατοικοῦν ἄνθρωποι δραστήριοι, ἐνθουσιῶδες, εὐγλωττοι, εὐφρεῖς.

Όταν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἔξεπασε ἡ τσομοκρατία, ὁ πατέρας τοῦ Μισελὲ, πού ἦταν τυπογράφος, πῆγε σὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἐκεῖ ἕνα τυπογραφεῖο. Στὸ Παρίσι γεννήθηκε καὶ ὁ Ἰούλιος, ὁ κατόπιν διάσημος ἱστορικός, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1798, σὸ ἱερὸ μῦθον παλῆς ἐκκλησίας, ὅπου εἶχε ἔγκραστησῃ ὁ πατέρας του τὸ τυπογραφικὸν ἐργαστήριόν του.

Ἀδρόσα καὶ θλιβερά ἦσαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του. «Μεγάλωσα, γράφει, σάν ἕνα χαρτὶ δίχως ἴλιον, ἀνάμεσα σ' ἕνα πέταλο τοῦ λιθοστρώματος τοῦ Παρισιῶν».

Ὁ Ναπολέον ἀπὸ τὸ 1800 ἀκόμη, πὸν γίνῃ αὐτοκράτωρ, περιώρισε τὸ μέγεθος τῶν ἐφημερίδων. Ἔτσι ἡ τυπογραφικὴ δουλειὰ λιγόστευεν, σ' ἐν μὲν τὸν Μισελὲ ἀναγκάστηκε ν' ἀπολύσῃ ὅλους τοὺς ἐργάτες του. Τὴ δουλειὰ τοῦ τυπογραφείου τὴν ἔκανε ἡ οἰκογένεια: ὁ πατέρας τοῦ Μισελὲ, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα του, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μισελὲ, πού ἦταν τότε ἕνα ἀγοράκι, μόλις δώδεκα χρόνων.

Ἡ πρόωγη αὐτὴ, βαρεὶα καὶ μηχανικὴ ἐργασία θάταν πολὺ φυσικὴ καὶ μαρὰ τῆς ψυχικῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Μά συνέβη τὸ ἀντίθετο. Ἐνῶ τὰ χέρια του μάζευαν μηχανικά ἀπὸ τὴν τυπογραφικὴν κάσσα τὰ στοιχεῖα, μετὰ τὰ ὁποῖα συνέθετε διτὰ ἀνίστα καὶ βλακώδη, ἡ φαντασία του, φλογερὴ, ἀκρίβη, ἔπαιρνε τὸ πένταγμα τῆς πρὸς τοὺς

κόσμους τῆς ποιήσεως, τῶν παραμυθιῶν, τῆς ἱστορίας. Τὸ θεῖο αὐτὸ δῶρο χάρις σὸ ὅποιον θ' ἀνέστανε ἀργότερα, ὁλόκληρες ἐποχὲς τῆς ἱστορίας, ἔκρινε πρῶτο μέσῳ του. «Ποτέ, λέγει, δὲν ταξείδεμα τόσο πολὺ νοσεῶς ὅσο ὅταν ἦμουν ἀκίνητος μετὰ σὴν τυπογραφικὴν κάσσα... Ἀλάτῃς τῆς μοναξιάς ἀπὸ μικρὸς, ἦμουν ὁλόκληρος φαντασία».

Λόγῳ τῆς ἀσχολίας του σὸ τυπογραφεῖο, ὁ Μισελὲ δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ παρακολουθῇ μαθήματα τακτικὰ σὸ σχολεῖο. Τὸ μόνο του μάθημα ἦταν λίγη ἀνάγνωσις πού ἔκανε καθε πρῶτὴ πρὶν ἀπ' τὴν ἐργασίαν, μετὰ τὸν γέροντά του διδασκάλου ἄλλοτε δημοδιδάσκου, πού ἦταν φλογερὸς ἐπαναστάτης. Ὁ διδασκάλος αὐτὸς μετέδωκε δίχως ἄλλο, σὸν νεαρὸ Μισελὲ, τὴν ἀγάπην, τὴν λατρεῖαν σχεδὸν τῆς

Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως σ' ὅλην ὁποῖαν ἀργότερα στὰ ἔργα του ἔκρησε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σημεῖα μαγικὰ καὶ ὁ γὰρ γεγονότα τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅστόσο, ἡ φιλομάθεια τοῦ Μισελὲ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἰννεχικὴς του ἱκανότητες εἶχαν κινήσει ἀπὸ πολὺ νωρὴ τὴν προσοχὴ τῶν γονέων του. Πίστευαν ὅτι ὁ γυῖός τους θὰ γινόταν καὶ τὸ σπουδαῖο καὶ γὰρ αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴ μόρφωσιν πού τοῦ χρειαζόταν. Τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα γυμνάσιο. Ἄλλ' ἔκει ὁ φτωχὸς Μισελὲ, κακοεντυμένος καθὼς ἦταν, ὑπῆρξε καθε μέρα τὴς εἰδωλίας καὶ τοὺς σερασκίους τῶν πλουσίων συμπαθητῶν του. Αὐτὸ τὸν ἔκανε δεῖλὸ, τρομαγμένο, σάν μὴ κακοκαθάρια σὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Φύσει φίλος τῆς μοναξιάς, τὴν ἐπεβίωσε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀκόμη περισσότερο, καὶ ἔστρεψε ἀποκλειστικὰ μετὰ τὰ βιβλία. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ, ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν ἀμαρτάνῃ, μεγάλωσε ἀπεναντίας τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Ἐνοῶσε τί ἔβριζε, πίστεψε σὸν εαυτὸ του.

«Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν δυστυχία, γράφει, τὴς στερήσεις τοῦ παρόντος, τοὺς φόβους τοῦ μέλλοντος, ἐνῶ ὁ ἐνθροῖς τῆς πατρίδος μου βρισκόταν σὸ

βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι (1), καὶ οἱ δικοὶ μου οἱ ἐχθροὶ μετὰ σάρκα καὶ κόκαλο σὸ ὅποιον θ' ἀνέστανε ἀργότερα, ὁλόκληρες ἐποχὲς πρῶτ, πού τὸ χιόνι τάχε σκεπασίει ὅλα καὶ ἐγὼ ἦμουν δίχως φωτιά, μὴ ἔχοντας ἀνθά εἶχα τὸ βράδυ ψωμί γιὰ νὰ φάω, καὶ ἔχοντας τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλα περὶ εἶχαν τελειώσει γιὰ μένα, ἔσφηνικά, καὶ γὰρ δὲν ἔξερα πῶς, ἐνοίωσα μετὰ μου ἕνα τέτοιον ἥρωισμόν, ἕνα τέτοιο ἀκατάβλητο θάρρος, ὥστε μετὰ τὸ χέρι μου, τὸ ἐξυλισμένο ἀπὸ τὸ κρῶρ, ἔδωκα ἕνα δυνατό χτύπημα σὸ δρόμῳ τραπέζι μου (πού τὸ ἔχω ἀκόμα) καὶ μονομιάς αἰσθάνθηκα νὰ με πλημμυρίσῃ ἀντρικία χαρὰ γεμάτῃ φλόγα νεανικὴ καὶ ἐλπίδα».

Τὸ ἥθικὸ σθένος του, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐρύτητα τῆς μελέτης, ἡ διὰς ἡμῶν, τὸ τάλαντό του, ἡ πῆχυν γοῖα τὸν Μισελὲ στυὺς φιλολογικῶν καὶ ἰδιαίτερος στυὺς πανεπιστημιακῶν κύκλων. Εἶκοσι τριῶν χρόνων μετὰ τὴς φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς διατριβῆς του γιὰ τὸν τίτλο τοῦ διδασκτοῦς, κίνησε τὸν θανασμὸ τῶν καθηγητῶν του.

Μετὰ ἕνα χρόνον μόλις διορίσθη καὶ ὁ ἴδιος καθηγητῆς σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ γυμνάσιο, καὶ ὅστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, τὸ 1826, τοῦ ἀντιτέτο ἡ διδασκαλία τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστορίας, σὸ μέγαλειστο διδασκαλεῖο τῆς Γαλλίας, σὴν περίφημην «Ἐκὸλ Νορμάλ».

Ἡ περιόδος αὐτὴ τῆς καθηγεσίας τοῦ Μισελὲ σὴν «Ἐκὸλ Νορμάλ», πού διήρκεσε δέκα χρόνια, ὡς τὸ 1836, καὶ σὴν ὁποῖαν προσέβη, τὸ 1834 καὶ ἡ ἱεργασία του σὸ πανεπιστήμιον, ἠπτόξε ἡ πὸ εὐτυχισμένη, ἱσως, περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ, ἀσφαλὸς δὲ καὶ ἡ πὸ γόνιμη.

Μολοντὶ εἶχε παντοειρετὴ μὴ γινώσκων ἀρετῇ καὶ ἦταν ὁπορομακίμος νὰ πηγαίνῃ τακτικὰ σὸ ἀνάκτορον, ὅπου δίδασκε ἱστορία.

Ὅσα σ' ἐκεῖ πρὶν γινώσκων, ὅσο ὁ Μισελὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μὴ μόνον ζῶν, δομένην δὴ τὴς μελέτης του, σ' ἐμερικὺς διαλεχτοὺς φίλους του καὶ στυὺς μαθητὰς του, πού κυριολεκτικῶς τὸν λάτρευαν. Ἀργότερα διηγῆθηκε τὴν χαρὰ πού αἰσθάνθηκε βλέποντας τὴν συγκίνησιν, τὸν ἐνθουσιασμόν, πού ἔκρινε μετὰ τὴ διδασκαλίαν του, στυὺς ψυχὲς τῶν μαθητῶν του. Διηγῆθηκε πῶς μέσα σὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνα κατέβαινε τὴν ὁδὸν 'Αγίου Ἰακώβου, τῆς Λατινικῆς συνοικίας, φορῶντας τὸ μαῦρον φράκς του καὶ τὰ σακρίνια του, χωρίς παντοφόρι καὶ ὡστόσο, μὴ νοιάζοντας τὸν δρορὰ καὶ τὸ κρῶρ, τόσο τὸν ἦταν δυνατὴ ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς.

Τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτὸν τὸν διατήρησε ὁ Μισελὲ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τὸν ἐνθουσιασμόν ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἔξωτὰ του χαρίσματα. Δὲν ἦταν μόνον ἐξαιρετικὸς συγγραφεὺς ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος: γεμάτος καλοσύνη καὶ αὐτοθυσία, μετριοφρων, καὶ ἐργατικώτατος. Δούλευε ἀδιάκοπα καθε μέρα ἀπὸ τὰς ἔξῃ τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι. Ὅταν ἦταν καθηγητῆς καὶ δίδασκε ἑπτὰ ὥρες τὴ μέρα, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸν καιρὸν πού τοῦ χρειαζότανε γιὰ τὴς ἰδιαίτερες του μελέτες, ἔκρινε στυὺς τέσσερες τὸ πρωὶ καὶ διὰ τρεῖς ὥρες ὡς πού νὰ ὀγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Σεινὸς καὶ μετοημένος ἀπέφυγε καὶ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν στὰ λόγια. Ὁ Μισελὲ ἦταν ὁ τύπος τοῦ θαυμάσιου καὶ ἀληθινὰ πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Τὸν θάνατόν του, ὁ ὁποῖος ἐπῆλθε στυὺς 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1874, τὸν δέχθηκε ἥρεμα καὶ παρῶρα, δίχως ταραχὴ ἢ παράπονον. Ἐστὸ πρόσωπό του, γράφει ἕνας μαθητῆς του, τὸ σοβαρὸ καὶ γαλήνιο, θὰ μπορούσε νὰ διδῇ καὶ νῆς τὴς τελευταῖες φράσεις τῆς διαθήκης του: «Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ξαναναμῶσω τοὺς δικούς μου καὶ τοὺς ἀγάπησά. Ἀς δειθῇ τὴν ψυχὴν μου, πού τὸν εὐγνωμονεῖ γιὰ τὰ τόσα ἀγαθὰ, γιὰ τὰ τόσα φίλα πονα χρόνια, γιὰ τὰς τόσας ἔργα, γιὰ τὴς τόσες φιλικὰς.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς νοῦς ἦταν καὶ μὴ μεγάλη ψυχὴ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ἡ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

Μία Ρωμαία δεσποινίς, περασμένης κάποις ἡλικίας, εἶπε κάποτε σ' ἕναν κύκλον πού βρισκόταν καὶ ὁ περίφημος οἱότορ Κικέρων, πὸς δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ σαράντα τῆς χρόνια.

Μερικοὶ ἀρχίσανε τότε νὰ κριπολογεῖν γιὰ τὸ χονδρικό της φέμα της.

—Πρέπει νὰ τὴν πατήσετε, τὸς εἶπε μεγαλοφώνως ὁ Κικέρων. Εἶνε ἀλήθεια αὐτὴ πού εἶπε. Τὴν ἀκούω νὰ τὸ λέη ἐπὶ δέκα χρόνια τώρα!...

(1) Τὸ 1814, μετὰ τὴν πανωλεθρία τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος σὸ Βατερλό.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-

ΝΩΝ.—Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης και ποιητής, άνθρωπος περατώδους άσχημίας, είνε τρελά ερωτευμένος με την όμορφη Χριστίνα, την κόρη του μεγαλοδούλου έφρουρέτου και φρολογιστού Νορμπερ. Η Χριστίνα όμως είνε άρραβωνιασμένη με τον εξάδελφό της γιάτρο 'Ιάκωβο Κονταντέν, έναν έπιστήμονα μέγας άξιας. Ο Μασσόν, από τη σφοδρία του σπιτιού του, βλέπει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των Νορμπερ. Έτσι, μία νύχτα, βλέπει την Χριστίνα ν' άνοιξη κρυφά από κλειδί, ένα ντουλάπι του δωματίου της και να βγάλει από μέσα έναν άρραβωνισμένο νέον — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει — με τον όποιον φαίνεται σαν να είνε ερωτευμένη. Την άλλη μέρα η Χριστίνα επισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δέχεται τη θέα του βιβλιοδέτου — βιβλιοθηκάρου στο μέγαρο του μαρκησιού Ντε Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο. Έκει όμως αντί να θάναται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντε Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είνε βρυκολάκας...

Η έκπληξη του Μασσόν όμως μέγα λώνει ακόμα περισσότερο μπρος στον άκατανίκητο τρόμο και τη φρίκη, που νοιώθει η μαρκησία για τον φρίκη, που νοιώθει Σάμιτ-Χάν, ο όποιος είναι ο θάνατος. Κι όμως ο γιάτρος αυτός, έφαρμάζοντας μία παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, για ένα διάστημα, να της εναρμόνισαι παίρνει τη σύζυγό του και φεύγουν για τον πόνο τους, σε μία έπαυση. Σχεδόν συγχρόνως ο Μασσόν, έπειτα από μία βίαιη σκηνή με τη Χριστίνα, φεύγει για το έσοχικό του σπίτι, ένα σπίτι μυστηριώδες, απ' το όποιο έχουν εξαφανιστεί άνεύρητα έξη νεαρές βοηθοί του βιβλίου, δέου. Ένωματίζεται η Χριστίνα λαβαίνει μία έπιστολή της μαρκησίας, δια της όποιας προκαλεί αυτήν και τον Βενέδικτο Μασσόν στον πύργο του Κουλτραί, για να την αράουν. Η Χριστίνα πάει να βρή τον Μασσόν στο έσοχικό του σπίτι, μα τη στιγμή που μπαίνει μέσα, τον βρίσκει να καίει μία γυναίκα στη φωτιά του τζακιού. Ο Μασσόν σπυλαίνεται, δικάζεται και θάσσ, ενώ η Χριστίνα παίρνει τον μυστήρα της και πηγαίνει στον πύργο του Κουλτραί. Μα η μαρκησία έχει πεθάνει πια και τη στιγμή άκριώς που θάσσον πάλι στο Παρίσι, όπου ο μυστήρας Γαβριήλ απαγάγει, μία νύχτα τη Χριστίνα και την μεταφέρει στο σπίτι Μπιρούστ, τον όποιον τρομοκρατεί με το περιστροφό του.

(Συνέχ. έκ του προηγούμενου)

Όταν ο Γαβριήλ κι' ο κ. Μπιρούστ ξαναγύρισαν μαζί στο δωμάτιο όπου είχαν άφήσει τη Χριστίνα, βρήκαν τη νέα εξαπλωμένη φορδειά — πλατεία στη μέση του δωματίου... Κατά πάναν πιθανότητα, κατά την διάρκεια της άπουσίας τους, είχε προσπαθήσει να ξεφύγει από την φριχτή μοίρα που την άπειλούσε, με τις δυνάμεις της την πρόδωσαν...

Ο Γαβριήλ τη σήκωσε πολύ τρυφερά και απαλά και την ξαναπαλάτισε στο κρεβάτι. Για να μην επαναλάβει δε τις προσπάθειές της, η όποιες, στην κατάσταση που βρισκόταν, θα μπορούσαν να έχουν δυσάρεστα άποτελέσματα, της έδωσε να τη, βοηθούμενος από τον κ. Μπιρούστ, τη δόσι του ναρκωτικού που χρειαζόταν, για να κοιμηθή καμιά δεκαριά ώρες.

Έπειτα απ' αυτό, ο Γαβριήλ κάθισε πλάι της σε μία πολυθρόνα κι' έμεινε εκεί άκίνητος. Φαινόταν τώρα σαν να είχε βυθιστεί σ' ένα όνειρο χωρίς τέλος.

Πίσω του, ο κ. Μπιρούστ δεν τολμούσε ούτε να κινηθή. Τι νύχτα, Θεέ μου!... Του φαινόταν πως δεν θα τελείωνε ποτέ!... Έξω, ο άνεμος είχε πέσει έντελώς... Η σιωπή άπλωνόταν άπέραντη, μία σιωπή, μέσα στην όποια δεν άκούγεται, παρά ο χτύπος της καρδιάς του... Τάκ!... Τάκ!... Τίκ!... Τάκ!

Ω!... Άν ο κ. Μπιρούστ δεν πάθαινε τίποτε εκείνη τη νύχτα, αυτό θα σήμαινε ότι είχε πολύ γερή την καρδιά του!... Τι άγρυπνία!... Σ' ένα τραπέζι, μία μικρή λάμπα ήταν άναμμένη, της όποιας ο Γαβριήλ είχε χαμηλώσει το άμπαζούρ!... Έμενε πάντοτε μαζε-

μένος μέσα στην πολυθρόνα του, με το κεφάλι μέσα στα χέρια του, άκίνητος, λες κι' είχε άπολιθωθεί...

Ρίγη άσυγκράτητα έπιαναν τον κ. Μπιρούστ, όσο σκεφόταν ότι μέσα στο κεφάλι, αυτού του ανθρώπου βρισκόταν το μυαλό του Βενέδικτου Μασσόν... Το μυαλό ένοσ έγκληματίου που είχε δολοφονήσει έφτα γυναίκες τουλάχιστον...

Α! η ζωή ενός ανθρώπου, σαν τον κ. Μπιρούστ, για ένα τέτοιο ύποκειμενο, δεν θα είχε σίγουρα μεγάλη σημασία... Και όσο το σκεφόταν αυτό, ο βοτανολόγος εύρισκε πως η καρδιά ήταν άπέραντη, άτελείωτη...

Τρείς ώρες σήμαναν έξαφνα στην έκκλησία του Άγιού Λουδοβίκου...

Τρείς ή ώρα ακόμα!... Ω! πότε θα ξημέρωνε!... Το Δεκέμβριο άργει τόσο να χαράξη!

Χτύπησε η ώρα τρείς και μισή... τέσσερες... Κι' ο Γαβριήλ έξακολουθούσε να μην κάνει

την παραμικρή κίνηση... Μα πούος ήταν ο σκοπός αυτού του ανθρώπου... Δεν φαινόταν να έχει καμιά άπόφασι να το κουνήσει από κει... Θα περνούσε λοιπόν και την ήμερα του στο σπίτι του κ. Μπιρούστ; Διόλο! σίγουρα θα το έκανε αυτό, αφού ήξερε πως τον κατέδωκαν. Άσφαλώς, θα σκεφόταν έτσι: «Πού άλλου θα βρά καλύτερα από δω!... Ο κ. Μπιρούστ είνε πρόθυμος να κάνει ό,τι θέλω...»

Ο βοτανολόγος λοιπόν θα ήταν άποχρεωμένος να τον θρέψη μαζί με το θύμα του; Πέντε ή ώρα!...

Διάβλε!... Και άν, κατά τύχη, ο Γαβριήλ είχε άποκοιμηθή; Δεν τον άκούγε βέβαια να ροχαλίζει... Δεν τον άκούγε καν ν' άναπνέει... Μα, έπειτα από μία τέτοια περιπετειώδη νύχτα, δεν ήταν καθόλου περίεργο να είχε βυθιστεί σ' ένα μολυβένιο ύπνο...

Με τη σκέψη, με την έλπιδα αυτή, ο κ. Μπιρούστ σηκώθηκε... σιγά... πολύ σιγά... Ω! τόσο σιγά...

Τίποτε δεν έτριζε, ούτε η καρέκλα του, ούτε το πάτωμα... Για να φτάσει ως την πόρτα που έβγαζε στο κεφαλόσκαλο, δεν είχε να κάνει, παρά τέσσερα βήματα... το πολύ πέντε!... Μόλις βρισκόταν στο κεφαλόσκαλο, θα κατέβαινε μέσα σε μία στιγμή τη σκάλα... κι' έπειτα... έπειτα θάτρεχε στο δρόμο...

Α! ο κ. Μπιρούστ ήταν άποφασισμένος να ριφονδυνήσει τα πάντα... Τα τρία βήματα θα έκανε κιόλας... Μα, έξαφνα, στο τέταρτο, το πάτωμα έτριζε τόσο άπαίσιμα, ώστε λίγο έλειψε να κλάψη ο λαμπρός βοτανολόγος μας...

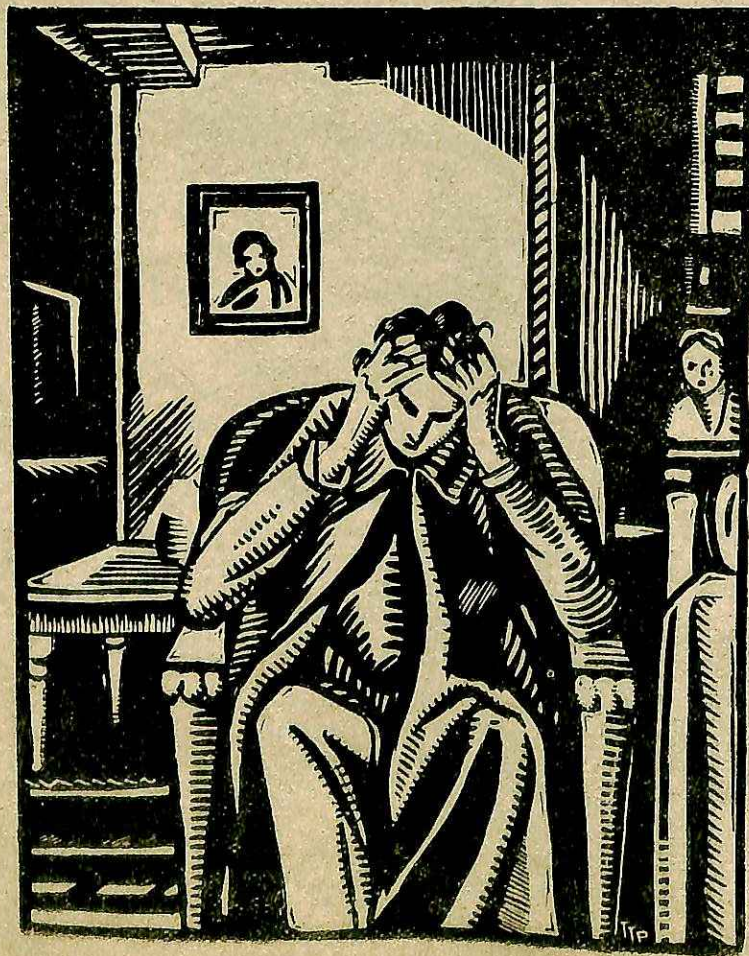
Παγωμένος ιδρώτας τον σκέπασε μέσα σε μία στιγμή έλδκλινρο...

Α! δεν έκανε καθόλου ζέστη, τη νύχτα εκείνη του Δεκεμβρίου μέσ' στη μικρή φιλόξενη κάμαρη του κ. Μπιρούστ...

Ο βοτανολόγος άπομεινε με το ένα πόδι στον άέρα.

Ο Γαβριήλ, ο όποιος κάθε άλλο, παρά κοιμόταν, είχε γυρίσει προς αυτόν και του έπρότεινε το περιστροφό του... Ο κ. Μπιρούστ τήκωσε πάλι τα χέρια του ψηλά και χαμήλωσε το κεφάλι του σαν παιδάκι που τόπιασαν να κάνει κάποια άταξία... Έτρεψε όλόκληρος, καθώς άντίκρυζε τα τρομερά μάτια του Γαβριήλ...

Μά να... Ο Γαβριήλ έβγαλε



Φαινόταν σαν να είχε βυθιστεί σ' ένα όνειρο χωρίς τέλος...

τώρα το περιστροφό του μέσα στην τσέπη του κι' έβγαλε απ' αχτί το σημειωματάριό του... Τα μάτια του συγχρόνως άλλαξαν έκφρασι... Μι' άπέραντη θλίψη ζωγραφίζονταν μέσα σ' αυτά...

Ο βοτανολόγος άνάσανε μ' άνακούφισι και σωριάστηκε στην καρέκλα του, ενώ συγχρόνως άναρωτιόταν:

«Τι θα μου ζητήσει ακόμα;»
Ο Γαβριήλ ένωματίζετο είχε χαράσει μερικές λέξεις στο σημειωματάριό του, τις όποιες του έδωσε να διαβάσει. 'Ιδού τι του έγραφε:

«Μήπως έχετε καμμία ντουλάπα με καθρέφτη;»

Τον ρωτούσε άν είχε στο σπίτι του ντουλάπα με καθρέφτη... Ναι... ναι... είχε!... Η ντουλάπα αυτή βρισκόταν στη διπλανή κάμαρη, στο δωμάτιο των φίλων, όπου ο βοτανολόγος μας άδηγήσε το Γαβριήλ...

Αυτή η κάμαρη, κύριε, του έπαινε, είνε το δωμάτιο των φίλων. Σας άνηκει, όπως και ό,τι άλλο υπάρχει έδω μέσα... Όσο γι' αυτή τη ντουλάπα με τον καθρέφτη που είνε από άκαζού, άν και άποτελεί για μένα ολκογενειακό κειμήλιο, μπορείτε να την πάρετε, άν σας χρειάζεται...

Μά ο Γαβριήλ ούτε τον άκουε καν... Τράβηξε προς την πόρτα που έβγαζε στο κεφαλόσκαλο, την κλειδώσε, έπηρεσε το κλειδί της για να είνε βέβαιος ότι ο κ. Μπιρούστ δεν θα του ξεφύγνι κι' έπειτα του έγενεψε να πάει στο διπλανό δωμάτιο για να έπιθλήπη τη Χριστίνα. Κατόπιν μπήκε ο ίδιος στο δωμάτιο των φίλων, μέσα στο όποιο και κλειδώθηκε, παίρνοντας μαζί του και τη λάμπα.

Τι πρόκειται να κάνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο;... Τι τη θέλει τη ντουλάπα με τον καθρέφτη... άναρωτήθηκε ο κ. Μπιρούστ, άνάσοντας με χέρι που έτρεμε ένα σπαρακτωέτο.

Πιό δυνατή από το φόβο του, η περιέργεια έκανε τον κ. Μπιρούστ να πλησιάσει στην κλειδαρότρυπα... Και να τί είδε τετε:

Ο Γαβριήλ, με νευρικές κινήσεις, έβγαλε το κλειδί του και το γιλέκο του, έβγαλε τη γραβάτα του, η όποια έκανε πολλές φορές το γύρο του κολάρου του, τα έπιασε όλα έπάνω σ' ένα έπιπέταξε όλα έβγαλε και το πλο, έπειτα έβγαλε και το ποικαμινό του κι' έμεινε γυμνός ως τη μέση... Το φως της μικρής λάμπας τον φωτίσε... και μικρής λάμπας τον άνατανόλουσε η εικόνα του άνατανόλουσε στον άντικρυνό καθρέφτη...

Ο Γαβριήλ κίτταζε τον έαυτό του στον καθρέφτη σαν τον Νάρκισσο που καμάρωνε την άμορφία του στην πηγή...

Τι έπιδερμίδα! μουρμουρίσε ο κ. Μπιρούστ. Άπαλή, λεπτή, μεταξένια σαν νέας κοπέλας... Και τί κορμί!... Άσφαλώς τα άγάλματα του Λούθρου ούτε πιά δώρα είνε, ούτε πιά τέλεια!... Έτσι θα ήταν κι' ο Άχιλλεύς!... Τι θαυμαστή άναλογία γραμμών... Θαύμα

άληθινό!... 'Ιδού δε τί κατέθεσε σχετικώς στον άστυνόμο ο λαμπρός βοτανολόγος μας:

—Έχετε δη το περίφημο άγάλμα του Άπόλλωνος του Μπελθεντέρε; 'Ε! μ' αυτόν μοιάζει περισσότερο από κάθε άλλο ο Γαβριήλ...

—Ωραία!... Ωραία!... Κατάλαβα! τον δέκομε ο άστυνόμος. Και τί έκανε κατόπιν ο Άπόλλων σας;...

—Τι έκανε;... Τι έκανε;... Δεν κουραζόταν να κυττάζεται... Νά, τον βλέπατε... Είχε πάρει τη μικρή λάμπα στα χέρια του και κυττάζονταν από το κεφάλι ως τα πόδια. Γύριζε από τη μία μεριά, γύριζε από την άλλη... Μία γυναίκα που φορδίζει για πρώτη φορά μία τουαλέτα έ-

μάτσο κλειδιά... Όλ' αυτά γινόντουσαν άκριβώς άπέναντί μου και είδα καλά τα κλειδιά... Ήσαν πολύ-πολύ μικρά, καμιά δωδεκαριά όλα, περασμένα από ένα κρίκο... Τα πρόσεξα, γιατί δεν ήσαν καθόλου συνηθισμένα κλειδιά... Έμοιαζαν πολύ με κλειδιά ρολογιών.

»Κρατώντας τα κλειδιά αυτά, πλησίασε πάλι στον καθρέφτη της ντουλάπας... Τότε, άπό τη θέσι που βρισκόμουν, δεν μπορούσα να δω τί έκανε... Είχε το κεφάλι του σκυμμένο μπροστά και είχε φέρει το χέρι με το όποιο κρατούσε τα κλειδιά στο στήθος του... άκριβώς στον άριστερό του μαστό... Κι' έξαφνα τότε άκούστηκε ένας άλ-

σπότης!...

»Αυτή τη φορά, τα μάτια του έμοιαζαν με μάτια δολοφόνου!

»Κατάλαβα ότι δεν έπρεπε να περιμένω κανέναν οίκο απ' αυτό το άγριο θηρίο που φαινόταν έτοιμο να καταβροχθίση τα πάντα... Είχε όρμήσει στα ρούχα του και, με σπασμαδικές κινήσεις, άναζητούσε το ποικαμινό του...

»Η κατάσταση στην όποια βρισκόταν, τον έκανε εύτυχώς να χάνει πολύ ώρα... Τότε κι' έγώ, άποφάσισα να έπωφεληθώ της ευκαιρίας... για να άσσω τη δεσποινίδα Χριστίνα από τα νύχια αυτού του θηρίου και, φυσικά, να σώσω και τον έαυτό μου... Άν δεν κατώρθωσα να σώσω τη δεσποινίδα Νορμπερ, δεν φταίω έγώ!... φταίει η ίδια!... Βρισκόταν άλλωστε σε μία τέτοια κατάσταση άδυναμίας, ώστε δεν μπορούσε να με βοηθήσει, καθόλου σ' αυτή τη φοβερή στιγμή... Λοιπόν, κύριε άστυνόμε, άρπαξα ένα σεντόνι απ' το κρεβάτι... το έκοψα σε λουρίδες, τις έδεσα, άνοϊξα το παράθυρο, και δένοντας εκεί το σεντόνι, χωρίς να συλλογιστώ καθόλου τον κίνδυνο που διέτρεχα να κομματιστώ στο λιθόστρωτο, πιάστηκα απ' αυτό και γλύστρησα στο κενό...

»Κύριε άστυνόμε, δεν είμαι άκροβάτης... και μόνο απ' τις σκέψεις συνηθίζω να μπαίνω... Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν μόνο στον κινηματογράφο... Και όμως συνέβησαν και σε μένα, ένα φτωχό βοτανολόγο... Μά έπρεπε να μην άφήσω στη διάθεσι αυτού τοι άγριου τη φτωχή δεσποινίδα Νορμπερ.

»Τη στιγμή άκριβώς που ήμουν έτοιμος να γλυστρήσω απ' το παράθυρο, η φτωχή νέα συνηλθε για μία στιγμή απ' το λήθαργο, στον όποιο είχε άρχισι να βυθίζεται και, γυρίζοντας προς έμένα, βρήκε τη δύναμι να μου φωνάξη:

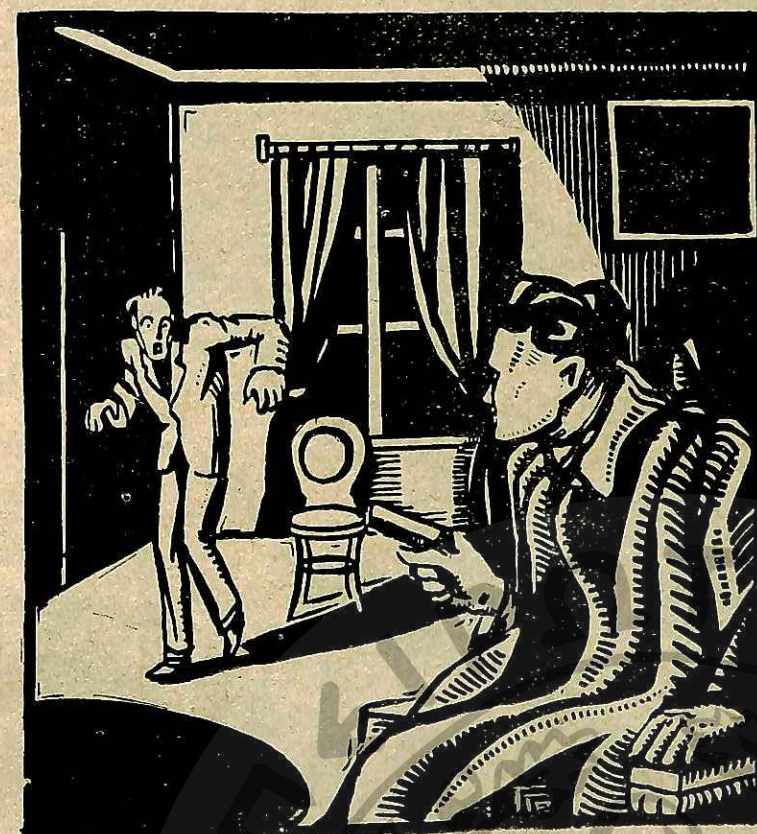
—Κύριε Μπιρούστ, σώστε με!...
—Άέσως! της άπάντησα. Περιμένετε με! Θα ξαναγυρίσω!...

»Έπειτα από ένα λεπτό βρισκόμουν στο πεζοδρόμιο κι' έπεφτα σχεδόν στην άγκαλιά του κ. Νορμπερ και του κ. Ζάκ Κονταντέν, οι όποιοι άναζητούσαν πάντα αυτόν τον άχρείο...
—Μην τον ζητάτε πιά μακριά! τους φώναξα. Είνε άπάνω στο σπίτι μου, μαζί με το θύμα του...

—Άνοιχτε μας την πόρτα! μου έπαινε τότε εκείνοι.
—Νά τα κλειδιά! τους άπάντησα. Κι' ο Θεός να δώσει να σπάσετε έγκαίρως!...
»Όσο για μένα, βρισκόμουν σε μία τέτοια κατάσταση άδυναμίας, ώστε μου ήταν άδύνατο να τους άκολουθήσω... Τους φώναξα μόνο:

—Προσέχετε!... Έχει περιστροφή!...
»Τότε ο γερο-όρολογας μου άπάντησε:

—Μά δεν άξίζει τίποτε το περιστροφό του!... Είνε χαλασμένο!... Και δεν είνε γεμάτο...



Ο Γαβριήλ του πρότεινε το περιστροφό του...

»περίδος, δεν κυττάζεται στον καθρέφτη της με τόσο προσοχή κι' άυταρέσκεϊται... Έχουν τα χέρια του στα μαλλιά του... Έπιανε τα μάγουλά του, το πηγούνι του, τη μύτη του και τα αυτιά του... Εύρισκε πως είχε ωραία δόντια...

—Και πόσο βάστηξε αυτό;... Ένα τέταρτο της ώρας...

Όταν έξαφνα φάνηκε σαν να θυμήθηκε κάτι... Χτύπησε το μέτωπό του με το χέρι του κι' έτρεξε προς τα ρούχα του... Έτρεξε;... Δεν είνε έντελώς άκριβώς αυτό... Είχε ένα περπάτημα τόσο παράδοξο και συγχρόνως τόσο άνάλαφρο, ώστε σε κάθε βήμα που έκανε, νόμιζα πως θα πόν έδω να πετά!... Φαινόταν σαν να έπαιρνε φόρα, σαν να ήθελε να τρέξει. Και όμως, άμέσως σταματούσε περίφημα...

»Στάθηκε λοιπόν μπρος στα ρούχα του, έβασε σε μία τσέπη κι' έβγαλε από μέσα ένα

λόκοτος θόρυβος, ένας θόρυβος που έμοιαζε με ρολογιού που κουρνιτίζουν... Έπειτα ο θόρυβος σταμάτησε άπτοτομα. Ο Γαβριήλ έκανε ακόμα μερικές κινήσεις... Κι' έπειτα, έβγαλε έξαφνα μία κραυγή φρίκης, σήκωσε τα χέρια του ψηλά κι' έπειτα τα κατέβασε πάλι...

»Άκουσα συγχρόνως κάτι σαν κρότο κουτιού που κλείνει και την ίδια στιγμή ο Γαβριήλ άρχισε να χειρονομεί άτακτα και χτύπησε άπάνω στον καθρέφτη... Λίγο έλειψε να τον σπάσει...

»Έπειτα γύρισε το κεφάλι του πίσω... Α! κύριε άστυνόμ, όταν μας παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο σπίτι της διδως Βαρσακά μας φόβισε, πρό πάντων τις γυναίκες... Μα αυτή τη φορά, κύριε, αυτή τη φορά, έγώ που δύσκολα συγκινομαι, άνατρήχισα σύγκορμος... Ποτέ δεν ήταν τόσο φοβερός, τόσο τρομερός, τόσο μι-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΡΟ



ΝΑ άπότομο τράνταγμα του τράινου ξύπνησε άξαφνα τον Πιερό Μπραζεντέκ, ένα άμορφο άγοράκι όχτώς χρόνων.

Μπα! Μά πορ βρισκότανε λοιπόν; Δέν ήταν στο μικρό κορβό άτι του, έκει κάτω στην παλιά κι' ή συχή Βρεττανία; Ο Πιερό παραξενεύτηκε κι' έτοιμάστηκε να κλάψει όταν έλθε ότι εκείνο το πρωτό του Δεκέμβρη βρισκότανε μέσα σε ένα βαγόνι γεμάτο από παράξενα πρόσωπα (ντυμένα όπως από παραμύθια), από σοβαρούς Άραβες με κίτρινους ή τριανταφυλλένιους ντελλαμπαδες, από χαρούμενους σπαχιδες με κόκκινα μπουρνούδια κι' από μαύρους Σενεγαλέζους με γαλιάνες στολές.

—Μή φοβάσαι, μικρούλη μου Πιερό... του ψιθύρισε σπορχνιά ή μητέρα του και τον φίλησε στο μάγουλο. Κοιμήσου άκοιμή... Δέν φθάσαμε στο Ντζενιάν-Μπου-Ρέζγκ...

Ο Πιερό όστόσο δέν μπορούσε πειά να κοιμηθί. Θυμόταν τ' άμορφο σπιτάκι τους στη Βρεττανία, τα τραίνα που περνούσαν από τον μικρό σταθμό και τα άτέλειωτα παραμύθια που του έλεγε ή γιαγιά του κοντά στη χειμωνιάτικη φωτιά.

Ο Πιερό ζούσε κει πέρα, σάν το παιδ εύπαιχτομένο παιδί του κόσμου ός τη μέρα που έλαθε ότι ο πατέρας του, ένας μικρός οιδιροδρομικός υπάλληλος, είχε διορισθί από τον βουλευτή τους «σταθμάρχης» στο Μπεν-Ονίφ, στην καρδιά της Σαχάρας, άπ' όπου περνούσαν τα τραίνα με τόν άποικιακό στρατό. Κι' έτσι, άφού έλασαν κι' οι τρεις τους, ή γιαγιά του, ή μαμά του κι' αυτός για το μακρινό ταξίδι που θα έκαναν στην Άφρική, πήσαν όστρατα από ένα ρήνα το μεγάλο πλοίο που ξεκίνησε από το Σαν-Μαλό κι' έφτασε, περνώντας την άτέλειωτη θάλασσα, στο Άλγέρι...

Ο Πιερό λοιπόν, κοινοραμένος άπ' το μεγάλο ταξίδι, ξύπνησε ένα πρωτό μέσα στη Σαχάρα! Ήταν το πρωτό της παραμονής των Χριστουγέννων. Το τραίνο σταμάτησε σ' ένα έξωτικό σταθμό, όχρωμένο σάν φρούριο, με βαρείες σιδερένιες πόρτες που έκλειναν γερά τη νύχτα κι' άντεχαν στις ληστονικές επιθέσεις των Μαροκινών. Πού πέρα ήταν ό κατάστροφο στρατώνας μεριών στρατιωτών της Λεγεώνας, που είχαν επί κεφαλής τους δύο λόχους.

Ο λόχης Χάνς Τρομπλέρο, ένας ψηλόσωμος και κοκκινομάλλης Άλσαςός, άρπαζε τον Πιερό στην άγκαλιά του και φώναζε ό λόχαρος:

Νά ένας μικρούλης πατριώτης μας με τριανταφυλλένια μάγουλα, σάν τα μυωδάτα μήλα της Βρεττανίας που θα γίνη γρήγορα κατάμαυρος σάν άραπάκι!

Αυτό το μαχικό δνιρο παρέσυρε τον Πιερό δίχως να το καταλάβη μακριά από το σιδεροδρομικό σταθμό εκείνο το άπόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων. Ο Πιερό

Κι' ό Χαντλή Μπου-Μπαϊσά, ό Άλγερινός λόχης των ίδωνών, άπλωσε το μελαφό χέρι του και χάιδεψε τα κατάξανθα μαλλιά του άμορφου παιδιού που τους κύτταζε με θαυμασμένα μάτια, σάν να δνειρεότανε άκοιμη.

Ή γιαγιά του Πιερό έξορξέ με μάτια στον έρημο δοίζοντα και στέναξε:

—Άχ! Δέν βλέπω ούτε ένα καμπαριό έκκλησίας σ' αυτήν έδώ την καταραμένη χώρα των άπίστων!... Και να συλλογίζεται κανείς ότι άριο εινε Χριστούγεννα!...

—Μή σε νοιάζει, μητέρα, της έλεπε ό Μπραζεντέκ, που είχε φορέσει κιόλας το κασκέτο του σταθμάρχη με τα χρυσά γαλιόνια. Θά γιορτάσουμε μια χαρά τα Χριστούγεννα, άδιάφορο άν βρισκόμαστε στη Σαχάρα...

Χριστούγεννα! Χριστούγεννα! Αιτές ή λέξεις θυμίζονε στον Πιερό τη λειτουργία του μεσονυχτιού στις παλιές έκκλησίες της Βρεττανίας και το Θείο Βρόφος έαλωμένο άπάνω στ' άχυρα, άνάμεσα σ' ένα βδοκι και σ' ένα ταπεινό γαϊδουράκι, κάτω από έναν ούρανο



Ο Πιερό γονατίζει μπροστά στον μικρό Ίησού...

κατάφωτο άπ' τα λαμπέρα κι' ά χειμώδα άστέρια της Άνατολής. Ναι! Ο μικρός Ίησός είχε γεννηθί σε μια χώρα πολύ μακριά από την πατρίδα του, όπου δέν βρέχει, όπου ό ήλιος καίει σάν τη φωτιά κι' όπου δέν υπάρχουν άμορφες μηλιές, παρά μονάχα κατι πανύψηλα δέντρα που μοιάζουνε σάν φοίνικες.

—Σέ μια χώρα, συλλογίζεται άξαφνα ό Πιερό, που μοιάζει δίχως άλλο σάν αυτή έδώ...

Κι' ό μικρούλης Βρεττανός άκούει σάν σ' άνιερο τους άγγέλους να ψέλνουν το «όσανα», τους δοσκούς να παίζουν χαρούμενα τις φλογέρες τους και να φτάνουν χορεύοντας γύρω από τη φάτνη και βλέπει τους μάγους ντυμένους με χρυσόσκέντητα μεταξωτά να έρχονται με τις καμήλες τους, να γονατίζουν μπροστά στον νεογέννητο Θεό και να του προσφέρουν σιμόνα, χρυσό και λίθινα...

Αυτό το μαχικό δνιρο παρέσυρε τον Πιερό δίχως να το καταλάβη μακριά από το σιδεροδρομικό σταθμό εκείνο το άπόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων. Ο Πιερό

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΖΕΝΙΩ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΖΕΝΙΩ

έμ, για να προσκυνήση τον μικρό Ίησού στο Σπύλαο. Κι' ό Πιερό τρέχει από πίσω, δίχως να φοβάται την μητέρα του και τόν πατέρα του που δέν θα τον τιμωρήσουν, όταν τους πη ότι είχε πάει μαζί με τους μάγους να προσκυνήση το νεογέννητο Θεό.

...Ή νύχτα, που έπεσε άπότομα στην έρημο, δοηθεί τη φυγή του. Σέ λίγο ή φλογέρες των δοσκών άκούγονται πύ καθαρά μέσα στη σιωπή της άπέραντης Σαχάρας. Το καραβάκι τέλος σταματάει σε μια μικρή δασί κι' άνάβει, κάτω από τους φοίνικες, μεγάλες κόκκινες φωτιές. Μερικοί Μαροκίνοι με άγριο πρόσωπο, άρματωμένοι ός τα δόντια, φυλάε σκοπιοι τριγύρω και δέν άγοιόν ν' άνακαλύψουν τόν μικρό Μπραζεντέκ. Σκλήρα χέρια τόν άρπάζουν τότε και τόν τραβούν κοντά στις φωτιές. Κι' ένώ ό μαύροι σκλάβοι φωνάζουν σαστισμένοι μπροστά σ' αυτό τ' άμορφο άγοράκι των άπίστων, ό Πιερό κυττάζει θροποκίνο ένα μαγευτικό θέαμα. Μπροστά σε μια τέντα με κίτρινες και πράσινες όίγες και γονατιστός πάνω σ' ένα χαλί στολισμένο με λουλούδια ό μάγος Γάσπαρ με την κατάστροφη γενειάδα προσεύχεται δυνατά για όλους τους άλλους, που τόν άκούνε σιωπηλοί σκύβοντας το κεφάλι.

Ένα μεθυστικό άρωμα γεμίζει τόν άέρα σάν κάποιο σπάνιο και πολύτιμο λιβάνι. Ο Βατάσσαρ κι' ό Μελχιώρ, οι άλλοι δύο μάγοι, ρίχνουν κάθε τόσο στη φωτιά άρωματικά φύλλα κι' άπλώνουν τα χέρια τους πάνω από τόν καπνό. Κι' άξαφνα ένας Άράρης πετιέται μπροστά στους τρεις μάγους και κάνει τόν Πιερό ν' ανατριχίλει από τόν τρόμο του. Ο Άράρης φοράει στο κεφάλι του ένα μυτερό σκονιό στολισμένο με κουνδουράκια και γύρω από τη μέση του ορρές άλεπούς και βαντες που χτυπούν στα γυμνά πόδια του, καθώς χοροπηδάν με γρομιάσεις, παίοντας μονότονα ένα πελώριο τάμ-τάμ. Ολος ό κόσμος τότε σκάνει από γέλια βλέποντας τόν μαύρο γελοιστικό, άχρη κι' αυτός ό σοβαρός και σεβάσιμος Γάσπαρ. Την ίδια στιγμή διως ό Άράρης με τα κουνδούρια βρισκεται κι' ένα πύδημα μπροστά στον Πιερό και τόν τραβάει τόσο, που ό μικρούλης Μπραζεντέκ ξεσπάει σε σπαρακτικές κραυγές. «Όλοι τότε κι' οι μάγοι κι' οι σκλάβοι κι' οι δοσκοί κι' ή γυναίκες και τα μελαψά παιδιά χινοιών ν' άγριες φωνές ν' άρπάζουν τόν Πιερό. Μά ό Γάσπαρ με μια επιβλητική κίνηση τους σταματάει και τους άνάει να σωπάσουν.

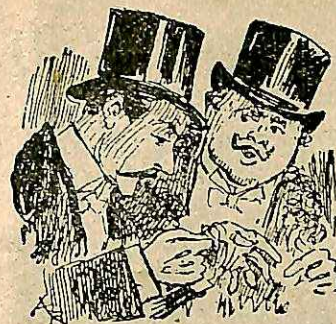
—Άλλά! φωνάζει. Από που ξεφύτρωσε αυτός ό γυιός του σκίου; Δέν ξέρουμε σόντις, του άπαντίζουν οι σκατοί. Τόν βρήκαμε στην άκρη της άάσεως και στόν φέραμε για να τόν σκοτώσης με το χέρι σου...

—Θάρραται από το Ντζενιάν-Μπου-Ρέζγκ, από εκείνη τη φωλιά των τσακαλιών, έξήγησε ό Βατάσσαρ.

Ο Πιερό μ' ένα χτυποκόρδι κυττάει μπροστά του την άπέραντη έρημο και νοιώθει τόν τρολλό πύδν ν' άκολουθήση το καραβάκι των μάγων που πάει στην Βηθλε

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ



—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

Μέσα στο ταξί, στο όποιο καθόντουσαν δίπλα-δίπλα, ό κ. Λεμαρσάλ έδινε στον γυιό του τις τελευταίες οδηγίες. «Όπως ένας άριστοτέτης δίνει την παραμονή της μάχης τις τελευταίες διαταγές, έτσι κι' ό κ. Λεμαρσάλ συνώμιρε σε λίγα παραγγέλματα τις συμβουλές που είχε δώσει προηγουμένως έν έκτακτος στόν κανακόρι του.

—Καταλαβαίνεις, άγαπητέ μου Έκτωρ, του έλεγε. Έσύ δέν είσαι σάν τους άλλους νέους. Είσαι χημικός! Και εινε σπουδαίο νάσαι κανείς χημικός, ύπό τόν θρονό όμως να στέλνις περίοδια τη χημεία του σε μερικές σοβαρές στιγμές της ζωής του. Μια τέτοια στιγμή εινε και ή τωρινή περίοδος για σένα!...

Πρέπει να παντρευθής. Είσαι τριανταπέντε χρόνων και πρέπει ν' άποκατασταθής καλά. Αυτό δά ήταν και ή ευχή της μακαρίτισσας της μητέρας σου. Και ή δική μου έπισης. Σου χρειάζεται μια γυναίκα που να σε φροντίζει, άφοσιωμένη, που θα σε γλυτώνει από τις σκοτούρες και θάνα άδηγός σου, που θα σε κοιμανάει, γιατί καθώς είσαι πεσιμένος με τα μούτρα στη χημεία, δέν νοιώθεις από τη ζωή τίποτε και δέν έχεις πρακτικό πνεύμα. Αυτή ή νέα χήρα, που σε πάω να γνωρίσης, εινε όραία, έξυπνη, έχει πείρα της ζωής και της παντρείας, εινε, με δύο λέξεις, ό τι χρειάζεται.

Ο Έκτωρ έπεδοκίμασε με το κεφάλι τόν παραινέτικό λόγο του πατέρα του και παιδεύονταν να κοιμηθήση το γάντι του άριστερού χεριού.

—Γάχωμε μιλήσει και τάχωμε συμφωνήσει! έξακολουθούσε ο πατέρας. Παντρεύεσαι. Μά, για να παντρευθής, πρέπει ν' άρέσης στην κυρία Φερναί, τολάχιστον να μην της φανής άποκρουστικός. Το χρηματικό ζήτημα το έχομε κανονίσει με τους συγγενείς της. Κύτταξε μή μου τά χαλάρως όλα με την συνηθισμένη σου άδεξιότητα! Η Μόνικα κατάλαμπος:

—Μά την πίστι μου, αυτοί όλοι οι ιδανείς εινε ντυμένοι σάν τα άγια πρόσωπα της Γραφής! Θά μπορούσα κι' εγώ ό ίδιος να γελαστώ μια τέτοια νύχτα Χριστουγέννων!

Και παίονοντας στην άγκαλιά του το μικρό Πιερό, τράβηξε σιωπηλός μπροστά για να έξαγνυθεί στο Ντζενιάν-Μπου-Ρέζγκ και να διηγηθί σ' όλους την παράξενη περιπέτεια του μικρού φίλου του, που θα του έμενε άξέχαστη, γιατί ήταν ή πιο άμορφη περιπέτεια της ζωής του.

—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

Ο Έκτωρ θυμόταν τις οδηγίες του πατέρα του. Συλλογίστηκε για τί πράγματα τούχε πη πως έπρεπε να μιλήσει στην ύποψηφια νύφη...

κα, ή κυρία Φερναί, το ξέρω, εινε έτοιμη να σε σιμαθήση. Εινε τριάντα χρόνων, στάθηκε άτυχη στόν πρώτο της γάμο, κι' έτσι ό δευτέρος σύγγος δέν χρειάζεται να ιδρώση για να τη γοητεύσει. Μά μην άρχισης να της μιλάς για ήλεκτρονάλυσι και για το ειδικόν βάρος των σωμάτων. Θά τα κάνεις θάλασσα! Ξέρεις, ή γυναίκες βαριούνται τη σοφία. Την στέλνουν να κοινορεύει. Η Μόνικα εινε κι' αυτή σάν όλες τις γυναίκες. Πιάσε της κοιλότητα για την έξοχή, για τα θέατρα, τους κινηματογράφους, για τη μόδα, για τις ειδήσεις της ημέρας...

Ο Έκτωρ έπεδοκίμασε πάλι κοινοώντας το κεφάλι του, και συγχρόνως παρουσίασε το δεξί του χέρι στόν πατέρα του για να του κοινοπήση το γάντι.

—Τι άδέλιος που είσαι, καίμενε Έκτωρ! έλεπε ό πατέρας, κοινοπώνοντας το γάντι του κι' έξακολουθούσε:

—Λοιπόν, σύμφωνοι! Ότε λέξι για έπιστημη. Άλλωστε, δάχω κι' εγώ τόν νου μου... Και κύτταξε να φανής είνενης. Νά κυττάς τη Μόνικα! Εινε χαριτωμένη! Άχ! άν



Είχαν πάει να χρησιμεύσουν για ζωντανός διάκοσμος...

ήμουν ένώ στη θέσι σου κι' είχα τα ναύτα σου, θάβρισκα λόγια να της πω! Έχει όρατα μάτια... μά αυτή ύπεροχη, κοντιλένια, στόμα για φίλημα, κι' ένα χρυσάκι... Ά! να ιδής τα μαλλιά της!... Έχουν ένα ξανθό χρώμα, που δέν πάχω ξανθιά. Άν τα θαμιάσαι μαλλιά της δέν σου έμεινέσουν τίποτε να της πης, θα πη πως δέν εινε προσέμενη σε σένα... Μά νά, φτιάξε λίγο το μωσαίκι σου. Και πρόσεξε μή έλαρώσης τη γραββάτα σου...

Οι συγγενείς της νύφης ύποδύχτηκαν τόν κ. Λεμαρσάλ με τόν γυιό του. Είχαν καλέσει άκοιτό κόσμο. Κ' ήταν γεμάτο το σπίτι φράζα, έξωμες έσθιτες. Μά νέα έλαξε στο πάνω. Μά σ' όλων τα πρόσωπα έβλεπε κανείς πως είχαν πάει εκεί για άγγραφέα, γιατί δέν μπορούσαν ν' άρνηθουν να χρησιμεύσουν στο σπίτι της Μόνικας για ζωντανός διάκοσμος σε μια σοβαρή έορτα της ζωής της. «Όλοι κι' όλες έκαναν πλάτες στόν ύποψηφιο γαμπρό και τα κατάφερε, στο τέλος, σχεδόν σπαρχνόμενος να δοιδή σ' ένα άπόμερο σαλονάκι, όπου είχαν άποσποθή ή Μόνικα και προφανώς τόν έπεριμενε. Τόν έπληξε από το χέρι και τόν έκάλεισεν άπ' ναντί της. Ήταν μόνοι στο σάλο ναύα.

Ο Έκτωρ θυμόταν τις οδηγίες του πατέρα του. Συλλογίστηκε για τί πράγματα τούχε πη πως έπρεπε να μιλήσει στην ύποψηφια νύφη...

—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

—Κύτταξε, Έκτωρ, παιδί μου, μή μου τά κανης όλα θάλασσα...

Ο Έκτωρ θυμόταν τις οδηγίες του πατέρα του. Συλλογίστηκε για τί πράγματα τούχε πη πως έπρεπε να μιλήσει στην ύποψηφια νύφη...

«Ά! ναι... Για την έξοχή, για τα θέατρα, για τόν κινηματογράφο, για την μόδα, για τις ειδήσεις της ημέρας... Τά έπασεν όλα αυτά τα θέματα με τη σειρά... Πότε-πότε, πίσω από μια πορτίερα ξεπρόβαλλε το κεφάλι του ο πατέρας κ. Λεμαρσάλ και έγενεφε στόν γυιό του πως καλά τά πάει.

Μά όταν σόθηκαν τα θέματα, ό Έκτωρ βρέθηκε σ' άπορία... Έτελειώσε το πρόγραμμα... Μά όχι, και κατι άλλο του είχε πη ό πατέρας του. «Α, ναι, να κυττάξη τη νύφη. Την έκίτταζε... Μά και κατι άλλο του είχε πη. Την έκίτταζε... Ο πατέρας του άντελήφθη τόν κίνδυνο. Έβγαλε το κεφάλι του και με χειρονομίες προσπαθούσε να δώση στόν γυιό του να καταλάβη. Έφερνε τα χέρια του στόν φαλακρό του κεφάλι και κοινούσε τα δάχτυλα, σάν να έχάιδεσε πλούσια μαλλιά!...

Δόξα σοι ό Θεός! Ο Έκτωρ κατάλαβε, επί τέλους. Έπρεπε να κάνει κοιλομένη στή νύφη για τα όρατα της μαλλιά. Μά, έν πρώτως, τί σοί ήταν τα μαλλιά της; Ήταν ξανθά πρόγραμμα, μά είχαν μια παράξενη ξανθάδα. Άλλοι κόκκινα κι' άλλοι κίτρινα σάν άχυρο.

Ο Έκτωρ έλεγε, παίονοντας έξαλωμένο ύφος:

—Άχ! δεσποινίς, δέν έχω ξαναϊδή τόσο όρατα μαλλιά, σάν τα δικιά σας, που περιβάλλουν το πρόσωπό σας, σάν φωτιστέφανος. Εινε τόσοσ όρατα, δεσποινίς, που θαρρεί κανείς πως εινε ψευτικά, γιατί πρέπει να ξέρετε, δεσποινίς, ότι, όπως έλεπε ό μέγας Λαβουαζιέ, ή τέχνη ύπερβάλλει την φύσι και ό Λαβουαζιέ, ξέρετε δεσποινίς, ήταν ό μεγαλύτερος...

Μά ή Μόνικα έξω φρενών τόν διασκεψε:

—Δέν ξέρω, κύριε, τί ήταν αυτός ό Λαβουαζιέ σας, αλλά έσείς είστε ένας μπύφας και υιός...

Και σιμώθηκε να φύγη, αφήνοντας τόν ύποψηφιο γαμπρό σ' έζωλο, όταν βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τόν πατέρα κ. Λεμαρσάλ που είχε βγή διόκληρος από την πορτίερα κι' έγενεφε άπελπισμένους στόν γυιό του πως τά είχε κάνει θάλασσα.

—Και σεις, έλεπε στόν πατέρα τότε ή Μόνικα, και σεις, κύριε Λεμαρσάλ πέστε στόν γυιό σας, πως από τόν καρό που πρωτοπαντρεύτηκα δέν είμαι δεσποινίς, είμαι κυρία... Θά περμένα, βλέπετε, τόν έξυπνο τόν γυιό σας να γίνε κυρία!...

POZEP PEZI



—Εσείς, κύριε, είστε ένας μπύφας και υιός...

ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΙ' ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τ' ανδρισμένα Χριστούγεννα της Νεαπόλεως. Η μεταμφιεσμένες συντροφίες των νέων κι' η συναυλίες τους μπροστά στα μαγαζιά. Τα τραγούδια και τα περάσματα του άρχιμουσικού τους. Τι τρώνε τα Χριστούγεννα οι Ιταλοί. Οι νυχτερινοί χοροί των Χριστουγέννων στο Βαλλαδολίδ, κλπ. κλπ.



ΤΗΝ Εύρωπη δεν υπάκουαν μόνο Χριστούγεννα που γιορτάζονται με λουλούδια, σε μια χώρα, όπου νομίζει κανείς ότι βασιλεύει η αιώνια Άνοιξη. Τέτοια είναι τα Χριστούγεννα της Ιταλίας και πρὸ πάντων της Νεαπόλεως που μὰς θυμίζουν λιγάκι τα καρναβάλια με τις γραφικές παραδόσεις τους και τις εθιμικές γιορτές τους.

Στην όμορφη Νεάπολη λοιπόν, την παρामीνη των Χριστουγέννων, γυρίζουν στους δρόμους συντροφίες νέων μεταμφιεσμένων με κάθε είδους φορεσιά, που είναι πάντα καταστόλιστη από χρυσά σιρηνία και πολυχρώμα λωφία. Οι δρόμοι της Νεαπόλεως παρουσιάζουν ένα φαντασμαγορικό θέαμα. Όλα τα μαγαζιά, τα ξεκαρτοκλαστικά, τα μπαλάνια, τα μαγαζάκια, έχουν στολίσει αυτή τη μέρα τις μώστρες τους και το έσωτερικό τους με μια αξιοθαύμαστη καλαισθησία, λιγάκι... χτυπητή βέβαια, μα πολύ κατάλληλη για να προσελκύουν τους πελάτες!

Από ψηλά που κρέμονται τα λουκάνικα ξεκινούν χαρτίνες γιορλάντες, ή άποτες καταλήγουν πάνω στα κεφαλοτύρια, που είναι κι' αυτά στολισμένα με κλαδιά μυρωδικού για να θυμίζουν στους αδιάκριτους: «Μη μου άπτον!» Τα πεπόνια φορδάνε υπέροχες λουλουδιές περσόνες που τραβούν άμέσως το μάτι των διαβατών και τα φρούτα είναι όλα τυλιγμένα σε χρωματιστά τσιγαρόχαρτα.

Μπροστά σ' αυτά τα μαγαζιά οι μεταμφιεσμένοι νέοι που παίζουν εθίμα δια σχεδόν τα μουσικά όργανα, στέκονται κάθε τόσο σ' ένα νόημα του άρχιμουσικού τους που είναι ντυμένος με φανταχτερή μεγαλοπρέπεια και που παίζει το ρόλο του άρχιμουσικού.

Αυτός διευθύνει την εθίμη συντροφία τους, στριφογυρίζοντας υπερίπαρα την μεγάλη παρόξνη μπαγκέτα του που υψώνει με χοντρή πατερίτσα. Αυτός κάνει τις γιορτινές κινήσεις να οδοιμαίνουν τον κόσμο, τα τραπιάκια να οδοιμαίνουν, τα βιολιά να ντισοιμαίνουν, τα πύργα να σφισοιμαίνουν σαν κοτούφια και να βελανίζουν, να κωφίζουν, να μουγκρίζουν, να στενάξουν όλα τα χάλκινα όργανα της Χριστουγεννιάτικης ορχήστρας του.

Α! Με τι ήρωικό, με τι θριαμβευτικό ήθος φτάνει μπροστά σε κάθε δημοφροστολισμένο μαγαζάκι για να διακοσμήσει τη νεαρή και νόστιμη ζαχαροπλαστική ή μανάβισσα που τα μάτια της λαμποκοπούν σαν δυο μαύρα διαμάντια! Ο άρχιμουσικός προστάζει την ορχήστρα του να σταματήσει κι' ε-

πειτα ξεκινάει κι' αυτή της όμορφης Ναπολιτάνας μ' ένα θορυβώδη κι' εθίμο σκοπό.

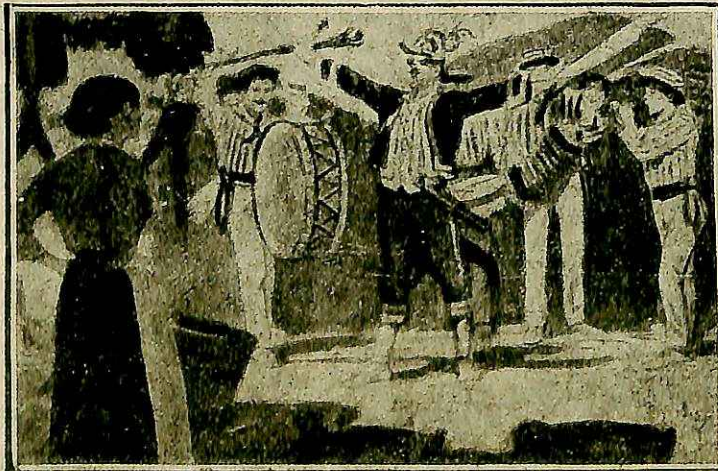
Σηκώνει δηλαδή ψηλά την πελώρια μπαγκέτα του, άτ' όπου χοροπηδούν δυο-τρεις χρυσόπορφυρες φούντες κι' άρχίζει να τραγουδάει ένα τραγούδι κι' έγκωμιαστικό τραγούδι στην Ναπολιτάνα με τα μαύρα μάτια:

«Ήταν όμορφη η Μαντόνα Μαρία, της λέει, η θεϊκή μητέρα του εμπαπίνου» Ήσού. Μά έσού, όποια κι' αν είσαι, βασίλισσα ή καλή κυρά, που μοιράζει αϊτες τις παραδεισένιες λιχουδιές, είσαι όμορφη κι' έσού...» Έτσι για την ά-



ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΒΑΛΛΑΔΟΛΙΔ

γάπη σου (κι' εδώ τα λόγια του άρχιμουσικού προκλιούν ακράτητα γέλια), για την αγάπη σου πεντάμορφη κυρά θα σκάσουμε καταβροχθίζοντας, δι' τη θέλησή σου να μάς δώσης. Μη χαρίζεις μόνο, αϊς καρδιές μας το φως των σσηνηνικών ματιών σου, το μέλι που στάζει απ' το χαμόγελό σου και το γλυκό κρασί της ομιλίας σου. Όχι! Χάρισέ μας και κάτι από τα υπέροχα αυτά πράγματα που τα ξεπλώνεις μπροστά στις λιχουδιές μας γιατί αλλιώς σου



ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

το λέω, θα τα σπάσουμε όλα και θα σου κάνουμε θάλασσα το μαγαζάκι!

Η όμορφη Ναπολιτάνα μοιράζει τότε ένα γλυκό στον έναν, ένα φρούτο στον άλλο, και τέλος πάντων σ' όλους κι' αν εινε έξυπνη και θέλει να γελήσει δεν δίνει τίποτα στον άρχιμουσικό!

Κι' εκείνος, κάνοντας τον πειραγμένο, άρχίζει σ' όλους τους άγιους δι' για να την εκδικηθί θά πάρη τους μουσικούς του και θα πάη τόσο μακριά, ώστε η Ναπολιτάνα δεν θα ξανακούσει σ' όλη της τη ζωή, ποτέ πια, μια τόσο όμορφη και τραγική μουσική! Η

γελαστό ουδανό και μέσα σε μια φωτεινή και γλυκιά άμυδοφαρα. Τα γέλια, τα τραγούδια και τα εθίμα μουσικά όργανα δεν άνηχούν ανάμεσα στα χιόνια, αλλά στα πολυχρώμα λουλούδια που ξεχύνονται από τους κήπους αυτής της περιφέρειας για την όμορφη της Ιταλικής πόλεως.

Μά και σ' όλες τις άλλες Ιταλικές πόλεις τα Χριστούγεννα είναι μια μεγάλη γιορτή και έξοχη της λιχουδιάς και της καλοφαιάς. Παντού, από το Μιλάνο ως το Πρίντι, από τη Βενετία ως τη Γένοβα, τα μαγαζιά έχουν πελώριες μώστρες με κάθε είδους λιχουδιά, άντάξια του Γάργαντοα.

Στη Βενετία, τη μέρα των Χριστουγέννων, ο κόσμος τρέφει άφθονο αίσ, θρασυό φάρι, τηγανητό ψάρι με σαλάτα και μανιότο, που είναι καλύτερο από το δικό μας, το Ζακυνθινό μανιότο. Οι κάτοικοι της Βερόνας πάλη, καλοφάγδες όσο λίγοι, καταβροχθίζουν το περιττό αζύγιό τους κι' έχουν πάντα τη μέρα των Χριστουγέννων στο τραπέζι τους γαλόπουλο και πουλερικά, εκτός από τ' άφθονα γλυκά, γιατί οι Βερονέζοι αγαπάνε τα γλυκά περισσότερο από τους κατοίκους κάθε άλλης Ιταλικής πόλεως.

Οι Ναπολιτάνοι είναι κάπως λιτοδιαίτοι, μα τη μέρα των Χριστουγέννων τους άρεσει να έχουν στο τραπέζι τους μια όμορφη ποικιλία φαγητών που άρχίζει με τα βραστά μύδια και καταλήγει στα κλασσικά «στρουτοφρούτα».

Στη Ρώμη, πρὸ του πολέμου υπήρχε μια παράδοση συνήθεια, που σήμερα έχει εκλείψει πια. Την νύχτα των Χριστουγέννων, μέσα στην εκκλησία του Αγίου Πέτρου του Βατικανού γέμιναν μεγάλες κούτες ζωμού από κοττάπουλο και τις έπρόσφεραν στα μέλη του κλήρου της Σάντα-Μαρία Ματτόρε.

Στην Ίσπανία, όπως και στην Ίταλία, κάτω από τον γαλανό πάντα ουδανό και μέσα στο χαρούμενο φως του ήλιου, η γιορτή των Χριστουγέννων έχει πάρει από τα παλιά χρόνια ένα χαρακτηριστικό καρνβαλιού, που κυριαρχεί πρὸ πάντων στην έπαρχία του Βαλλαδολίδ. Το χιόνι είναι σπάνιο στην πατρίδα της Κάμεν κι' αν τύχει να χιονίσει τη μέρα των Χριστουγέννων, όλος ο κόσμος χαίρεται για τον κάταστρο και άφοισμένο μανδύα, που σκεπάζει τους δρόμους, τις στέγες των σπιτιών και τους άπεραντους κάμπους της ύπαιθρου.

Στο Βαλλαδολίδ τη νύχτα των Χριστουγέννων όλος ο κόσμος μαζεύεται στις εκκλησίες, για να γιορτάσει. Οι άνδρες κι' η γυναίκες, τ' άγρια και τα κορίτσια, καθώς και τα μικρά παιδιά φτάνουν εκεί πέρα κρατώντας κι' από ένα μουσικό όργανο. Οι άνδρες παίρνουν μαζί τους τα βιολιά ή

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΤΑΧΕΙΑ ΠΡΟΑΓΩΓΗ



ΠΟΡΕΙ Τ Ε, φίλε μου, γιατί, αν και είμαι σαρύτα χρονών, έβγα αόλας διευθυντής υπηρεσίας στο υπουργείο. Δεν έχτε άδικο. Για ν' άνεθί κανείς ό-

λα τα σκαλοπάτια της υπαλληλικής ιεραρχίας και να γίνω διευθυντής υπηρεσίας, πρέπει να πατήσω πρώτα τα έξι ήφια. Μα έγω ήμουν νυχτερός. Μά δεν ντρέπομαι να όμολογήσω ότι όφειλα την προαγωγή μου στον Μπρεγκέ...

—Στόν Μπρεγκέ; Ήταν κανένας ύπουργός με τέτοιο όνομα;

—Δεν ήταν ύπουργός...

—Άλλά;

—Σταθήτε να σάς τον παρουσιάσω.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, πάτησε το κουμπί του ηλεκτρικού κουδουνιού που ήταν πάνω στο τραπέζι του.

Η προαγωγή του Σαβάνς μὰς ελκεν έκπληξει όλους τους φίλους του. Βέβαια τον έξεραμε για κάλόν και τίμον υπάλληλο, όποτε περισσότερο ούτε λιγότερο, καλό από τους άλλους. Κομψός και κοσμικός, είχε την έξυπνάδα να όργανώσει, μιά χαρά, τη ζωή του. Είχε φτάσει νέος στόν βαθμό του τμηματάρχη, γιατί είχε την τύχη να πεθάνουν γρήγορα μερικοί προϊστάμενοί του κι' άλλοι να παρατηθούν κι' έτσι έκενώνθησαν θέσεις.

Κι' ό ίδιος άπορούσε για τη γρήγορη πρόοδό του στη σταδιοδρομία, που δεν την δικαιολογούσε κανένα έξαιρετικό υπαλληλικό πρσόν. Μα το πιο ανέπικρο ήταν η προαγωγή του σε διευθυντή, που την υπέγραφε ό ύπουργός των Οικονομικών και Πρόεδρος της Κυβερνήσεως Ντυβέξ, πολιτικός, που είχε φημν πως ήταν σε θέση να έκτιμα και άξιαν τους υπαλλήλους του.

Ο Ντυβέξ ήταν ό φόβος κι' ό τρόμος των ύπουργών που διηύθυνε. Η έγκρίσιό του στός υπαλλήλους ήταν άυστηρότατες κι' είχε τη συνήθεια, πηγαίνοντας πρῶτο-πρῶτο στο ύπουργείο του, να κάνει άφνιδασμούς στα διάφορα τμήματα για να βεβαιωθεί αν ό υπάλληλοι, οι άνωτεροί ιδίως, ήταν τακτικοί στην ώρα τους, και στή δουλειά τους...

Αυτά σκεφτόμουν, όταν ή πόρτα του γραφείου του φίλου μου Σαβάνς άνοιξε και μπήκε ένας κλητρός. Ήταν ένας γέρος, με ώραιο παρουσιαστικό, με άσπρες φαιές, που έπλασιώναν ένα πρόσωπο άξιοπρεπές, σοβαρό, άσπιτηρό. Ύποκλήθηκε με σεβασμό κι' έρώτησε:

—Ο κύριος διευθυντής μ' έζητησε;

Ο Σαβάνς με καλωσύνη, αλλά και κρατώντας όλη την απόστασι, που έπαύατο η ιεραρχία, είπε:

—Ναι, σε φώναξα, Μπρεγκέ.

για να βάλεις λίγα ξύλα στή φωτιά.

Ο κλητρός έκαμε ό,τι διατάχθη, έχαιρέτησε πάλι με σεβασμό και βγήκε έξω.

—Λοιπόν, μου είπε τότε ό φίλος μου ό Σαβάνς. Τόν είδατε τον Μπρεγκέ; Σ' αυτόν, και σε κανένα άλλον, όφειλα την προαγωγή μου και το παράσημο του Ταξίαρχου...

Μη γελάτε!... Είπε όπως σάς λέω. Άκούστε την ιστορία. Όπως έρεπε είμαι ένας καλός υπάλληλος, μά έξαιρετικό ήπλο στή υπηρεσία δεν είχα ποτέ. Ήμουν τυχερός — αυτό εινε όλο. Έβγα τμηματάρχη κι' έλεγα πως στόν βαθμό αυτόν θάμνα χρόνια. Μα ό Μπρεγκέ, χωρίς να τό θέλλη, με προέβασε, ό Μπρεγκέ, μάλιστα, αυτός ό κλητρός που σάς έδειξα. Και να πως. Δεν ντρέπομαι να σάς όμολογήσω πως είχα τη συνήθεια νυχτωμαι άργά το πρῶτο στο ύπουργείο.

Από βραδύς επήγαινα στο θέατρο, κανένα μπριότ, κανένα γλέντι, τέλος πάντων, κάτι έτόχαινε πάντα και το πρῶτο δεν μπορούσα να ξυπνήσω στήν ώρα.

Ο Μπρεγκέ έμπαινε κάθε πρῶτο στο γραφείο μου και τον έπαιρνε στήν πολυθρόνα μου καμιά ώρα. Ύστερα... Μα πρέπει πρῶτα να

—Εξήντα τεσσάρων, άπάντησε ό Μπρεγκέ.

—Εξήντα τεσσάρων και είστε άξιόχρηστο τμηματάρχη! Μα θά σάς προαγάω έγώ, κύριε Σαβάνς, είστε είνυνει-δητος υπάλληλος και θά σάς άνταμείψω. Τώρα άμέσως θά ύπογράψω το διάταγμα πρῶτο-πρῶτο σας ελς διευθυντή... Και τί βλέπω; Έχετε τη φο-ζέττα του άρχιμουσικού; Μόνο άρχιμουσικό σταυρόν;

Εγώ θά σάς άπονεύω τον Ταξίαρχο. Έξαιρετικότατος, κύριε Σαβάνς, να είστε τακτικός στήν υπηρεσία σας, να έργάζεστε με ήπλο, κι' ένωμα σας, έδω έμ' έγώ. Δεν άργώ να σας άποβή άμοιβή τους καλούς υπαλλήλους. Και πάλι σας εύχαριστώ και σάς συγγαίω, κύριε Σαβάνς, πηγαίνο να ύπογράψω το διάταγμα της προαγωγής σας...

Και το υπέγραφε πράγματι. Μα όταν κατά τις έντεκάμισι έπήγα στο ύπουργείο κι' έμαθα τα διατάγματα, έγέλασα με την καρδιά μου, αλλά ύστερα συλλογιστόμουν πως θά παρουσιαζόμουν την έπαύρι στο γραφείο του ύπουργού να τον εύχαριστήσω για την προαγωγή μου και θάβλεπεν άνα ένδε γέρο με φθορίες, ένα νέο... Θά έξοχιζε το διάταγμα και θάτρωγα και καμιά καμάννα...

Μά κι' έδω στάθηκε τυχερός. Την έπαύρι στή Βουλή, μά έρωτήσε της Άντιπολιτεσεως έορχη την Κυβέρνηση κι' ό Ντυβέξ έπρευν άπό το ύπουργείο. Το διάταγμα όμως του προέδισμου δημοσιεύτηκε στο μεταξί κι' έπήρα και το παράσημο του Ταξίαρχου. Άν ήταν στο χέρι μου, το παράσημο τοίλάχιστον θά τόδινά στόν Μπρεγκέ.

Τρομαγμένος ό Μπρεγκέ έπήρεν

—Επιτέλους! Βρίσκει ένα τμηματάρχη στή θέση του...

Και το υπέγραφε πράγματι. Μα όταν κατά τις έντεκάμισι έπήγα στο ύπουργείο κι' έμαθα τα διατάγματα, έγέλασα με την καρδιά μου, αλλά ύστερα συλλογιστόμουν πως θά παρουσιαζόμουν την έπαύρι στο γραφείο του ύπουργού να τον εύχαριστήσω για την προαγωγή μου και θάβλεπεν άνα ένδε γέρο με φθορίες, ένα νέο... Θά έξοχιζε το διάταγμα και θάτρωγα και καμιά καμάννα...

Μά κι' έδω στάθηκε τυχερός. Την έπαύρι στή Βουλή, μά έρωτήσε της Άντιπολιτεσεως έορχη την Κυβέρνηση κι' ό Ντυβέξ έπρευν άπό το ύπουργείο. Το διάταγμα όμως του προέδισμου δημοσιεύτηκε στο μεταξί κι' έπήρα και το παράσημο του Ταξίαρχου. Άν ήταν στο χέρι μου, το παράσημο τοίλάχιστον θά τόδινά στόν Μπρεγκέ.

Τρομαγμένος ό Μπρεγκέ έπήρεν

—Επιτέλους! Βρίσκει ένα τμηματάρχη στή θέση του...

Και το υπέγραφε πράγματι. Μα όταν κατά τις έντεκάμισι έπήγα στο ύπουργείο κι' έμαθα τα διατάγματα, έγέλασα με την καρδιά μου, αλλά ύστερα συλλογιστόμουν πως θά παρουσιαζόμουν την έπαύρι στο γραφείο του ύπουργού να τον εύχαριστήσω για την προαγωγή μου και θάβλεπεν άνα ένδε γέρο με φθορίες, ένα νέο... Θά έξοχιζε το διάταγμα και θάτρωγα και καμιά καμάννα...

Μά κι' έδω στάθηκε τυχερός. Την έπαύρι στή Βουλή, μά έρωτήσε της Άντιπολιτεσεως έορχη την Κυβέρνηση κι' ό Ντυβέξ έπρευν άπό το ύπουργείο. Το διάταγμα όμως του προέδισμου δημοσιεύτηκε στο μεταξί κι' έπήρα και το παράσημο του Ταξίαρχου. Άν ήταν στο χέρι μου, το παράσημο τοίλάχιστον θά τόδινά στόν Μπρεγκέ.

PENE NTYMPPE-IT

ΣΤΙΣ 10 παρά τέταρτο άκρι-
δως της πρώας της 17ης 'Α-
πριλίου του 1909, ημέρα Κυριακή
και όρα, όπως είπαμε πιο πάνω,
δ κ. 'Αριστομένης Ντεβαντύρ χά-
ζεινε σ' ένα σταυροδρόμι του δου-
λεδάρτου Κλισύ.

Έξαφνα, κατά τις 11 παρά τέ-
ταρτο άκριδως της παραπάνω ή-
μερομηνίας κ' έποχης, πέσασε
πλάι του ένα άναδεδάτο και προ-
κλητικό κορίτσι. Τόσο πολύ γοη-
τεψε ή προκλητική αὐθάδειά του
τόν κ. Ντεβαντύρ, πού χάριζε άκό-
μη, ώστε δέν κρατήθηκε και της
φώναξε με έκτασι άφώνου θαν-
μασμού:

—Ψι... Ψι...

Τό κορίτσι συνταράχθηκε άπ'
την άνηκουστη αυτή άγνευιά του.
'Ετοιμάστηκε να έφαρμόσει την ό-
λανοκτη παλάμη της σε στενωπό-
τη επαφή, με τό άριστερο μάγουλο
του κ. Ντεβαντύρ, μά στη στιγμή
μετάνιωσε.

Είχε προλάβει έντομεταξύ να δή
την άνογη κομψότητά του!

Γι' αυτό έξαφνικά μαλάκωσε. Του
έστειλε μι' ματιά Πουπαδομηνής
έγκυστικότητας, σκίτησε από ταχ-
πανά σάν άτίθασο κατοικίαι, κ'
έκανε να περάσει στην άντικρυνή
δχθή του πεζοδρομίου.

Όλ' αυτά τ'α πελάγη των πιο
μευστικών ύποσχέσεων ξερέλλα-
ναν τόν κ. Ντεβαντύρ. Κεντρισμέ-
νος λοιπόν άπ' τόν χαρούμενο ήλιο,
άπ' την έορτάζουσα 'Αφρικανική
φύση, κ' άπ' τό γλυκοελάδιμα
των ήηδονόλαων σπουριγίων στις
άκικες, υψύρισε μουμουριστά
στό κορίτσι τών όνειρων του:

—Πάμε να πιούμε καμιά λεμο-
ναδίτσα;

'Η δεσποινίς μειδίασε διατακτι-
κά, τόν κίτταξε αίνιγματικά, τ'α
ούράνια ματάκια της ξεφώνισαν τό
εναίς και μόνον ή έλκεντή της β'
παρξίς θρονισφώνησε άδούρφα τό
αχχίς

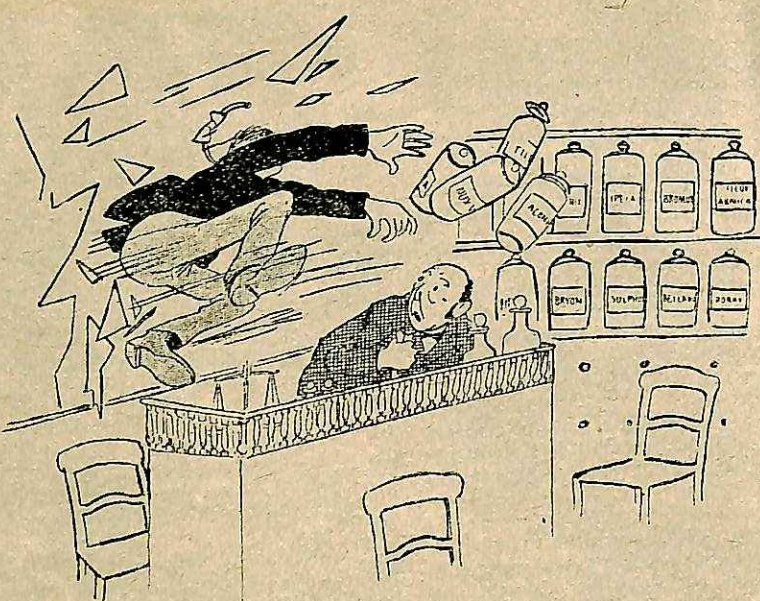
Πρίν προλάβει δ κ. Ντεβαντύρ
να προσανατολισθή λιγάκι, μέσα
στον υπερδομένο αὐτόν λαβυρινθο
των καταρατικών άγνήσεων και
των άνηκουστών καταφάσεων, ή νε-
αρή και σκερτσάκα σφιγξ θροικό-
ιαν κίλας στό άντικρινό πεζοδό-
μο, άγοστερπατώντας έπιδεικτικά.

Ο καρδιολοποδότης κοιμημένω-
νός μας έτρεξε με λαχτάρα να την
έρεψ. 'Αλλά καθώς διάβαινε τό δου-
λεδάρτο διστικά, ένα φουριόζο
εφορτάει τόν πρόλαβε μουγκρίζον-
τας. Θυμωμένο λοιπόν γιατί δ άτυ-
χος Ντεβαντύρ βρέθηκε άναδέστα-
τα μπροστά του, δίχως να τού ζη-
τήση από άδρότητα τουλάχιστον
την άδεια, τόν τρακάρισε δομητι-
κά.

Τό τρακάρισμα αυτό είχε την
πρόνοια, ωστόσο, να έξασοστείη
τόν κ. Ντεβαντύρ στό άντικρινό
φαρμακείο, έκσπαρδονίζοντάς τον
άναυλα άνάμεσα άπ' τό εζάμι της
διτοίνας. Τορκαγμένως άπ' την ά-
προσδόκητη αυτή δόδα δ κ. Νου-
αδομύ — φαρμακοποιός πρώτης
κατηγορίας, και πρώην έσπερικόδης
της πολυκλινικής 'Εσολπετρίας —
ξετρώπισε άπ' τό ταμείο του κ' έ-
τρεξε να ύποδεχθί τό θύμα.

Μά πρίν περιγράψουμε την άπε-
ρίγραπτη συνέχεια ές δόθηκε έντω-
μεταξύ και τ'ας συγκινητικές περι-
πέτειας τών ύπολοίπων ήρώων του
συγγλονιστικού μας μυθιστορήμα-
τος.

Είδαμε λοιπόν, ότι τό άνθρωπο-



ΕΥΓΙΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ROBER' FRANCISVILLE

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΒΑΝΤΥΡ

κτόνον αυτοκίνητο, τύπου «φορτά-
κις τών πέντε — κ' έν άνάγκη
των δεκαπέντε — θέσεων, τρακά-
ρισε επάνω στον θλιβερό μας πρω-
ταγωνιστή. 'Ικανοποιημένος δ προ-
σεκτικώτατος σωφέρο, διάστηκε να
αποσύνη μετριοφρόνως τ'α έχγάρ-
δια χειροκροτήματα του πλήθους
των περιέργων, και στρίβοντας έ-
πιδέξια στην πρώτη γωνία έξαφα-
νίστηκε σε σύννεφα σκόνης και
δενζίνης: 'Ενωίωσε βαθειά την ά-
πολύτωση που χαρίζει ή έκπληρωσις
του καθήκοντος!

—Δηλαδή; θα με ρωτήσετε, δ-
ξυδερεκίς μου άναγνώστα!

Κι' εγώ προθυμώτατος σ'ας ά-
παντώ:

—Δέν επανώρθωσε άμέσως κί-
λας τό σφάλμα του δ σωφέρο; Δέν
έστειλε — δέν έξαπέστειλε, μάλι-
στα — τό θύμα του στό πιο εύσι-
νείδητο φαρμακείο του δουλεδά-
του Κλισύ; Και μάλιστα χωρίς να
τού ζητήσει ναύλα; Δέν πιστεύω
να τ'α καταφάνωτε καλύτερα έ-
σείς!

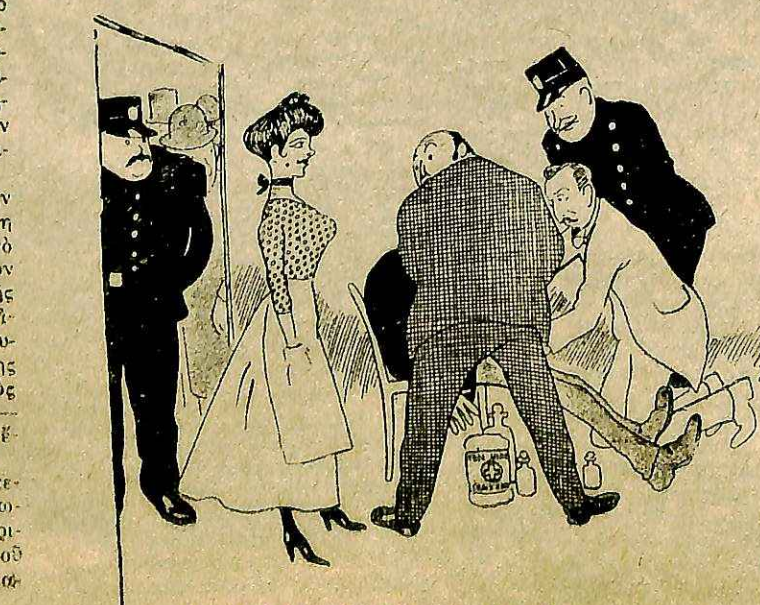
"Ας τόν αφήσουμε λοιπόν ήσυχο
τόν καυμένο στην θοριαμεινική πο-

ρεία του. Καί με την πεποίθησι
στην ψυχή, ότι δέν θ' άργήσουμε
ν' άκούσουμε κ' έλλα παρόμοια
άνδραγαθήματά του, ές γυρίσουμε
να παραστούμε στα χάλια του
πρωταγωνιστή μας και πρό πάν-
των να δώμε τί άπόγινε ή άθελή
άφορμή του δυστυχήματος: 'Η δε-
σποινίς της λεμοναδίτσας, δηλα-
δή!

Είδαμε λοιπόν, ότι δ κ. Ντεβαν-
τύρ άναγκάστηκε, πιεζόμενος από
λόγους άνωτέρας βίας, να μετα-
μορφωθί σε άερόλιθο, από κομπός
λιμοκοντόρος πού ήταν προηγούμε-
νος. 'Επίσης είδαμε, ότι άφού δι-
έγραψε στό κενό μι'α τροχιά έκ-
πληκτικής κανονικότητας κ' όρμη-
ς, θρυμμάτισε κατόπιν την διτρίνα
του φαρμακείου με τ'α περιεχόμενα
μυονκαλάκια της.

Μας μένει τώρα να τόν δώμε
μισοαναίσθητο και καταματωμένο,
να κοιτάει σε λίμνη από χυμένο
μουρουνόλαδο, από εύωδες ρετσι-
του Κλισύ; Και μάλιστα χωρίς να
τού ζητήσει ναύλα; Δέν πιστεύω
να τ'α καταφάνωτε καλύτερα έ-
σείς!

Τι έπακολούθησε κατόπιν; Ση-
γνηνήθητε, φίλοι μου! Θυμιάστε



Έτρεξε άμέσως να παύσκη τις πρώτες βοήθειες...

μεγαλειών ανδρώπινης ψυχής, εκ-
πληγήτε από παρομιάδη άνεξικα-
κία! Ναι, τό μαντέψατε όρθά και
σ'ας συγχάριω για την δεξυτέρειά
σας. Είνε κολακευτική για σ'ας,
και δείχνει πως σε παρόμοια περι-
στασι σε τέτοιες εύγενείς χειρονο-
μίες θα σ'ας έσπρωχνε κ' έσ'ας ή
ψυχή σας!

Πρόκειται δέβαια για τόν κ.
Νουαδομύ, τόν φαρμακοποιό. Δέν
έλαβε καθόλου ύπ' όψην τον την
κάπως έπιζήμια σπουδή του βιαστι-
κού αυτού πελάτη του, κ' ούτε θύ-
μωσε γιατί μπήκε άντικανονικά άπ'
τό παράθυρο, άντί ναμνη με άδρό-
τητα άπ' την πόρτα.

"Αλλωστε, έδώ πού τ'α λέμε ά-
ναμεταξύ μας κίλας, δέν φάνηκε
κ' όλωσδιόλω άγενής δ καυμένος
πρωταγωνιστής μας: Μπήκε μ'έν
άπ' τό παράθυρο δ φουκαράς, άλλα
τουλάχιστον... «χ τ' ύπ'σ'ε», και
δυνατά μάλιστα, πρίν ναμνη!

Είδαμε λοιπόν — και τί δέν εί-
δαμε σήμερα, άγαπητοί μου άνα-
γνώστα! — Όλο βλεπούμε εύτυχώς,
και τό περιπετειώδες μυθιστόρημά
μας τραβάει κορόδιον στην έντε-
λεια. Εβώμε λοιπόν, ότι δέν θύ-
μωσε καθόλου δ κ. Νουαδομύ, άπ'
την άντικανονική είσοδο του άτυ-
χους τροχαίου θύματος στό φαρμα-
κείο, άλλα έτρεξε παρευθής να τού
παράσκη τις σχετικές «πρώτες» βο-
ήθειες.

Μά δέν τ'α βλέπουμε έμείς μονά-
χα, αυτά τ'α τραγικά γεγονότα,
άλλα συγχρόνως τ'α βλέπουν κ' έλ-
λοι. Να. Στοιμωγμένοι έβω άπ'
την πόρτα του φαρμακείου πλήθος
από χασομέρηδες, άγωνίζονται κ'
αὐτοί να δούν.

'Αλλά — κ' έδώ σ'ας θέλω, ά-
γαπητο — μου άναγνώστα! — ένώ
έσείς είδατε, βλέπετε κ' άνόμνη
θα δύνε κ' άλλες λεπτομέρειες
του συμβάντος χωρίς στόν ύποφαι-
νόμενο, οι δυστυχείς εκείνοι περι-
εργοί, ένισχυμένοι κ' από δύο λό-
χους χάχηδων, έβλεπαν λίγα μο-
νάχα πράγματα.

'Εμποδιζόμενοι να τρυπώσουν όρ-
μητικά μέσα, από άρεμιάνο δογανο
της Τάξεως, έβλεπαν την κορώννα
του πλινθίου ενός άλλου άστρωτά-
κος, έβλεπαν την ιδρωμένη φάλα-
κρα του κ. φαρμακοποιού, κ' έ-
βλεπαν έπίσης τό ξερό μάτι του
γονατισμένου μπρός στό θύμα βοη-
θού-φαρμακοτρίφτη.

"Ας τούς αφήσουμε δύο λεπτά
να βλέπουν όλες αυτές τις άποκα-
λυπτικές ένδείξεις, και να θγάζουν
από αυτές θλιβερά συμπεράσματα
για τό εύθραυστο και μάταιον της
ανθρωπίνης ύπάρξεως, κ' ές δώ-
με τί άπόγινε έντομεταξύ ή κομψή
εκείνη ήρώίδα μας.

Τι έβλεπε όμως ν' άπογίνη;
Μήπως θέλατε να την δήτε να
κλαίη σπαρταξικάρδια, να πέφτη
στις όσδες του τράμ, ή να ρουφά
συμπλιμέ άπ' την άπελπισία της;
Μήπως θέλατε να την δήτε μισό-
τρολλή άπ' τις τώνεις, γιατί στά-
θηκε ή μοιραία γυναίκα κ' ή μοι-
ραία άφορμή του τραγικού εκεί-
νου δυστυχήματος; Δέν βαρεθήκα-
τε να βλέπετε, άγαπητοί μου άνα-
γνώστα, τόσα και τόσα πένθημα
συμβεβηκότα;

"Ω, ναί! "Εχω τη διαίθησι πως
άργίσατε να χασμουρίεστε. Και
θέλοντας να προλάβω τόν ληθα-
ργικό ύπνο πού σ'ας χάρισε τό μυ-
θιστόρημά μου, σπειδω να σ'ας
πληροορήσω για τόν έπilogό του,

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΟΙ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 13ΟΥ

Ο πιο σεμνότερος βασιλεύς της Γαλλίας. Η δειλία του Λουδοβίκου 13ου μπρος στις γυναίκες. Πώς έγινε ύποχειριος του Ρι-
σελιέ. Αυλικές ραδιουργίες και μηχανορραφίες. Η δεσποινίς 'Οτφόρ, η παρήγορος άγγελος του βασιλέως. Πώς άρχισε το
είδύλλιο τους. Όπου έπεμβαίνει ο Ρισελιέ. Ο σκληρός χωρισμός, κλπ.



ΜΕΤΑΞΥ γονέ-
ων και παιδιών
ύπάρχουν συ-
χνά μεγάλες
αντιθέσεις. Ο
'Ερρίκος 4ος,
π. χ., ξετρελ-
λαινόταν για
τις γυναίκες.
Ο γιός του δ-
μως, ο Λουδοβίκος 13ος, πού τόν
διαδέχτηκε στό θρόνο, άποτελούσε
τη ζωτανή αντίθεσι του πατέρα
του. Ψυχρός έξ ιδιοσυγκρασίας,
δειλός και σεμνότερος, φανατικός
θηροκόληπτος, απέφευγε τις γυναι-
κες. Τις έρωτοπολιεύεις τις θεωρού-
σε ως τό πιο βαρύν και τό πιο θα-
νάσιμο άμάχημα.

Με τέτοιες ιδέες και με τέτοια
αίσθηματα, ήταν φυσικό να βρσκα-
ται πολύ στενωπώμενος ο Λουδο-
βίκος 13ος, άνάμεσα σ' αὐλικούς,
πού μόνη τους ασχολία είχαν τόν
έρωτα. Γι' αυτό συχνά, όταν έβλε-
πε πράγματα πού έθιγαν την σεμνο-
τητα του, τ'α κεντηρίλα με τόν
πιο βάνασο τρόπο.

Μιά μέρα στό βασιλικό γεύμα άν-
τελήφθη μι'α κυρία, ό λαμός της ό-
ποιος ήταν πάρα πολύ άνοιχτός. Ο
Λουδοβίκος την κίτταξε και την
έσανατίταξε, άλλα δέν είχε τίποτε.
Στό τέλος, ωστόσο, του γεύματος,
όταν ήπιε τό κρασί του, μωτίζωσε
μ' αυτό τό στόμα του, πλησίασε
την κυρία και της τό άδειασε στό
λαιμό της...

Μιά μέρα πάλι, μπαίνοντας έαφνικά
στά διαμερίσματα της βασιλίσσας,
είδε μι'α αὐλική, την δεσποινίδα ντε
'Οτφόρ, να κρατά στό χέρι της
ένα γραμματάκι πού μόλις τό είχε
λάβει. Ο Λουδοβίκος τότε την πα-
ρακάλεσε να τόν άφήση να τό δια-
βάση. 'Αλλ' έπειδή τό γραμματάκι
περιείχε έρωτικούς ύπαινηγμούς για
τούς πλανοτικούς έρωτες του βασι-
λέως, ή δίσ 'Οτφόρ τόνκρινε μέσα
στό στήθος της. Η βασιλίσσα, έ-
τσι γι' άστυα, έπιασε τα χέρια της

παίγμενον άριστοτεχνικά άπ' την
άμνητη ήρώίδα μας.

Με άλλα λόγια, έτρεξε κ' εκεί-
νη ή καυμένη να στριμωχθί μπρός
στην πόρτα άπ' τούς πρώτους. Α-
χαρισισμένη άπ' τό ενδιαφέρον κ'
άπ' την ψυχρότητα της, άδιαφό-
ρησε στις διατακτικές, στην άρχή,
κ' άποραριστικές, κατόπιν, έξε-
ρευνητικές άπάειρες τών πλαινών
της.

Κι' όταν, νοιώθοντας, έπί τέ-
λους, τ'α μπράτσα της να μελανιά-
ζουν άπ' τις έπαφές των στομωγ-
μένων, κατάφερε να τρυπώση μέσα
κοινοστή και λυγιστή, δρόθηκε
μπρός στην αίσθησή μορφή του
άπασχολημένου φαρμακοποιού.

—Τι θέλεις, κορίτσι μου, δώ μέ-
σα; Ποιός σούδωσε την άδεια να
μής; της φώναξε ένενυριμένος.

Κι' εκείνη κινεζίζοντας τον με ά-
φέλεια, έλεε άλλά:
—Μοιτάει μι'α λεμοναδίτσα, ό
κύριος πού κάθεται... Περιμένω
λοιπόν να ξεμπερδέψετε μαζί του,
κ' ύστερα να τόν πάρω να πάμε
να την ποθιμε...

Ότφόρ και κρατώντας τα γερά,
είπε στόν Λουδοβίκο να πάρη τό
γραμματάκι από εκεί που βρισκό-
ταν, μέσα δηλαδή από τό στήθος
της νεαρής αὐλικής. Τότε ό σεμνό-
τερος βασιλεύς έκανε κάτι κομικό-
τατο, πού δείχνει θαυμάσια τόν χα-
ρακτήρα του: Μη τολμώντας να
πάρη με τό χέρι του τό γραμμα-
τί, έπιασε την άσημένα μασά του
τσικιού και έπεχείρησε μ' αυτήν να
πάση τό μπλιετιάκι. Δέν τ'α κατά-
φερε όμως και έφυγε στενωπώμε-
νος και δύσθυμος, συνοδευόμενος ά-
πό τ'α γέλια τών δυό γυναικών.

Η άδυναμία του χαρακτήρος του
Λουδοβίκου τόν είχε καταστήσει πα-
θητικό και άδουλο δογανο στό χέ-
ρι του πανίσχυρου καρδινάλιου Ρι-
σελιέ και της ραδιουργας και ά-
σπονδης έχθρας του Ρισελιέ. Ο
λομήτορος "Αννας της Αυστριακής,

τόν πάντα σοβαρό και σκληρό,
πού μού λέγει: «Μεγαλειότατε, τό θέ-
λημά μου πρέπει να είναι και θέλημά
σας. Τι ντροπή, τί ταπεινώσις, τί δια-
συρμός ενός βασιλέα!»...

Ο βασιλεύς αυτός, ό τόσο δυστυ-
χημένος, πού δέν τόν άγαπούσε ού-
τε ή μητέρα του, ούτε ή γυναίκα
του, είχε τουλάχιστον τη σπάνια
εύτυχία ν' άγαπήση δυό γυναίκες
σοβαρές κ' έναρετες, την δεσποι-
νίδα ντε 'Οτφόρ και την δεσποινίδα
Λά Φαγιέτ, πού ήταν δυό παρήγο-
ροι άγγελοι, πού στάλαζαν στην
ψυχή του ούδράνιο βάλασμο.

Την 'Οτφόρ την πρωτογνώρισε ό
Λουδοβίκος τό 1630, στη Λυών,
κατά την διάρκεια της αναρρώσεώς
του από μι'α βαρύτατη αρρώστεια.
Η 'Οτφόρ, δεσποινίς έπί τών τι-
μών της μητέρας του Λουδοβίκου

λεσε να δείχνη ιδιαίτερη στοργή
πρός την δεσποινίδα 'Οτφόρ, γι' ά-
γάπη δική του.

Η βασιλίσσα δέχθηκε στην άρχή
με μι'α εύνόγητη μεγάλη ψυχρότητα
την εύνοουμένη του άνδρός της. Ζη-
λοτυπούσε για την έπαρση πού έ-
ξασκούσε πάνω στόν Λουδοβίκο ή
'Οτφόρ κ' έπιπλέον ύποπτευόταν δ-
τι την κατασκοπεύε. Δέν άργησε,
ωστόσο, να πειστή πόσο άδικες ή-
σαν ή ύποψίες της και τότε την πε-
ριέβαλε μ' όλη την συμπάθειά της.

Όσο για τόν Λουδοβίκο, έτρεφε
έναν έντελώς πλατωνικόν έρωτα
πρός την 'Οτφόρ. Κάθε βράδυ κοι-
νώνηζε μαζί της, άκοιμηπημένος
μελαγχολικά σε κανένα παράθυρο
του σάλονιού της βασιλίσσας. Μά
ως έπί τό πλείστον δέν της μιλούσε
παρά για τ'α κινήγρια του και για
τ'α σκυλιά του, για τ'α όποια ήταν ή
διατήρως ύπερήφανος.

Ο Λουδοβίκος, όταν δέν πήγαινε
κινηγή ή όταν δέν είχε άλλη ασχο-
λία, καθόταν και κρατούσε ένα ελ-
δος Ημερολογίου. Στό 'Ημερολόγιο
αυτό, πού βρέθηκε μετά τό θάνατό
του, σημειώνει λεπτομερώς όσες κοι-
νόντες είχε κάνει με την 'Οτφόρ.
Της έγραφε όμως και έρωτικά ποιή-
ματα, από τ'α όποια, ωστόσο, δέν
σώθηκε κανένα. Τό πόσο ήταν άγα-
πητή στό Λουδοβίκο, τό δείχνουν
οι παρακάτω στίχοι ενός ποιητού έ-
κείνης της εποχής:

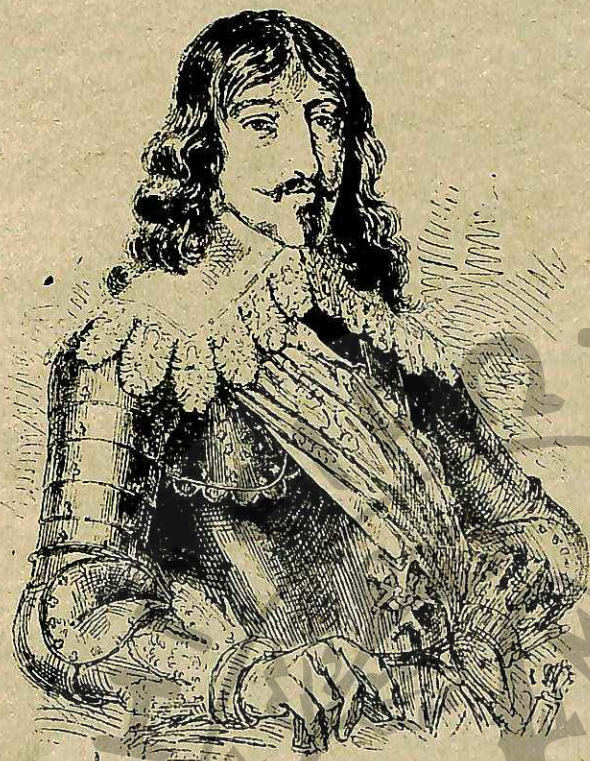
Η 'Οτφόρ, τό θαύμα, έμπνε-
α τό πιο γλυκά αίσθηματα στόν Λου-
δοβίκο,
όταν στό κόκκινο της στόμα,
χαράζει ένα χαμόγελο....

Αλλά ή εύτυχία του Λουδοβίκου
δέν κράτησε πολύ. Ο Ρισελιέ, βλέ-
ποντας ότι δέν κατούθωνε να πάρη
με τό μέρος του την 'Οτφόρ και ότι
ή τιμία και ύπερήφανη αυτή νέα έ-
μενε προσκολλημένη στη βασιλίσσα,
την άπεμάρωνε από την Αύλη.

Μεταξύ τών πολλών ανθρώπων
του παλατιού, πού κρατούσε στό χέ-
ρι του, ήταν και ό ιδιαιτερός έξο-
μολογητής Ιερέας του Λουδοβίκου.
Ο Ιερέας λοιπόν αυτός έπεισε τόν
Λουδοβίκο ότι τό πάθος του για
την 'Οτφόρ ήταν άμωστολό και ότι
έπρεπε να τό ξεροζώση από την
ψυχή του. Ο Λουδοβίκος, δειλός
και θεοσκόληπτος, τόν άκουσε, και
ύστερα από λίγο ή 'Οτφόρ άναγκά-
στηκε να φύγη από τό παλάτι...

Η άτομάκρυνσις αυτή στήλισε
φασέρια στό Λουδοβίκο. Χωρίς την
γλυκιά τρυφερότητα της 'Οτφόρ,
ένωισε τη ζωή του πού τό άδεια
από μιανή παρ'α ποτέ. Και αυτό τόν
έκανε τόσο δύσθυμο, ώστε ό Ρισε-
λιέ πρόβλεψε μήπως άθαινε τίποτε
να βρούμε μι'α άλλη φιλία, δμοια
στοργική και τρυφερή για τό Λου-
δοβίκο. Και προσημύναται, δυό αὐλι-
κόι, ό ντε Λιμώ και ό Σαιν Σιμόν,
διάλεξαν την δεσποινίδα Λά Φα-
γιέτ.

Ήταν και αυτή μι'α έξαιρετική
γυναίκα, άμορφος και γενναία, ή ό-
ποια όμως έπαιξε ένα πολύ σπου-
δαίο όλο στις πολιτικές ραδιουργ-
ίες εκείνης της εποχής.



Ο Λουδοβίκος 13ος

Η ταπεινώσις αυτή έκανε τό Λου-
δοβίκο 13ο να ύποφέρει. Τους ά-
φρονς όμως της λύσης πάλιν ό Ι-
διος τούς κατάπιε, γιατί δέν τόλ-
μούσε να δείξη την όργη του.

Την ψυχική αυτή κατάσταση του
Λουδοβίκου 13ου την περιγράφει
περίφημα ό Βίκτωρ Ούγκω στό
δράμα του «Μαριόν Ντελόρμ», πού
όποιοι δ' άδύνατος αὐτός βασιλεύς
είνε τό κύριο πρόσωπο. Νά, λοι-
πόν, τί λέγει σ' ένα μέρος του δρά-
ματος ό Λουδοβίκος για τόν Ρισε-
λιέ:

«Με πνίγει, με πιέζει!... Και δέν
είμαι ούτε ελεύθερος ούτε κύριος τών
πράξεών μου, έγώ, ένας βασιλεύς!...
Μά έτσι βαρεία πού με ποδοπατά, δέν
φοβάται μήπως με έξαγριώσει στό τέ-
λος: Κι' ό βλάτης ακόμα είναι άφέν-
της και βασιλίδης στην τράγλη του!...
Έγώ όμως έχω πάντα μπρός σ'α μά-
τια μου τόν κόκκινο αυτόν άνδραπο (ό
Ρισελιέ, ός καρδινάλιος, φορούσε πορ-

Μαριάν τών Μεδίκων, ήταν τότε
μι'α νεαρότατη κοπέλλα, σχεδόν
παιδί. Στό παλάτι την έπωνόμαζαν
«Λύγρη», θέλοντας με την έπωνομ-
σία αυτή να δείξουν την μεγαλύ-
τητα της νεότητάς και την άγνότητα της
ψυχής της. Η 'Οτφόρ είχε έπιδε-
μίδα ροδόλευκη, μεγάλη μακιρτσά-
νορα γαλάνα μάτια με θαυμάσια
έκφρασι, πλούσια μαλλιά και τέλος
ένα ήθος σοβαρό και σεμνό, άλλα
και καθόλου ψυχρό.

Η διαφορά, άλλα και ή μεγάλη
μετριοφροσύνη της δεσποινίδος 'Ο-
τφόρ, συγκινήσανε βαθειά τό Λου-
δοβίκο. Τόσο τόν έβλεπε ή έξαιρε-
τική αυτή κοπέλλα, ώστε σιγά-σι-
γά τού έγινε άπαράλητο να την
βλέπη και να κοιμεινιάξη μαζί της.
Και όταν τ'α συμπερόντα του κρά-
τους τού επέβαλαν ν' άπομακρύνη
την μητέρα του άπ' την Αύλη και
τις κυρίες της τιμής τις παρακά-
ησε στη γυναίκα του, την παρακά-

Ένας με τον άλλο ενώμενοι με τα βλέμματα τους, αγκαλιάσμενοι, έτοιμοι, πιά πολύ, παρ' αμ' έν' άλλην, αγκαλιάσμενοι. Αιγάκι ν' απλωναν τα χέρια τους, και θαγγίζαν—κι' όμως έκιντο, κι' οι δυο τους, σαν αγάλματα, σαν να είχαν απολιθωθεί, ήταν χωρισμένοι απ' την ακατάβλητη τους θέληση, πιά καλά απ' οποιοδήποτε φραγμό! Σιγανά, χωρίς να την αφήση με τα μάτια, ο Καπετάν ψιθύρισε:

—Δοσέτε μου τις διαταγές σας! Είστε η Δεσποίνα των λογισμών και της ζωής μου! Είμαι δικός σας! Διαθέστε με, όπως θέλετε! Ό,τι και να με προστάξετε, έστω και να πεθάνω μακριά σας, χωρίς ποτέ μου να σας ξαναδώ, θάχω το κουράγιο να το κάνω...

—Όχι, θα ζήσετε! Απάντησε έκλεινη, σιγανά, αλλά δίχως διαταγμό. Θα ζήσετε, και μάλιστα, δε θ' απομακρυνήτε από δώ...

—Με προστάξετε να ζήσω! είπε ο Καπετάν, με καρδιαγύπτι. Νά ζήσω, στο Παρίσι! "Ω, Δεσποίνα μου, προσέξτε, προσέξτε! Προσέξτε μήπως, μέσ' στην καρδιά μου, γεννηθή και μια τέτοια έλπιδα!...

—Θέλω, απλώς, να σας πω αυτά τα λόγια: "Έγω το προαίσθησα ότι θα συμβούν καταστροφές! Βλέπω το μέλλον του πατέρα σκοτεινό... Τότε, ήπτοτα, αν βρεθώ, μιά μέρα, συντριμμένη, θέλω νάχω την παρηγοριά πως υπάρχει κάπου μιά ψυχή, που θρηνεί και συμπονεί μαζί μου! Τότε, ήπτοτα, αν ο θάνατος μείνει, για μένα, το μόνο καταφύγιο, θα σας κλέσω, όπου και να είστε, και να σας πω: "Αφού η ζωή αυτή μες χώρισε, ας σμίξουμε, τουλάχιστον, στο θάνατο!...

Ο Καπετάν έπνιξε μιά κραυγή αλόκληρη χαράς. "Εσκίψε προς την παράδοξη και θαυμαστή εκείνη κόρη, που τόσο ήρεμα κι' απλά έκανε λόγο για ένα μέλλον τόσο ζωερό, στυλάρηκε περήφανα μπροστά της, λές κι' η πολλή χαρά του να τον είχε αποπιάσει απ' το γόνατο κι' η έλπιδα του να είχε σπάσει ως τον ούρανο, και η' ένα είδος βρυχηθμού, της είπε:

—Και τώρα σας δοκίμομαι, σ' όνομα του Θεού και στην ψυχή μου, πως κάποια μέρα θα σας κατακτήσω! Ό,τι και να συμβή, από δω και στο έφε, Γκιζέλλα, είστε δική μου, κι' εγώ είμαι δικός σας! "Ας έρθουν όλες η καταστροφές! "Εγώ είμ' εδώ, και σας φυλάω! Ουαί κι' αλλοίμονο σ' αυτόν, που θ' απλήσσει το γέρι του απάνω σας! Είστε δική μου! Χαίρετε! Φέρνω σαν αυλαντό, μέσ' στην καρδιά μου, τα λόγια που μοι χάρισαν τα χείλη σας — κι' αυτό το φυλάγω, θα με κάνει άρτο στο κήρυγμα, θα με κάνει σίδερο κι' ατσάλι! "Αλλά και σας, να έρετε το φρό: "Ότι απ' αυτή την έρη στιγμή, αναλαμβάνω την κατανότη! Κι' όταν έδω πώς έχω κάνει αρκετά, όταν

τα έργα μου, τα κατορθώματά μου, θα μ' έχουν κάνει πιά λαμπρό κι' από τους βασιλάρχες, θα ρθώ σε σας, θα καταθέσω τη δόξα μου, στα πόδια σας, θα προστατεύω με τη δύναμή μου, έσας και τον πατέρα σας, και θα σας πω: — "Όχι, όχι, στη ζωή αυτή, πρέπει να ένωθώμε!...

Και τότε, με μιά κίνηση γαλήνια και τρομερή, άρπαξε τη Γκιζέλλα, την αγκαλιάσε, την έσφιξε στο στήθος του, κι' απάνω στα τρεμουλιαστά της χείλη, σαν ανεξίτηλη σφραγίδα κατοχής, άφησ' ένα πόρινο φιλάκι. Λίγα λεπτά αργότερα, φρίσκότανε στο δρόμο...

XXXI
ΛΕΩΝΩΡΑ ΚΑΙ ΚΟΝΣΙΝΟ

Το απόγευμα της μέρας που ο Καπετάν έτοιμάζονταν να πάη στην οδό Ριγωτών, κι' ακριβώς τη στιγμή που ξεκινούσε, η Λεωνώρα Γκαλιγκά έβγαίνει απ' τα διαμερίσματά της, και μπήκε σ' ένα είδος άχαινοδ αντιθαλάμου, που τα τρία του παράθυρα έβλεπαν προς την οδό Τουρνόν.

—Μπελφεγκόρ! φώναξε σιγανά. Ο μαύρος δεν άπαντησε. Κι' όμως ήταν εκεί. Τόνα απ' τα παράθυρα, ήταν άνοσγμένο. Η Λεωνώρα είδε το Μπελφεγκόρ σκυμμένο στο παράθυρο. Πλησίασε άθόρυβα στο διπλανό έ-

ξώστη, άνοιξε την πόρτα του κι' έβγηκε έξω να δει τί τρέχει. Τίποτε δεν έφευγε το μάτι της. Φύλακες, υπηρέτες, υπηρέτριες, μέχρι των μικρών παραμαγειρών, όλοι υποθαλάσσονταν σ' αυτή τη διαρκή κατασκοπεία. Μ' αυτό τον τρόπο, εξασφάλιζε τον Κονσίνι, από κάθε ένδεχομένο...

Η Λεωνώρα, λοιπόν, κύτταξε στο δρόμο, μ' ένα βλέμμα έρευντικό, γοργό. "Αλλά δεν είδε τίποτε, μόνο μερικους διασκέτες, που γύριζαν τα μάτια τους, άλλου, μόλις έφταναν μπροστά στο μέγαρο του Κονσίνι. Και μιά στιγμή, της φάνηκε πως άκουσε, μέσ' σ' αυτό τον κόσμο, και κάτι, σαν υπόκωφους αναθεματισμούς έναντιόν του συζύγου της.

—Υπομονή! έκανε από μέσα της. Οι τοίχοι του μεγάρου, που σε λίγο θα καθήση ο Κονσίνι μου, θα είναι αρκετά παχείς, ώστε να μην τους περνά η βουή αυτής της λαϊκής, κρυφής φοβέρας! Και γύρω απ' το μέγαρο αυτό, θα υπάρχουν αρκετοί φρουροί, ώστε ο Κονσίνι να κοιμάται ήσυχος... Γιατί το μέγαρο αυτό, θάνα το Λούδρρο!...

Κι' έπειτα η σκέψη της γύρισε ξανά στο Μπελφεγκόρ. Ο μαύρος, άκίνητος και σ' έκσταση, κύτταζε κάτι, πέρα. "Αλλά τι; Της φάνηκε ότι τα μάτια του ήταν προσηλωμένα σ' ένα

παράθυρο του ξενοδοχείου των «Τριών—Μοναρχών». Τότε ξαναμπήκε μέσα, πλησίασε το Μπελφεγκόρ, και, με τρόπο, τον άγγιξε στον ώμο. "Εκείνος ούτε σάλεψε καθόλου! Τότε τον χτύπησε πιά δυνατά. Ο μαύρος ανατρίχιασε δολόκληρος, τινάχτηκε, και γύρισε δριμυτικά, με μάτια απλάνη, σαν ξυπνημένος ξαφνικά απ' όνειρο βαθύ.

—Φτώχε μου Μπελφεγκόρ! είπε η Λεωνώρα μ' ένα ποητικό χαμόγελο. Θάλεγε κανένας πώς είσ', έρωτευμένος...

Ο μαύρος χλώμασε, με τον τρόπο που χλωμαίνουν οι μαύροι: Τά χείλη του ξεθώριασαν, και το έβδεννο, στυλινό, άραστο πρόσωπό του, πήρ' ένα χρώμα άμαυρό, μουντό. Η Λεωνώρα, για ένα δευτερόλεπτο, τον μελέτησε με κάποια προσοχή.

—Α! ψιθύρισε. Από κυττώσε ίσως καμμία υπηρέτρια. Αυτό, θαρρώ, δεν είναι επικίνδυνο...

—Μπελφεγκόρ, πρέπει να έτοιμάσεις τις κάτω κάμαρες...

Ο μαύρος είχε ξαναγίνει άπαθής. "Έκανε μιά υπόκληση, δείχνοντας έτσι την άσκησή του.

—Όλες τις κάμαρες, άκοιες; ξαναείπε η Λεωνώρα, άλλα με χαμηλόφωνη φωνή, και κυττώντας γύρω της άησυχια. "Όλες! Άκόμα και την τελευταία! Αδ' τη που βρίσκεται στο βάθος, ξέρεισ!...

—Την ειρική με το μεγάλο σίδερο;...

—Ναι, είπε παγερά η Λεωνώρα: την ειρική με το μεγάλο σίδερο! Τρέχα, λοιπόν, και κάνε γρήγορα, τ' άκοιες;...

Αυτή η ειρική, που του άναφερε, πρέπει να ήταν κάτι φοβερό, γιατί ο μαύρος ρίγησε δολόκληρος... Ο άσυγκίνητος έκτελεστής όλων των άπορητων έκδικήσεων και των έγκλημάτων του Κονσίνι, σκέπασε τα μάτια με το χέρι, σαν νάθελε ν' απαλλαγί από κάποια φρικαλέαν όπτασία...

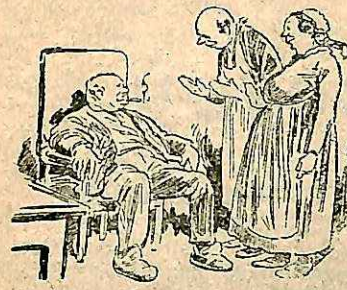
"Εθγα! Έναν άναστεναγμό υπόκωφο, βγήκε άμέσως απ' τον αντιθαλάμο, κατέβηκε μιά σκάλα μουσική, κι' έφθασε, κατ' ευθείαν, στα υπόγεια. Στην αίθουσα, τότε, που βρισκόταν, αίθουσα σκοτεινή και μακρινή, θολωτή από πάνω, σαν μιά κρύπτη, άνοιξε μιά πόρτα σιδερένια. Από πίσω άρχισε μιά άλλη σκάλα έλικοειδής, που χανόταν μέσ' στα ένγκατα της γής. Κι' ο Μπελφεγκόρ κατέβηκε τη σκάλα...

Η Λεωνώρα γύρισε στην κάμαρά της, κι' άρχισε να γράφει διάφορες έπιστολές, που τις έστελνε άμέσως, καθεμιά και μ' άλλον υπηρέτη. Βράδυασε. Κι' έπειτα, η νύχτα έπεσε και τύλιξε την πόλη. Η ώρα χτύπησε έννηα. "Εκείνη τη στιγμή, κάποιος θόρυβος έγινε στο μέγαρο, που ήταν έντελως σιωπηλό, απ' τις δυο τ' άπόγεμα σχεδόν.

(Άκολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ Κ. ΜΠΥΖΟΤΕΝ



—Αμα κλείσω τα μάτια, δετι έχω θάνατο δικό σας...

γι' αυτό θα σας κάνω κληρονόμους μου στη διαθήκη μου. "Αμα κλείσω τα μάτια δετι έχω δικό σας θάνατο... —"Ω, κύριε, τί λόγια είν' αυτά! "Εσείς θα ζήσετε ακόμα! έπε το υπηρετικό άνδρόγυννο, ενώ η χαρά για την κληρονομία έλαμπε στα μάτια τους.

—Υστερα τον ευχαρίστησαν, φιλώντας τον τα χέρια. —Σας άρκιζώσατε, κύριε, πως δε θα μετανοούσατε γι' αυτό που κάνετε...

Και πράγματι, έδωσαν στον έπλο τους. Η Γερτρούδη έβαζε όλα τα δυνατά της στην κουζίνα και στα φώδια, έκανε θαύματα. Ο κ. Μπυζοτέν έγονοσταίριζε, όταν την έβλεπε να γυρίζει από την αγορά.

—Κυτάχτε, κύριε! τον έλεγε δείχνοντάς του, θριαμβευτικά, κανένα ώραιο ψάρι. "Αν το βρήτε, πόσο έδωκα γι' αυτό; "Εφτά φράγκα! "Εφτά μάλιστα, ούτε πεντάρα περισσότερα. Και γι' αυτό το λάχανο; "Εξήντα πέντε λεφτά...

Το πάν εινε, κύριε, να ξέση κανείς να νωνισι, να μην αφήνη να τον κλέβουν!... Θα σας φτιάσω ένα φαί, που θα γλύφετε και τα δάχτυλά σας...

Ο Γιουστίνος έξ' άλλου έδειχνε άφοσίωσι και όκνομια μεγάλη σε όλα τα πράγματα.

—Κύριε, έλεγε, με ύψος κάπως έπιτακτικό, μην τα πετάτε αυτά τα παπούτσια. Σηκώνουν ακόμα σόλες.

Άφηστε με, θα τα πάω εγώ στον τσαγκάρη και θα σας τα κλέψω. Είνε κοίμα να τα πετάξετε... Φοριούνται ακόμα!... Με τούτα και με τ' άλλα ο κ. Μπυζοτέν είχε μεγάλη οικονομία στον προϋπολογισμό του, κι' άς είχαν υπερτιμηθή όλα τα πράγματα. Και μιά μέρα που παραπονιόταν, γιατί με την άκρίβεια και την κρίση, όσοι ζούν με το εισόδημά τους, κά βρίσκουν σκούρα, ο Γιουστίνος του φανερώθηκε και οικονομολόγος περίφημος.

—Ο κύριος, έπε με ειλικρίνεια και άμνη παρηγορία, ο κύριος, να με συμπαθή, μά δεν ξέρει να βολέψη τις δουλειές του. "Αν ήμουν εγώ στη θέση σας...

Και ο Γιουστίνος άνέπτυξε ένα σωρό οικονομολογικούς συνδυασμούς, που όταν τους άκουσε ο κ. Μπυζοτέν, έμεινε μ' άνοιχτο στόμα.

—Σπουδαίος έπιχειρηματίας! Μα και η Γερτρούδη, στη διειδνισι του σπιτιού, δεν πήγαινε πίσω. Τη νοικοκυρική της έπιστήμη την διέττανε με παροιμίες και ρητά. "Το ψάδι εινε η καταστροφή του σπιτιού. "Οποιος τρώει πολύ, κοιμάται λίγο. "Κάλλιο έλθεις και λάχανα, παρά κρέας και άσπανα. "Οι πολλοί νοσταργεία τρώνε το νοικοκυριό...

Κάποτε-κάποτε καταδεχόταν η Γερτρούδη να κατεβαίνει από τη βήνη των ύψηλων της άλλοιογών και να διατυπώνη σαφέστερα τη φιλοσοφία της...

—Ο κύριος δέχεται πολύν κόσμο στο σπίτι! έλεγε. "Αν πάμε έστω, θα μείνουμε, κύριε, στην ψάθα. "Αν θέλετε να μ' άκουσατε και μένα, μην ξαναπροσκαλείτε τους Καρμείλ. Τόσων ο καθένας τους σαν τέσσερες και δεν είχαν ποτέ την ευγένεια να σας άναπαύσουν τα τόσα γέμματα που τους έκάνετε.

Ο κ. Μπυζοτέν δεν ξανακάλεσε τους Καρμείλ. "Έκανε όπως τούτ' λεγαν η Γερτρούδη και ο Γιουστίνος. Κι' έτριβε τα χέρια του κι' έμακάριζε τον εαυτόν του γι' την έξυπνη ιδέα που είχε να υποσχεθή, πως θα τους έκανε κληρονόμους κι' έτσι κατάφερε να έχη άφοσιωμένους έναν άνεκτιστον καμαριέρο και μιά μαγειρίσσια, που δεν ύπηρχε διουά της στον κόσμο.

Μά με τον καιρό, οι δυο άφοσιωμένοι υπηρέτες άρχισαν να το παρακάνουν.

—Όπως πάμε, έλεγαν μεταξύ τους, ο Γιουστίνος και η Γερτρούδη, δεν θα μείνη τίποτε για μας. "Ο αφέντης εινε κοροϊωμένος και με τη ζωή που κάνει, θα τα φάη όλα, ζα έχει και δεν έχει και θα πάνε χαμένοι οι κώτοι μας. Πρέπει να του σφίξουμε λίγο τα λουριά...

Κι' άρχισαν να του βάζουν έλεγχο στο ποσάμιχότερο έξοδο. Είχαν καταντήσει κακά πεθερικά.

Το χειμώνα έπαιναν ν' άνάβουν φωτιά, μόλις έμπαινε ο Φλεβάριος. Και μόλις έκανε να διαμαρτυρηθή ο κ. Μπυζοτέν, τούδιναν την άπάντησι.

—Η φωτιά βλέπει τώρα την άνοιξη, φέρνει πονοκέφαλο, ανεβάσει το αίμα στο κεφάλι... Κάθετα κανείς μέσ' άνάθε, ιδρώνει και μόλις βγή και τον χτυπήση λίγο ο άγέρας, παίρνει συνάχι κι' άμα το πάρη τώρα το συνάχι θα πάχη όλο το καλοκαίρι...

—Υστερα έκομαν τον καφέ, μετά το δείπνο, το θράδυ. —Ο καφές το θράδυ φέρνει άπνεια. "Εκτός αυτού, στους ηλικιωμένους βοηθάει την άρτηριοσκληρωσι... Και νάταν μόνον ο καφές...

Ο καφές έβλε και ταίγαρο και το ταίγαρο φέρνει φαρμαγγίτη. Γι' αυτό δίχετε όλη την νύχτα!... Πάει λοιπόν κι' ο θραυτός καφές και το ταίγαρο.

—Υστερα έκόμισε το γάλα. —Το γάλα εινε για τους άρρωστους και, δόξα τω Θεώ, κύριε, έσείς δεν εστε άρρωστος. Το γάλα εινε που σας φέρνει ξυλίες στο στήθος και νεφρίματα.

Μετά το γάλα, ήθε η σειρά του ηλεκτρικού. Η Γερτρούδη έβγαλεν ήμερησία διαταγή, δι' όλη πρέπει να κοιμούνται νωρίς, μόλις σμυρνά πόση, με τις κόττες. Αυτό άφαιλε

στην υγεία... και εύκοινοουμε και το φως.

Μά ένα πρωί, έξεχειλισε πιά το ποτήρι. Ο κ. Μπυζοτέν είχε πιά πως θα πήγαινε στον ράφτη του να παραγγείλ ένα πανωφόρι, γιατί ο χειμώνας έζώνανε...

—Μπάρ! Μπάρ! φώναξε ο Γιουστίνος. Κύριε, τί λέτε; Καινούριο πανωφόρι να φτιάσετε μ' αυτήν την άκρίβεια; Και να μην είχατε; Μά η γκαρνταρόμπα σας εινε γιουμάτη, τόσο που όσα ρούχα σας δεν έχω-ρούσαν μού τα χαρίσατε, πρόπερι, έμένα... Σταθήτε να σας φέρω, να ιδήτε το πανωφόρι που μου δόσατε, εινε κατακαίνουργιο, εγώ δυο-τρεις φορές το φόρεσα όλες-όλες και πήγα στην εκκλησία...

—Ο γιαν-κας εινε λίγο λερωμένος, μά θα τον πλύνω με λίγο τσούνη η Γερτρούδη, θα μαντάρη και τα μανίκια που εινε λίγο φαγωμένα στην άκρη. Είνε ρούχα, κύριε, να πετάξετε τώρα λεφτά γι' άνωφόρι!...

—Καλέ, τί λέτε, κύριε; έπε η η Γερτρούδη το λόγο της. Θα γινή άνωφόρι το πανωφόρι!...

—Α! μά γι' να σας πώ! έξέσπασε, μη διαστύντας πιά, ο κ. Μπυζοτέν. Το καταλάβατε πως μού παραμήγατε στο ρουθούκι και μού γίνετε κακός μετελλας; "Υπηρετές είστε σεις η κακά πεθερικά;

—Είμαστε οι κληρονόμοι σου, καλέ μας κύριε! άπάντησε το ζεύγος Γιουστίνου—Γερτρούδης με προσβεβλημένη άξιοπρέπεια. "Αν ήταν και λογαριαστέ να φάτε όλη σας την περιουσία, δεν έζιζε τον κόπο να μας κάμης κληρονόμους!... Σαν κληρονόμοι που είμαστε, πονούμε το βίο μας και το διαφευτέθουμε!...

—Αυτή ήταν η έσχάτη πλέον χείρων της πρώτης, μονολογούσε μεγαλολύκα ο κ. Μπυζοτέν. Είπα, πως με το κόλλο μου θα τα κατάφερα νάχω δυο καλούς, άφοσιωμένους και πιστούς υπηρέτες... Το πρόβλημα! "Ας μούλεισε η άφοσίωσή τους και το καλό τους. "Αν ήταν καλοί και κλέφτες σαν τους άλλους, τότε έπετούσα, το κάτω-κάτω, με τις κλωπίες έξω από το σπίτι...

Ετούτοι έδω, άν πά και τίποτε, θα πετάξουν έμένα έξω από την... κληρονομία τους!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Θα του προσφέρουμε κι' ένα σιδερένιο και θα γινή καινούριο...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ



Θα του προσφέρουμε κι' ένα σιδερένιο και θα γινή καινούριο...



Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Το άριστούργημα των άριστουργημάτων

Οι Δαίμονες του 'Ωκεανού

Τού Γουσταύου Αϊμάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



Α την αλήθεια, σύντροφε, φώναξαν ο Τυργόγας ο, δέν τώπιζα ν' αχες την ψυχή μι' ας μι' ας! Σε γνώριζα για γενναίον άνθρωπο. "Ελα λοιπόν στα καλά σου

και μ'ην τρομάξεις τόσο εύκολα!... Λές πως είδες ν' αντισταθούν τα έδω καμιά πενήντα-ριά Λαδρόνοι. "Ε, κι' αν ακόμα αυτό είνε σωστό, δέν ε'ινε τόσο φοβερό δ'ον φαντάζεσαι... "Ανθρωποι είνε κι' αυτοί, όπως κι' έμεις και θα ιδούμε, επί τέλους, έμεις ή εκείνοι έχουν πιο μεγάλη νύχια!

—Εμπρός, παιδιά! συνέχισε κατόπιν. "Ακολουθήστε με!... "Ας έτοιμάσουμε την ύποδοξη που αξίζει στους έπισκέπτες που μάς έρχονται άπροσκάλεστοι.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Μολοντί δείχτηκε τόσο ψυχραιμος κι' ασιόδοξος στους άνδρες του ο Τυργόγας, μέσα του ωστόσο έννοιθε ένα μεγάλο φόβο. "Ήταν σίγουρος ότι είχε προδοθή κι' είχε την βεβαιότητα ότι, δ'ον ήρωικά κι' αν αντίστοιχότανε στους έχθρους του, το τέλος του άγώνος αυτού θα ήταν ή σίγουρη καταστροφή του. Γι' αυτό, άφοδ έτοιμάσε τα πάντα για μια πρόχειρη αντίσταση, ξανασυγκέντρωσε τους άνδρες του και τους είπε:

—Καμπιλλέρος, είμαι σίγουρος ότι θα πολεμήσουμε τους φλιμπουστιέρους σαν παλληκάρια. "Εχω πεποίθησι σε σας!... "Αλλά δέν πρόκειται να δείξουμε την παλληκαριά μας μονάχα. Το αίμα μας είνε πολύτιμο και δέν πρέπει να θυσιάσουμε τη ζωή μας, αν δέν είνε απόλυτη ανάγκη. Οι έχθροί μας ίσως ν' άργήσουν να ηττήσουν. "Εφ' όσον λοιπόν μάς μένει καιρός, έχω να σας προτείνω ένα καινούργιο σχέδιο. Βρήκα ότι μπορούμε ν' άποφύγουμε την αίματηρή σύγκρουσι με τους έχθρους μας, ότι μπορούμε να τους ξεγελάσουμε και να φύγουμε προς τα ένδοτερα του Μεξικού. Για να το καταφέρουμε όμως αυτό, χρειάζεται ύπακοή και τόλμη. Σκεφθήτε πως κι' ο παραμικρότερος διαταγή μπορεί να μάς καταστρέψει άνεπανόρθωτα. "Ε-

κείνο που πρέπει κυρίως να μ'ην ξεχνάτε, είνε το ότι οι Λαδρόνοι είνε άμελικοί κι' ό-τι δέν πρέπει να έλπίζετε ότι θα σας σπλαχνιστούνε. "Οποιον πιάνουν από μάς, θα τον τουφεκίσουν χωρίς κανένα ό-κτο. "Εχετε λοιπόν την διάθεσι να με ύπακούσετε!...

—Ναί!... Ναί!... φώναξαν οι ληστές με μια φωνή. —Τότε λοιπόν, ξανάπε ο Τυργόγας, ας μη χάνουμε ούτε μια στιγμή. "Ετοιμάστε τ' άλλα γα και τ' άλλα κι' εγώ στο μεταξύ αυτό θα πάω να φέρω τις κυρίες.

Οι ληστές ώρμησαν άμέσως τρέχοντας προς τον σταύλο, φανερώνοντας έτσι τον πόθο τους ν' άποφύγουν την σύγκρουσι με τους φλιμπουστιέρους.

Ο Τυργόγας, μπαίνοντας στο μεταξύ αυτό στο δωμάτιο των αίχμαλώτων του, τους βρήκε να κουβεντιάζουν δυνατά. Μόλις τον αντίκρυσαν όμως, έπαψαν να μιλούν και στήλωσαν τά φοβισμένα βλέμματά τους άπάνω του.

—Κυρία, φώναξε ο Τυργόγας στην δούκισσα ντε λά Τόρρε:



"Η δούκισσα κι' ή κόρη της ήταν τελείως άπελπισμένες...

ρε, πλησιάζοντάς την, οι έχθροί μου μάθανε ότι βρίσκομαι εδώ κι' έρχονται. "Αν πέσω στα χέρια τους, άλλοιμονό μου!... Δέν θα μ'ον χαρίσουν την ζωή μου. Είνε λοιπόν ανάγκη να φύγουμε!... "Ελπίζω πως θα έσπευσθητε να με ακολουθήσετε!...

—Και γιατί να σας ακολουθήσω; τόν ρώτησε ή δούκισσα. "Εμείς δέν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε άπ' τους "Υγρούς σας, αντίθετα μάλιστα ξέρουμε ότι θα μάς προστατέψουν. "Αν όσα μ'ον είπατε, συνεπώς, προηγουμένως τα λέγατε με την καρδιά σας, νομίζω πως είνε μοναδική ευκαιρία να συναντήσουμε τον αδελφό μου και να του ζητήσω τις εξηγήσεις που θέλετε.

—Κυρία, της άπάντησε ο Τυργόγας, μ' ένα θλιβερό χαμόγελο στα χείλη, αυτό που λέτε θα ήταν δυνατό να γίνει μ' όποιονδήποτε άλλους, όχι όμως με τους "Αδελφούς της "Ακτής και κυρίως με τον άρχηγό τους. Ξέρετε το άσπονδο μίσος που τρέφει ο αδελφός σας εναντίον μου. Είνε αδύνατον να συνεννοηθώ μαζί του, αν δέν είμαι σε θέσι να τον εκβιάσω! Βλέπετε, υάς μιλω με

μή ειλικρίνεια. Για να επιτύχω εκείνο που θέλω, πρέπει να σας έχω κοντά μου. "Ετσι μονάχα θα μ'ον έσω να του επιβάλω τους όρους μου. Λοιπόν, σας ξαναλέω ακόμη μια φορά: "Ακολουθήστε με!...

—Όχι, αυτό δέν θα γίνει ποτέ! τού φώναξε άμέσως μ' ένα άγέρωχο τόνο ή δούκισσα έξοργισμένη. Δέν θα δεχτώ, δέν κανένα τρόπο, να σας ακολουθήσω. Κάνετε ό,τι θέλετε!... Σκοτώστε με, αλλά δέν έννοώ με κανέναν τρόπο να ρθώ μαζί σας.

—Όπως θέλετε, κυρία! της άπάντησε ο Τυργόγας περιλυπος. Σας βεβαιώ πως για το καλό σας, άποφάσισα να σας πάρω μαζί μου. Δυστυχώς όμως, δέν έχω τον καιρό που χρειάζεται για να σας δώσω τις αναγκαίες εξηγήσεις. Είμαι ύποχρεωμένος λοιπόν να σας πάρω μαζί μου διά της βίας!... "Ο Θεός ας γίνει κριτής μας!

—Μ'ην βάζετε τ' όνομα του Θεού στο στόμα σας, τη στιγμή που πρόκειται να κάνετε ένα ένκλημα και μια άνανδρεία! τού φώναξε, τρέμοντας άπ' το θυμό της ή δούκισσα.

—Κυρία, της ψιθύρισε, τρέμοντας ο Τυργόγας, σας ίσκειτεύω, για τελευταία φορά, δεχθήτε να με ακολουθήσετε!...

—Όχι, κύριε!... Χίλιες φορές προτιμώ να βγω άπ' εδώ μέσα νεκρή, παρά να σας βοηθήσω στα σκοτεινά σχέδιά σας!

Ο Τυργόγας, μη έλπίζοντας να βρή μια τόσο σθεναρή άρνησι άπ' την δούκισσα, άφησε μια άναρθη κραυγή λύπας κι' ώρμησε έξω άπ' το δωμάτιο.

Για λίγες στιγμές, μια φοβερή πένθιμη σιωπή κυριάρχησε μέσα στο δωμάτιο των αίχμαλώτων.

"Η δούκισσα κι' ή κόρη της ήταν τελείως άπελπισμένες.

Μόλις όμως έπαψε ν' ακούγεται άπ' τους διαδρόμους το δυνατό τρέξιμο του Τυργόγας, το "Ανθος του Μαίτου φώναξε στις συντρόφισσές του:

—Κυρία δούκισσα, θεοποιήστε, αν θέλετε να σωθούμε, βοηθήστε με!... Οι φίλοι μας έρχονται!... Κουράγιο!...

Και συγχρόνως άρχισε να σπρώχνει μια μεγάλη ντουλάπα, για να την μετακινήσει προς την μια πόρτα του δωματίου.

"Η κρίσιμες εκείνες στιγμές έδωσαν άφάνταστη ένεργητικότητα στη δούκισσα και στην κόρη της. "Αρχισαν να σέρνουν κι' αυτές τα πιο βαριά έπιπλα και να τα τοποθετούν, το ένα άπάνω στο άλλο, μπροστά στις δυο πόρτες της κάμα-

ρας.

"Ετσι, μέσα σε λίγη ώρα, άμπαρώθηκαν τόσο καλά ή δυο πόρτες, ώστε θα ήταν πολύ δύσκολο να παραδιαστούν άπ' έξω.

Κατόπιν το "Ανθος του Μαίτου έσυρε κι' έβαλε ένα μικρό κομοδίνο στην μέση της κάμαρας.

—Γιατί το βάζεις εδώ αυτό; τ'ην ρώτησε κατάπληκτη ή δούνα Βιολέττα.

Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε δυνατός θόρυβος στους διαδρόμους και τόν "Ανθος του Μαίτου είπε στην φίλη της:

—Θα το ιδής σε λίγο μόνη σου!... "Ακούς!... "Ερχονται!...

—"Ερχονται! έπανέλαθε σαν ήχώ κι' ή δούνα Βιολέττα.

Παύση, κάποιος πλησίασε άπ' έξω και προσπάθησε ν' άνοιξη την πόρτα, αλλά μάταια.

—"Ανοίξτε!... άκούστηκε άμέσως ή άγρια φωνή του Τυργόγας.

—Μπορείτε ν' άνοιξε μόνος σας! τού άπάντησε μ' ένα ειρωνικό τόνο στη φωνή τόν "Ανθος του Μαίτου.

—Άφήστε τις ειρωνίες κι' άνοιξε άμέσως την πόρτα, γιατί θα την σπάσω! έναφώναζε άπειλητικά ο Τυργόγας.

—Και δέν την κομματιά-ζεις!... Κανείς δέν θα σου ζητήσει άποζημίωσι!... τού φώναξε πάλι τόν "Ανθος του Μαίτου, ξεσπώντας σ' ένα ασκαρτικό γέλιο.

—Εμπρός, παιδιά! ούρλιαξε τότε ο Τυργόγας. Σπάζτε την πόρτα αυτή!... Γρήγορα, παιδιά!...

Οι ληστές άρχισαν άμέσως να χτυπούν με τα όπλα τους την πόρτα για να την σπάσουν.

—"Αναδρό!... τους φώναξε τότε τόν "Ανθος του Μαίτου.

Και πιάνοντας άπ' τα χέρια τις συντρόφισσές της, τις παρέσυρε, σε μια γωνιά και τους είπε μ' ένα επιτακτικό τόνο:

—Σείς πρέπει να μείνετε εδώ, που είνε ασφαλές το μέρος.

—Και σεις, δυστυχισμένη, τί σκέφτεσθε να κάνετε!... την σκέφτηκε τρομαγμένη ή δούκισσα.

—Θα τους αποδείξω ότι ή θετή κόρη των "Αδελφών της "Ακτής ξέρε να χρησιμοποιήσει πολύ καλά τα όπλα της!... της άπάντησε, χαμογελώντας τόν "Ανθος του Μαίτου.

Και πριν προφτάσει να την έμποδισή ή δούκισσα, έτρεξε και ταμπουρώθηκε πίσω άπ' το κομοδίνο.

Τα χτυπήματα στην πόρτα άκουγόντουσαν τώρα ολοένα και πιο δυνατά.

"Η θετή κόρη των φλιμπουστιέρων άρχισε να ξεεταξή τα όπλα της και συγχρόνως να μονολογεί:

—"Αχ, πόσο θα χαρή ή "Ολιανός, όταν μάθω με τί τρόπο φέρεθηκα στον Τυργόγα!... Θα ένθουσιαστή!...

"Αξαφνα έπαψαν τα χτυπήματα στην πόρτα και άκούστηκε πάλι ή φωνή του Τυργόγας:

—"Ανθος του Μαίτου, για τόν

καλό σου σοδ λέω: "Ανοίξε!... "Η αντίστασις αυτή θα σου στοιχίσει πολύ ακριβά!...

—Βέβαια, θα στοιχίσει πολύ ακριβά σ' έναν ιδί! τους δικούς μας ή ιστορία αυτή!... άπάντησε ή νέα. Μα ό ένας αυτός θάσαι σύ!...

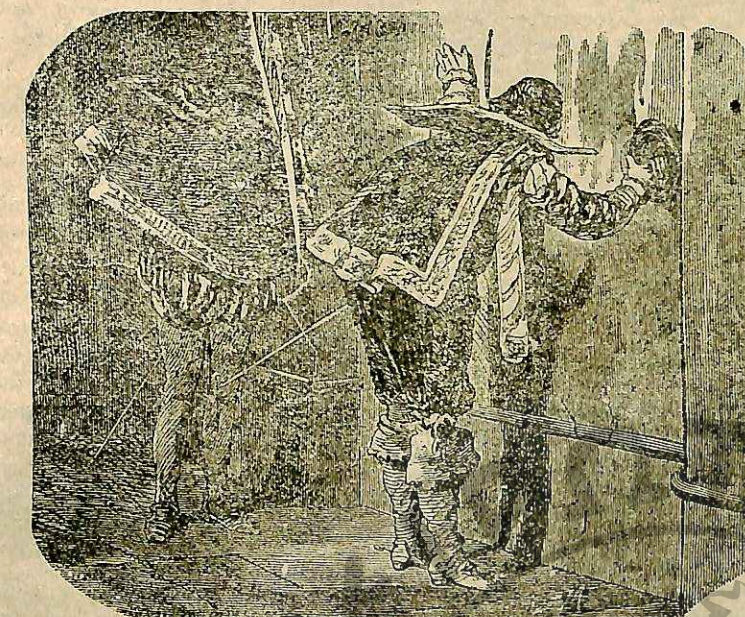
—Θα είσαι υπεύθυνος για ό,τι συμβεί!... Πρόσεξε!...

—Κράτησε τις συμβουλές για τόν έαυτό σου και κύτταξε να φύγης, πριν φτάσει εδώ ή "Ολιανός!...

—Κατάρα! Την κατάρα μου νάχης, τρελλοκόριτο!... άρχισε να φωνάζει δαιμονισμένα ο Τυργόγας. Παιδιά, χτυπάτε αλύπητα!... Γκρεμίστε την πόρτα!... Κάνετε την χιλια κομματιά!...

Οι χτύποι άρχισαν πάλι να πέφτουν βροχή άπάνω στην πόρτα, που έτριζεν άπαίσινα...

Οι ληστές, μόλις άκουσαν τη διαταγή του άρχηγού τους, άρχισαν να καταφέρουν με λύσσα τους ύποκοπάνους των δ-



"Ο δούξ ντε λά Τόρρε άρχισε να έρευνά άνυπόμονα...

πλων τους άπάνω στην πόρτα. Δέν μπορούσαν να χωνέψουν κι' αυτοί, όπως κι' ο άρχηγός τους, την παράτολμη άπόφασι της μικρής αίχμαλώτου των, ν' αντισταθή. "Η πόρτα άρχισε να σπάσει σε πολλές μεριές. Σε λίγο τόν άπάνω μέρος της είχε κομματιασθή. Μα την ίδια στιγμή τόν "Ανθος του Μαίτου τράβηξε την σκανδάλη του όπλου που κρατούσε προτεταμένο κι' ένας πυροβολισμός άκούστηκε, τόν όποιο διαδέχτηκε μια κραυγή άλγους.

"Ενας άπ' τους ληστές είχε χτυπηθή κατάστηθα!...

Μια στιγμιαία σύγχυσι έπέκρησε τότε μεταξύ των ληστών, πράγμα που έδωσε ευκαιρία στο "Ανθος του Μαίτου να ξαναγεμίση τόν όπλο της.

"Αλλ' ας αφήσουμε την ήρωική αντίστασι της νέας κοπέλας στο σημείο αυτό κι' ας επανέλθουμε στους "Αδελφούς της "Ακτής που είχαν ξεκινήσει άπ' την Βέρα-Κρούζ, καλώντας για τόν Ποτρίερο.

Μόλις οι "Αδελφοί της "Α-

κτής περάσανε τα τείχη της Βέρα-Κρούζ, είδαν νάρχεται προς τόν μέρος τους καλπάζοντας ένα σώμα "Ισπανών δραγόνων.

—"Ο κόμης ντε λά Σόργα-Καμπάλλος! φώναξε κατάπληκτος ο δούξ ντε λά Τόρρε, άναγναρίζοντας τόν έπικεφαλής τού έφιππου άποσπάσματος.

—Δηλαδή; ρώτησε ανήσυχος ο Λαπάντας τόν δούκα.

—"Ο διοικητής της πόλεως, τού άπάντησε ο δούξ, μ' ένα καθουσιαστικό τόνο.

Στο μεταξύ αυτό, ο διοικητής της Βέρα-Κρούζ που προπαραετοιμάσε πολλά μέτρα άπ' τους άνδρες του, είχε φτάσει μπροστά στον δούκα ντε λά Τόρρε και στον Λαπάντα και τους φώναξε, κρατώντας τ' ό-λογό του:

—Σε νιόρες, σας παρακαλώ να δεχθήτε τις ένισχύσεις που σας φέρνω και να μ'ον έπιτρέψετε να συμβάλω κι' εγώ στην

άπ' τόν λαθρεμπορικό αυτό κέντρο, ο Λαπάντας διέταξε να σταματήσουν και είπε:

—Κύριοι, πρέπει να καταστρώσουμε τόν σχέδιο της επίθεσως. Παρακαλώ λοιπόν έκείνους που ξέρουν τόν καταφύγιον τού Τυργόγατος και τόν γύρω τόν μέρος, να πούν πρώτοι την γνώμη τους.

—Κι' εγώ, σε νιόρες, για πρώτη φορά στη ζωή μου έρχομαι σ' αυτά έδω τόν μέρος, είπε ο δούξ ντε λά Τόρρε.

—Πρέπει να ρωτήσουμε τόν φίλο μας δόν Πέδρο Γκάρθια, φώναξε τότε ή "Ολιανός. Αύτ' ός ξέρε πολύ καλά αυτά τόν μέρος, γιατί... ή "δουλειά" του τόν φέρνουν ταχτικά άπ' έ-δώ.

Και γυρίζοντας στον Μεξικανό φίλο του, πρόσθεσε:

—Δέν πιστεύω να σε πειρά-ξαν τα λόγια μου, δόν Πέδρο, ε;

—"Α. καθόλου, αγαπητέ μου, σε νιόρι!

Κι' άποτεινόμενος σ' έλους μ' ένα πονηρό χαμόγελο στα χείλη του, συνέχισε:

—Σε νιόρες, είν' αλήθεια ότι τόν ξέρω καλά αυτά τόν μέρος, καθώς και τόν Ποτρίερο, άλλ' ύ-πάρχουν μεταξύ σας κι' άλλα έντιμα πρόσωπα, που τόν ξέρουν πολύ καλύτερα άπ' μένα!...

Και άποτεινόμενος στον διοικητή της Βέρα-Κρούζ, τόν ρώτησε:

—Τι λέτε σχετικά μ' αυτό, σε νιόρι διοικητά!...

—Ναί, έχετε δίκιο, σε νιόρι! τού άπάντησε ο διοικητής χαμογελώντας παράξενα. Είμαι έτοιμος να δώσω τις πληροφορίες που...

—Πού θα είνε ακριβέστερες! τόν διέκοψε ή δόν Πέδρο και πρόσθεσε άμέσως κατόπιν: Θυμάμαι, σε νιόρι διοικητά, ότι πρό δυο χρόνων είχατε διαπραγματευθή την αγορά της

χαδινδρας τού Ποτρίερο. Είν' αλήθεια ότι δέν συμφωνήσατε στο τέλος, αλλά θυμάμαι καλά ότι έπισκεφθήκατε ως και την πιο κρυφή γωνιά της!...

—"Κι' βέβαια, σε νιόρες, είνε αληθέστατο αυτό, που λέτε!... Καλά, που μ'ον τόν θυμήσατε!... φώναξε εθυμια ή διοικητής.

Κι' άποτεινόμενος στο Λαπάντα και στον δούκα, τους είπε:

—Σε νιόρες, σκέφτηκα ν' άναθώ μια σπουδαιότερη άποστολή σ' έναν άπ' τους αξιωματικούς μου, τόν έπιτρέπετε;

—Φυσικά! τού άπάντησαν κι' οι δυο συγχρόνως.

—"Υπολογατέ Περέζ!... φώναξε τότε άμέσως ή "Ισπανός διοικητής.

—Διατάξατε, έσοχώτατε! τού άπάντησε ένας νεαρός αξιωματικός, πλησιάζοντάς τον.

(Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΝΤΥΘΗΚΕ ΕΝΑΣ ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ



Ο Λεών Μπλεζούα κόντευε πια να πατήση τα σαράντα. Ξανθός, με σκυθρωπό πρόσωπο, προσπαθούσε να βγάλει το ψωμί του, κλονώντας τον αντίπρόσωπο. Μα για να νάναι καλός αντίπρόσωπος, πρέπει κάποιον καταστάση ή κάποια επιχείρηση να του αναθέσει την αντιπροσωπεία. Και στον Λεώνα Μπλεζούα καλές δεν του ανέθετε καμιά αντιπροσωπεία. Κοντολογής και για να λέμε τα πράγματα με το αληθινό τους όνομα, ήταν άνεργος. Έλιπε βέβαια πως θα πετύχαινε πολλές αντιπροσωπείες, πως θα έκανε μεγάλες δουλειές με ποσοστά, μα κανέναν δεν εύρισκε διατεθειμένο να του προσφέρει έστω και μέρος των ποσοστών αυτών. Άπιαστα ποιά!

Μα ο Λεών Μπλεζούα είχε αξιοποιήσει από τη ζωή. Ίδιος του άρεσε να ντυνεται καλά. Έλα όμως που δεν εύρισκε να ντυθεί ούτε κι' άσχημα; Κι' όμως — σκεπτότανε — αν ήταν καλοντυμένος και αντιπροσωπείες θα έβρισκε και ποσοστά μισθώδη θα πραγματοποιούσε...

Το κομμάτι ντύσιμο! Αυτό ήταν τόνειρό του. Να τον κυττάζουν ντυμένον στο καντίνι ή γυναίκες στο δρόμο και οι άνδρες να τον ζηλεύουν. Να βλέπει τον εαυτό του στον καθρέφτη και να τον χαίρεται... Μα πως; Πως;...

Αυτά συλλογιζόταν ο Λεών Μπλεζούα ένα βραδάκι τον Νοεμβρίου, περπατώντας στους καταφύγιους εμπορικούς δρόμους και χαζεύοντας στις οκτανδιστικές βιτρίνες. Ίδιος ένα κοστούμι, που ήταν εκτεθειμένο στη βιτρίνα ενός εμπορογραφείου, τον ξετρελλάνε...

Ύψιστος πρώτης τάξεως, κόψιμο της τελευταίας μόδας. Κοκλά! Μα ή τιμή 1000 φράγκα! Χίλια φράγκα! Ο Λεών Μπλεζούα έκρινε να φύγει, λέγοντας: «Υπαγε πίσω μου, Σατανά, μα τα πόδια του δεν τόν άκουγαν. Έπαιζαν όμως τη τροπή δική μου, μισή δική του», σκέφτηκε, πήρε φόρα, ύψος αξιοπρεπές, άνοιξε την πόρτα κι' έμπηκε στο κατάστημα.

—Ο κύριος;
—Ηθελα ένα κοστούμι σαν αυτό της βιτρίνας...
—Πολύ εύχαριστός, κύριε. Περιβάστε, θα σας δείξουμε και καλύτερα...

—Αυτό μ' αρέσει, αλλά θα σας παρακαλώ να μου το κάμτε επί πιστώσει...

—Επί πιστώσει; ρώτησε ο εμπορογράφης, αλλάζοντας άμέσως τόνο και άναμετρώντας τον παράξενο αυτόν πελάτη από την κορφή ως τα νύχια.

—Εξέρετε, κύριε, πρόσθεσε, επί πιστώσει αυτό το κοστούμι στοιχίζει χίλια διακόσια φράγκα. Εύχαριστός να σας κάμω ένα κοστούμι με πίστωση, αλλά πρέπει να προσληφώστε τα μισά και για τα υπόλοιπα να

υπογράψω τα γραμμάτιά σας ένας έμπορος γνωστός του καταστήματος. Αυτοί είναι οι όροι...

Ο Λεών Μπλεζούα δεν έχασε το θάρρος του.

—Εξέρετε, είπε, δεν βαστώ λεπτά έπάνω μου...

Μήπως είχε και στο σπίτι;

Μα ο εμπορογράφης δεν συγκινηθήκε.

—Δεν πειράζει, κύριε. Άγριο φέρνετε τα χρήματα και σας παίρνουμε μέτρο.

Και προσποιούμενος πως είχε δουλειά, μπήκε στο άτελει, αφήνοντας τον Μπλεζούα μόνο.

Λάσπη ή δουλειά!...

Ο Μπλεζούα, απογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Μπλεζούα, άπογοητευμένος και καταντροπιασμένος, έκρινε να φύγει, όταν άξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο.

συν έξωφλημένο, αλλά δεν ήμουν έδω και τόν άφρασαν.

Κι' έδωσε στον Μπλεζούα ένα χιλιάρικο.

Τι να κάνη; Να μνη το πάρη; Δεν ήταν υπάλληλος του καταστήματος; Άν δεν τ'άπαιρνε, θα προκαλούσε ύπονοις.

Γύρισε λοιπόν στο σπίτι του με καινούριο κοστούμι, ένα κοστούμι γκρι θαυμάσιο, και μ' ένα χιλιάριχο στην τσέπη. Κλέφτης δεν ήταν ο Μπλεζούα, μα έτσι τάφερε ή τύχη.

Άν ύπρχε τρόπος να επιστρέψει το χιλιάριχο, θα το έπείστρεφε... Μα έπρεπε μαζύ να γυρίσει και το κοστούμι. Ά! ώς εκεί δεν έφτανε ή έντιμότητά του. Αυτός λαχταρούσε τόσον καιρό ν' άποχτήσει ένα κοστούμι, και τώρα που τούπερτε από τόν οδοντό, να το χάσει; Μα ήταν και το χιλιάριχο... Αυτός δεν έφταιγε, μα πού ήρθαν έτσι τα πράγματα, τόσο το καλύτερο, το κάτω-κάτω...

Ντύθηκε λοιπόν με το καινούριο κοστούμι. Τού πήγαινε τρέλλα! Ούτε και να τούχαν πάρει μέτρα, δεν θάταν έτοιμο...

Και πώς του πήγαινε... Καμάρωνε τόν εαυτόν του στον καθρέφτη...

Άλλος άνθρωπος! Έβγαινε στο δρόμο, έκανε βόλτες στα κέντρα. Η γυναίκες τον πρόσεχαν τώρα... Τόβλεπε καθαρά, δεν ήταν πλέον ο Λεών Μπλεζούα, μα ένας άνδρας...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

Εξώδυσε καμιά εκατοστή φράγκα στο έστιατόριο, στο καφεείο και στο μπαρ, όπου χάρις στο καινούριο κοστούμι και στο καμάρωμα, έκανε καλές εντυπώσεις...

χαριστήμενος... Άν έσείς με ήναποποιήσεις, θα ράβωμαι πια σε σάς και θα σας φέρω όλους τους φίλους μου.

—Μάλιστα, είπε υποχρεωτικώτατος ο ράφτης, εγώ θα σας εύχαριστήσω σ' όλα. Έννοια σας. Λάβετε σάς παρακαλώ την καλωσύνη να βγάλετε το σακάκι, για να μελετήσω το σάμα σας.

Ο Μπλεζούα έβγαλε το σακάκι. Ο ράφτης το πήρε, είδε πίσω στο γυαλί τη μάγκα του εμπορογραφείου, αλλά χαμηλότερα, στη φόδρα, ήταν καρφωμένο το χαρτί, όπου ο καλφάδες γράφον τον όνομα εκείνου στον οποίο άνηκει το ρούχο.

Ο ράφτης διάβασε τη μάγκα του καταστήματος, διάβασε και το όνομα που ήταν γραμμένο στο χαρτί και είπε, κοιτώντας το κεφάλι.

—Ά! στην «Κοιμήτορα» ραβώσατε πρώτα, κύριε βαρώνε...

Ο Μπλεζούα τινάχτηκε, αλλά συγκρατήθηκε, για να μην προδοθή και δέχθηκε μ' αξιοπρέπεια τον τίτλο.

—Ναι, είπεν αδιάφορος, ήμουν από χρόνια πελάτης, αλλά τώρα τελειάει...

—Ετσι είναι, κύριε βαρώνε. Η «Κοιμήτορα» δεν έχει τόσο φινιά ή φάσματα, σαν τα δικά μου, ούτε προσέχει να εύχαριστή τους πελάτες, μα έπειδή είνε υπαρκτή ορεκλαμαρισμένη, παίρνει όσο τους βαστάει ή ψυχή...

Άν δεν είμαι αδιάφορος, κύριε βαρώνε, πόσα πληρώσατε γι' αυτό το κοστούμι;

Ο Μπλεζούα σκέφτηκε πως δεν έσυνφερε να πη την αλήθεια και άπάντησε:

—Έννιακόσια φράγκα.

—Έννιακόσια φράγκα! Οί άθεοφοβί! Σωστή ήσταια! Να σας δείξω καλύτερο ύφασμα που παίρνω για κάθε κοστούμι έφτακόσια μόνο φράγκα. Κι' ούτε σύγκριση στο κόψιμο και στο ράψιμο...

Το μαυρό, έπειδή είνε το πανταλόνι ριγέ, θα σας στοιχίση έφτακόσια πενήντα φράγκα μόνο, κύριε βαρώνε.

—Γιατί αυτή ή διαφορά;

—Μα είνε, βέλετε, ακριβότερο πάντα το μαυρό ύφασμα και τα ύφασματα για πανταλόνια ριγέ στοιχίζουν επίσης περισσότερα. Μα για σάς, κύριε βαρώνε, έπειδή έλπιώ πως θα σας κάνω τακτικό πελάτη και θα μου συστήσετε και τους φίλους σας, άς είνε, θα σας πάρω δτι και για ένα συνηθισμένο κοστούμι, έφτακόσια φράγκα.

Τού πήρε μέτρο, διάλεξε ο Μπλεζούα τα ύφασματα, τού είπε πως θέλει το σχέδιο και όταν τελειώσαν όλες αυτές ή διατυπώσεις, έτοιμαζόμενος να φύγει, ρώτησε:

—Θέλετε προκαταβολή;

—Ναι, κύριε βαρώνε, τί λέτε; Συνηθώς παίρνουμε.

Άλλα για σάς δεν υπάρχει λόγος...

Ο Μπλεζούα έπληξε κι' έκανε πρόβες. Το κοστούμι γινόταν θαυμάσιο. Είπαμε, πως ο Μπλεζούα ήταν τίμιος άνθρωπος. Ως τότε τουλάχιστον δεν του δόθηκε εύκαιρα να κάνει καμιά παληανθρωπία. Μα τις περισσότερες φορές ή κοιτάγιά του κόσμου άναγκάζει έναν άνθρωπο ή τού βάσει την ιδέα να γίνει παληανθρωπος. Ο Μπλεζούα,

στο κάτω-κάτω, τα δυο κοστούμια τα χρωστοδεν ο βαρώνος ντε Βαλ-σομπραϊζ, δχι αυτός...

Και πρώι-πρώι πήγε σ' έναν άλλο ράφτη.

—Θέλω ένα κοστούμι μαυρό με ριγέ πανταλόνι. Έκαμα αυτό έδω που φορώ σ' έναν άλλο ράφτη, μα δεν είμαι και πολύ ευ-

χαριστήμενος...

—Ναι, κύριε βαρώνε, τί λέτε; Συνηθώς παίρνουμε.

Άλλα για σάς δεν υπάρχει λόγος...

Ο Μπλεζούα έπληξε κι' έκανε πρόβες. Το κοστούμι γινόταν θαυμάσιο. Είπαμε, πως ο Μπλεζούα ήταν τίμιος άνθρωπος. Ως τότε τουλάχιστον δεν του δόθηκε εύκαιρα να κάνει καμιά παληανθρωπία. Μα τις περισσότερες φορές ή κοιτάγιά του κόσμου άναγκάζει έναν άνθρωπο ή τού βάσει την ιδέα να γίνει παληανθρωπος. Ο Μπλεζούα,

στο κάτω-κάτω, τα δυο κοστούμια τα χρωστοδεν ο βαρώνος ντε Βαλ-σομπραϊζ, δχι αυτός...

Και πρώι-πρώι πήγε σ' έναν άλλο ράφτη.

—Θέλω ένα κοστούμι μαυρό με ριγέ πανταλόνι. Έκαμα αυτό έδω που φορώ σ' έναν άλλο ράφτη, μα δεν είμαι και πολύ ευ-

χαριστήμενος...

—Ναι, κύριε βαρώνε, τί λέτε; Συνηθώς παίρνουμε.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Δ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 20 Δεκεμβρίου, έγιναν, ως συνηθώς, εις τα Γραφεία μας ή δ' κλήρωσις δια την διανομή των δώρων του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παριστάμενων των λογίων και δημοσιογράφων κ. κ. Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, δίδος Τασούλη, των άναγνωστών μας κ. κ. Στυλιανού 'Αργυρίου και Μιχαήλ Μυρτίλου κ.λ.π., κ.λ.π.

Από την κληρωτίδα, εις την οποίαν είχαν τεθεί όλοι οι αριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνευρύθησαν κατά σειράν οι έξι αριθμοί:

Ο α' αριθμός 12156, ο οποίος κερδίζει δρ. 500, ο δ' 8536 δρ. 150, ο γ' 19388 δρ. 100, ο δ' 5183 δρ. 50, ο ε' 1263 δρ. 50, ο στ' 17778 δρ. 50, ο ζ' 8234 δρ. 50, ο η' 17650 δρ. 50.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 56 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού 12156) κερδίζουν από ένα τμήμα του μισθοσώματος της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ».

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» με τους άνωτέρω αριθμούς πρέπει να φέρουν τα φύλλα αυτά εις τα Γραφεία μας δια να λάβουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά πρέπει να μας άποστείλουν τα δελτία των όποιον οι αριθμοί κερδίζουν και θα λάβουν τα δώρα των.

Οι κ. κ. Θ. Δημητρίου, 'Ιπποδάμιος 5, 'Αθήναι, Τσακωπούλου, τέροδομαδιό Λαχείο των:

Κατά τας δύο πρώτας κληρώσεις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κέρδισαν:

Ο κ. Στάμος Κωνσταντίνος, έξ 'Ιωαννίνων, όδός Δωδώνης 99, όστις κέρδισε τας 500 δραχμάς του πρώτου αριθμού της 1ης κληρώσεως του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικogeneias».

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» με τους άνωτέρω αριθμούς πρέπει να φέρουν τα φύλλα αυτά εις τα Γραφεία μας δια να λάβουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά πρέπει να μας άποστείλουν τα δελτία των όποιον οι αριθμοί κερδίζουν και θα λάβουν τα δώρα των.

Οι κ. κ. Θ. Δημητρίου, 'Ιπποδάμιος 5, 'Αθήναι, Τσακωπούλου, τέροδομαδιό Λαχείο των:

Κατά τας δύο πρώτας κληρώσεις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κέρδισαν:

Ο κ. Στάμος Κωνσταντίνος, έξ 'Ιωαννίνων, όδός Δωδώνης 99, όστις κέρδισε τας 500 δραχμάς του πρώτου αριθμού της 1ης κληρώσεως του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικogeneias».

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» με τους άνωτέρω αριθμούς πρέπει να φέρουν τα φύλλα αυτά εις τα Γραφεία μας δια να λάβουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά πρέπει να μας άποστείλουν τα δελτία των όποιον οι αριθμοί κερδίζουν και θα λάβουν τα δώρα των.

Οι κ. κ. Θ. Δημητρίου, 'Ιπποδάμιος 5, 'Αθήναι, Τσακωπούλου, τέροδομαδιό Λαχείο των:

Κατά τας δύο πρώτας κληρώσεις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κέρδισαν:

Ο κ. Στάμος Κωνσταντίνος, έξ 'Ιωαννίνων, όδός Δωδώνης 99, όστις κέρδισε τας 500 δραχμάς του πρώτου αριθμού της 1ης κληρώσεως του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικogeneias».

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» με τους άνωτέρω αριθμούς πρέπει να φέρουν τα φύλλα αυτά εις τα Γραφεία μας δια να λάβουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά πρέπει να μας άποστείλουν τα δελτία των όποιον οι αριθμοί κερδίζουν και θα λάβουν τα δώρα των.

Οι κ. κ. Θ. Δημητρίου, 'Ιπποδάμιος 5, 'Αθήναι, Τσακωπούλου, τέροδομαδιό Λαχείο των:

Κατά τας δύο πρώτας κληρώσεις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κέρδισαν:

Ο κ. Στάμος Κωνσταντίνος, έξ 'Ιωαννίνων, όδός Δωδώνης 99, όστις κέρδισε τας 500 δραχμάς του πρώτου αριθμού της 1ης κληρώσεως του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικogeneias».

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» με τους άνωτέρω αριθμούς πρέπει να φέρουν τα φύλλα αυτά εις τα Γραφεία μας δια να λάβουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά πρέπει να μας άποστείλουν τα δελτία των όποιον οι αριθμοί κερδίζουν και θα λάβουν τα δώρα των.

ΟΙ τρεις Μάγοι, καθώς προχωρούσαν, κρατώντας τα δώρα τους, προς τη Βηθλεέμ, για να προσκυνήσουν το Θείο Βρέφος, έχασαν το δρόμο τους και περιπλανηθήκανε μέσα σ' ένα πυκνότατο δάσος. Τέλος, σάν νύχτωσε, κατάρθωσαν να βγούν απ' αυτό, ξεψυχισμένοι απ' την κόυρασι, την δίψα και την πείνα. Πέρα προς τόν κάμπο, πολύ μακριά, είδαν ένα χωριό φωτισμένο, αλλά η δίψα κι' η πείνα τους είχε κάνει να χάσουν τὸ θάρρος τους, κι' ἡ φοβερὴ κούρασι τοὺς ἔκλεινε τὰ μάτια. Ήταν ζήτημα ἂν θὰ κατάρθωναν νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, ξεκίνησαν σέρνοντας με κόπο τὰ πόδια τους καὶ στεναίνοντας ἀπ' τὸ βάρος τῶν δώρων.

Μόλις ὅμως προχώρησαν λίγο, είδαν πλάι τους, σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δάσους, μιὰ φωταγική καλυθούλα, πού ἔφεγγε καὶ με μιάς ἀναβαρήσανε.

Πήγανε λοιπὸν καὶ χτυπήσανε τὴν σαραβαλίσσμένη πορτοῦλα τῆς καὶ ζήτησαν τὴν φιλοξενία τοῦ φτωχοῦ ξυλοκόπου, πού τοὺς ἀνοίξε.

—Καλοὶ μοὺ ἄνθρωποι, τοὺς εἶπε ὁ ξυλοκόπος, κυττάζοντας τοὺς με πονηρία, εἰμαι φτωχὸς κι' ἄτυχος καὶ δὲν ἔχω σὴν καλύθα μου, δυστυχῶς, παρὰ μονάχα δυὸ ξυλοκρέββατα. Ἐνὰ γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα μου κι' ἕνα γιὰ τὰ παιδιά μου. Ὅσο γιὰ νὰ τοιμύηστε κατὶ, ἔννοια σας! Ἐχω λίγες πατάτες βρασμένες καὶ ψωμί ἀπὸ σίκαλι!.. Ἄν, λοιπὸν, δὲν ἔχετε μεγάλες ἀπαιτήσεις, μπορεῖτε νὰ περάσετε καὶ θὰ τὰ βολέψουμε!..

Οἱ τρεῖς Μάγοι, σὴν κατάστασι πού βρισκόντουσαν, ἀναγκαστήκανε νὰ δεχτοῦνε τὴν ὀχι καὶ τόσο ἀνυπερδούλη φιλοξενία τοῦ ξυλοκόπου. Μπήκανε λοιπὸν μέσα σὴν καλύθα καὶ, σὲ λίγο, ἀπὸ εὐγελεύσανε κάπως τὴν πείνα τους, πέσανε καὶ κοιμήθηκαν ὁ γοντρός Βαλτάσσαρ κι' ὁ γιγαντώσιμος Μελχιώρ σὸ κρεβάτι τοῦ ξυλοκόπου καὶ τῆς γυναῖκας του, κι' ὁ ταπεινὸς Γασπάρ κατὰχαμα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς στενοχωρήσῃ.

Τὸ πρωί, πρὶν νὰ ξεκινήσουν, ὁ Βαλτάσσαρ εἶπε στὸν ξυλοκόπο:

—Θέλω νὰ σὰς δώσω κάτι, γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν φιλοξενία σας.

—Ἄ, δὲν εἰν' ἀνάγκη!.. τοῦ ἀπάντησε ὁ παμπόνηρος ξυλοκόπος, ἀπλῶνοντας συγχρόνως τὸ χέρι του.

—Δὲν ἔχω χρήματα, τοῦ ἐξάνηπε ὁ Μάγος, ἀλλὰ θὰ σοῦ χάρισω κάτι πού ἀξίζει περισσὸ-ἐρο ἀπ' αὐτά!

Καὶ βγάζοντας μιὰ μικρὴ ἀνατολίτικη φλογέρα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴν ἔδωσε στὸν φιλοχορήματο ξυλοκόπο, πού κατσούφιασε ἀπότομα καὶ τοῦ εἶπε:

—Νά, πάρε αὐτὴ τὴν φλογέρα, πού ἔχει θαυματουργὸ δύναμι!.. Ὅ, τι κι' ἂν θελήσης, θὰ τὸ ἀποκτήσης, ἀρκεῖ νὰ πα-

—Εἶμαι περιέργος νὰ δῶ ἂν ὁ φίλος σου δὲν ἔκανε κατάχρησι τῆς δυνάμεως τῆς φλογέρας σου.

—Ἄς πᾶμε νὰ δοῦμε!.. τοῦ ἀπάντησε ὁ Βαλτάσσαρ.

Κι' ἀφοῦ μεταμφιεσθήκανε σὲ ζητιάνους, οἱ τρεῖς Μάγοι, πήγαν καὶ παρουσιάστηκανε σὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ ζήτησαν ἄσυλο γιὰ τὴν νύχτα.

—Φύγετε ἀπ' ἐδῶ, πρὶν σὲς σπᾶσουμε τὰ πλευρά σας! τοὺς φώναξε ἄγρια ἕνας ἀπ' τοὺς γιγαντώσιμους ὑπνῆρες, πού φυλάγανε σὴν πόρτα.

—Μὰ οἱ δυστυχισμένοι θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὸ κρύο! τὸν παρεκάλεσε ὁ Βαλτάσσαρ.

—Ὁ ἀφέντης μας μὴς διέταξε νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπνῆτης.

Τότε, κι' οἱ τρεῖς μαζί οἱ ζητιάνοι ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τοὺς ὑπνῆρες νὰ τοὺς δώσουν τουλάχιστον κάτι νὰ φάνε. Οἱ ὑπνῆρες ὅμως ἀγρίεψαν κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς σπρώχνουν καὶ νὰ τοὺς ἀπειλοῦν.

Ὁ ξυλοκόπος, μόλις ἄκουσε τὸν θόρυβο πού γινότανε ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ ἕνα παράθυρο γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Βλέποντας λοιπὸν ὅτι ἐκείνοι πού τὸλμήσαν νὰ τὸν ἀνησυχήσουν ἦταν ζητιάνοι, διέταξε κι' ἀπολύσανε τ' ἀγριόσκυλά του. Εἶδαν καὶ πάθανε ὡς ὅπου νὰ σωθοῦν οἱ δυστυχισμένοι οἱ Μάγοι μας, γιατί τὰ σκυλιά τοῖς κυνηγήσανε βαθεῖα μέσα σὲ μιὰ φαντασμαγορικὴ βεράντα.

Ἀκριβῶς τὸ βράδυ αὐτό, πού γινότανε τὸ συμπόσιον σὸ παλάτι τοῦ ξυλοκόπου, οἱ τρεῖς Μάγοι γυρίζανε ἀπ' τὴν Βηθλεέμ καὶ βαδίζανε πρὸς τὸ δάσος, σὸ ὁποῖο εἶχαν περιπλανηθῇ στὸν ἐρχομὸ τους.

Ὅταν φτάσανε κοντὰ σὸ κατὰφωτο παλάτι τοῦ ξυλοκόπου, ὁ Γασπάρ εἶπε στὸν Βαλτάσσαρ:

—Ἐνῶμεταξὺ, τὸ συμπόσιον σὸ παλάτι τοῦ ξυλοκόπου συνεχίζονταν με ἐξαιρετικὸ κέφι. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ὁ ξυλοκόπος ἐτοιμαζότανε νὰ κόψῃ σὲ κομμάτια ἕνα γλύκισμα, ἀκούστηκε ὁ θόρυβος μιᾶς πολυτελέστατης ἀμαξας πού ἔμπαινε μέσα σὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ.

—Ἄ! φώναξε ἀμέσως ὁ ξυλοκόπος. Ἐρχονται κι' ἄλλοι εὐγενεῖς γιὰ νὰ γλεντήσουν μαζί μας!.. Πρέπει νὰ κόψουμε τὸν περίφημο αὐτὸ γλύκισμα ὅταν θάρθουν κι' ἐκείνοι.

Κι' ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, κρατώντας ἕναν πυρσὸ σὸ χέρι. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ πᾶν κοντὰ σὴν πόρτα καὶ στάθηκε κατὰπληκτος. Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει κι' εἶδε ὁ ξυλοκόπος νὰ μπαίνουν μέσα σὴν αὐθουσα τοῦ γλεντιοῦ οἱ τρεῖς Μάγοι, με τίς γιορτινὲς στολές τους, με πορφύρα, με στέμμα σὸ κεφάλι ἀπὸ καθαρό χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια.

—Περάστε! τοὺς φώναξε ὁ ξυλοκόπος, προσκυνώντας τοὺς με σεβασμὸ. Καλὸς ἦρθατε!.. Θὰ εἶνε μεγάλη τιμὴ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς προσκαλε-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

TOY ANDRÉ THEURIET

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ξης μ' αὐτὴν ἕνα σκοπὸ!.. Κύτταξε ὅμως καλὰ νὰ μὴ γίνης σκληρὸς καὶ ἄκαρδος!

Ὅταν οἱ τρεῖς Μάγοι ἀπομακρυνθήκανε, ὁ ξυλοκόπος, κυττάζοντας περιφρονητικὰ τὴν μικρὴ φλογέρα, εἶπε σὴν γυναῖκα του:

—Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μοῦ χαρίζουν οἱ κατεργάρηδες αὐτὸ τὸ καλάμι! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως! πρόσθεσε:

Καὶ με δυνατὴ φωνὴ φώναξε:

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

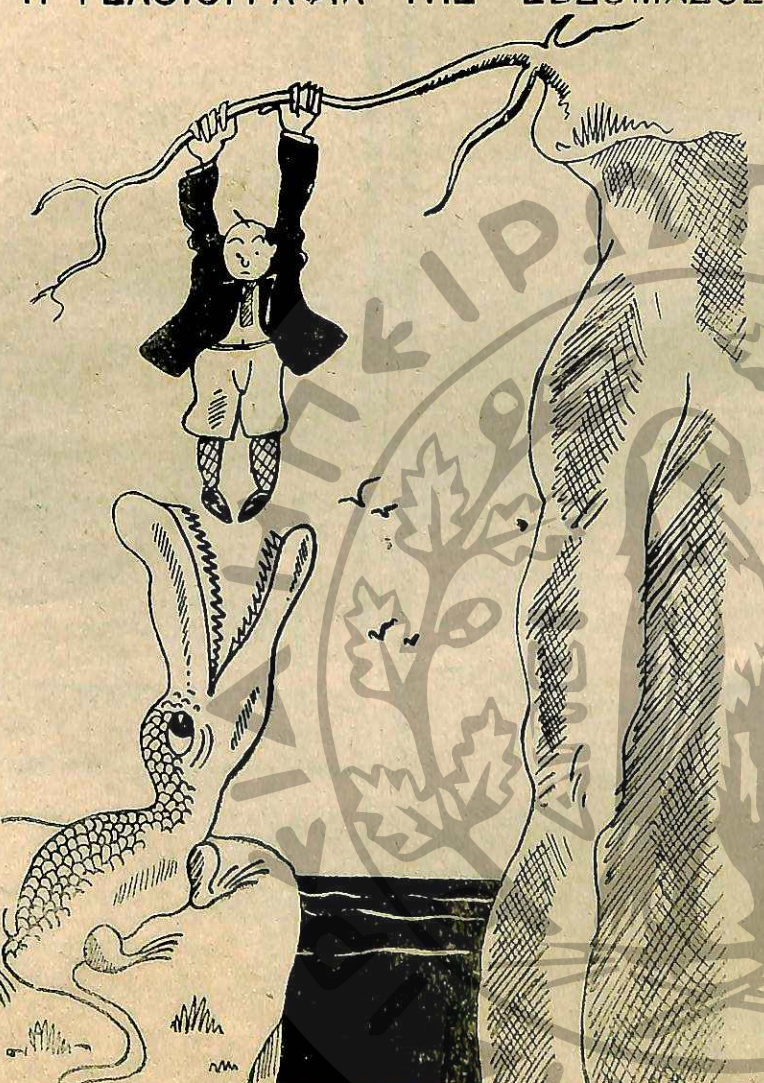
Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.

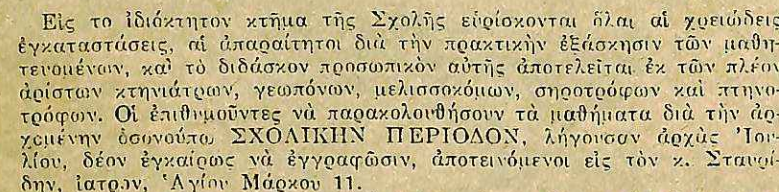
—Ἦθελα νᾶχα ἕνα τραπέζι καλοστρωμένο κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ψωμί ἄσπρο, ἐκλεκτὰ φαγητὰ κι' ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὸ πῖτ φῖνο κρασί!

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ με τὴν μικρὴ φλογέρα ἕνα τοσιάνικο χορὸ. Μόλις τελείωσε τὸ παίξιμό του, εἶδε ἄεφνα νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ὅ, τι εἶχε ζητήσει κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του.



ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Μία πρότυπος Κτηνοτροφική και Πτηνοτροφική Σχολή, τῶν κ. κ. ΜΑΝΟΥΣΟΥ καὶ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, παρὰ τὰ Νέα Λόσια, λειτουργεῖ ἀπὸ πέρυσι καὶ ὑπὸ τὰς καλύτερας συνθήκας παρασκευάζει νέους ἱκανοὺς ὡς ἀντιμετωπίζουν τὴν ζωὴν, μετεχόμενοι παραγωγικῆς ἐπαγγέλμα-
τος, ὡς κ. γ. ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡ-
ΓΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΑΝ κτλ.



ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης
φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΓΕΩΜ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτά καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἐργοστασίων
Μετὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ

ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776